

ES ČERNÝ SLON

W. E. JOHNS

vinpress

William Earl Johns

BIGGLES A ČERNÝ SLON

RIOPRESS PRAHA

1995

Přeložil Pavel Jansa

© W. E. Johns Publications Ltd. 1945

ISBN 80-85611-53-8

Kapitola 1

HRŮZNÉ ZLOČINY

„Dobré ráno, Bigglesworthi. Pojd'te dál. Posad'te se a nabídněte si cigaretu.“ Plukovník letectva¹ Raymond, velitel zvláštního leteckého oddělení Scotland Yardu, posunul cigaretové pouzdro po stole směrem ke svému vrchnímu operačnímu pilotovi.

Biggles si vzal cigaretu, rozžehl zapalovač a po očku se zadíval na svého nadřízeného. Úsměv, který mu pohrával ve tváři, způsobil vějíř drobných vrásek kolem jeho očí. „Mám takový pocit, že tahle štedrost v tak brzkou ranní hodinu mne má připravit na něco horšího, než je cigareta.“

„Máte úplnou pravdu,“ přitakal plukovník. „Jako obvykle, je to zapeklitá záležitost.“

„Tak kde tentokrát tlačí bota?“

„Afrika.“

„Severní, jižní, východní nebo západní?“

„To nevím.“

„V tom je ale pořádný rozdíl.“

„To bych řekl.“ Plukovník letectva se žalostně pousmál. „Pokud bych vám měl poradit, pak vězte, že byste měl začít někde zhruba uprostřed kontinentu.“

„A co bych tam měl hledat?“

¹ V originále uvádí autor hodnost Air Commodore, což je zvláštní britská hodnost, jež jiné armády nemají. Řadí se mezi plukovníka a první generálskou hodnost. (Pozn. překl.)

„Jednoho černocha.“

„Vzhledem k tomu, že je v Africe poměrně hodně černochů, neměl by to být moc těžký úkol.“

„Já mám však na mysli konkrétně jednoho.“

„Aha! Tušil jsem to. Je na něm něco mimořádného?“

„Je mimořádný hned v několika ohledech a žádný z nich nevěstí nic dobrého. Na výšku měří dobré dva metry a je to pořádná vazba. Poznáte jej tedy celkem snadno.“

„Jak tomu zatím rozumím, tak tenhle vazoun se dříve dopustil nějaké nekalosti.“

„Nejen dříve, on v tom stále pokračuje. Ačkoliv nekalost rozhodně není to pravé slovo. On sám představuje hrozbu a soudě podle toho, jak se věci vyvíjejí, hrozbu mimořádně nebezpečnou. Teď už ale se vši vážností. Povím vám alespoň to, co o něm víme, i když toho není zatím mnoho.“

„Poslouchám,“ prohlásil Biggles.

Plukovník letectva se opřel ve svém křesle: „Ten příběh začíná tak zhruba před třemi roky, kdy se jeho jméno začalo proslýchat mezi domorodci. Říkali mu Cetezulu. Toto jméno patřilo obrovskému domorodci, jež sám sebe poněkud ambiciózně nazval Černý Slon. Tento člověk však zašel ještě dál. Dnes se honosí titulem Černý Slon, pán Afriky. Jen se neusmívejte. Na tom skutečně není nic k smíchu. Má ve svém jméně slona a zdá se, že ne náhodou. Jak asi víte, sloní samci se mnohdy oddělí od stáda a stanou se z nich nebezpeční, zlí samotáři. Ale žádný slon doposud nenapáchal takovou spoušť jako právě tento. Sloní samotáři bývají, jak je obecně známo, velmi prohnání. Tento samotář, se kterým máme co do činění, je tak nepolapitelný, jako by mu našeptával sám ďábel.“

U nás jsme ze všeho nejdříve tohoto gentlemana vůbec nebrali vážně. A lidé přímo tam na místě, když na to přijde, jakbysmet. Ale teď ho berou smrtelně vážně. My také. Jde o to, že ten mizera se dal na dráhu masového vraha a lupiče v takovém měřítku, že jeho činy nelze srovnat s ničím za posledních padesát let – a to už něco znamená. Podrobněji se o tom zmíním za chvíli. Nijak se netají se svým záměrem, jeho jméno to koneckonců napovídá, že má v úmyslu ovládnout celou Afriku. V tom ohledu je jisté, že to myslí doopravdy. Touha po diktátorské moci se stala druhem epidemie. Svět je plný lidí, kteří jsou přesvědčeni, že se narodili pro to, aby vládli, nejprve ve své zemi, pak na svém kontinentu a nakonec, bezpochyby, celému světu. Tady máme typický příklad této nákazy, jež tentokrát postihla muže tmavé pleti. Povšimněte si jeho jména – Cetezulu. Je zcela zřejmě falešné. Jsou v něm obsažena jména dvou nejslavnějších černošských válečníků v Africe: Cetewayo a Dinizulu. Podle pověsti Cetezulu svůj původ odvozuje od Charca, velkého krále Zuluů. Jistý je fakt, že má zálibu ve válečné výstroji starých Zuluů – leopardí kůže, pštrosí péra a tak dál. Těch několik málo, kteří toho chlapíka spatřili a přežili se shodují, že má skutečně impozantní postavu.“

„Tak nejdříve, odkud se vlastně vzal?“ otázal se Biggles.

„Existuje o tom spousta hypotéz, ale skutečnost je taková, že to nikdo s určitostí neví,“ odpověděl velitel. „Podle jednoho podání se narodil v Kimberley a dříve prý pracoval v tamních dolech. A když zavraždil předáka, prásknul do bot. Jiní říkají, že pochází odněkud daleko ze severu, snad ze Súdánu. Podle některých se

narodil v Keni a byl tam vychován v misionářské škole. Ale jak už jsem řekl, nikdo to neví jistě, i když ze samotného faktu, že hovoří velmi dobře anglicky, lze oprávněně usuzovat, že musel být v minulosti v kontaktu s bělochy.“ Plukovník letectva se kysele usmál. „Dost možná, že právě oni mu vnukli onu diktátorskou posedlost, tedy pokud to ovšem myslí skutečně vážně. Je možné, že ne. Třeba je to vše jen zástěrka pro jeho zločiny, kterou se snaží zapůsobit na důvěřivé domorodce. Ale držme se fakt, která prozatím známe.“ Plukovník letectva sáhl po cigaretě.

Nahlas rekapituloval: „Vůbec poprvé se tento zločinec objevuje na scéně v přírodní rezervaci v Keni, kde byl odhalen jako provokatér, jenž měl za úkol vyvolat nepokoje mezi dělníky. Zašel v tom až moc daleko když se jednou zadlužil v tamním obchodě. Tehdy vzal lahev po hlavě majitele obchodu a ztratil se dříve, než jej mohla dosáhnout ruka spravedlnosti. Pak se stal pytlákem a mohu vám říci, že mnohé z jeho metod lapání divoké zvěře po vzoru domorodců rozhodně nebyly pěkné. Správce rezervace, který šel po něm, byl záhy zavražděn. Od té doby se začal potulovat po celé Africe a za ním zůstávala krvavá stopa brutálních vražd. Zabíjí černochoy i bílé bez rozdílu, zmocňuje se jejich majetku a vypaluje jejich domovy. Zkrátka, zavedl krutovládu nemilosrdného teroru, která, pokud bude pokračovat, bude mít za následek vylidnění velké části venkova. Lidé opouštějí své domovy a odcházejí do měst, kde hledají ochranu. Pokud říkám, že se potuluje po celé Africe, myslím to doslova. Udeří jednou tam, hned zas onde, je prostě všude. Dnes je možná v severní Rhodesii. Za týden o něm uslyšíme třeba z Ugandy. Během čtrnácti

dní už může být ve francouzském nebo belgickém Kongu či v portugalské Angole.“

„Jak to dokáže?“

Plukovník letectva zhasil svoji cigaretu: „Zdá se, že si vyvinul techniku shodnou jakou užívá jeho jmenovec – slon. Dosud je v Africe dost velké množství divokých stád těchto tlustokožců. Pokud se chovají slušně, jsou celkem v bezpečí. Skutečně, jsou totiž chráněni zákonem. Ale najde se mezi nimi několik jedinců, kteří si usnadňují obživu tím, že v noci plení kukuřičná pole a banánové plantáže domorodců. Domorodci si oprávněně stěžují a bílí lovci vyražejí, aby vykonali trest, jehož cílem je odradit zvířata od podobného chování. V praxi je zastřeleno několik starších kusů. Ostatní dobře vědí proč. Bohužel, nemusí to vždy vést k žádanému výsledku a pak bývá zapotřebí několika takových výstražných lekcí. Nakonec se vyvíjí prapodivná hra, kdy bleskový úder střídá rychlý únik. Stádo, protože ví, že po útoku bude následovat trest, má snahu dosáhnout co největší možné vzdálenosti od svých pronásledovatelů.

Přesně takovou techniku používá Cetezulu. Udeří a prchne, cestuje přitom výlučně v noci a přes den se dobře skrývá. Následkem toho skutečně doslova zmizí. Přesunuje se na velké vzdálenosti a rychle. Podle našich záznamů dokázal cestovat rychlostí padesáti mil za den celý týden. Uvědomte si, co to znamená. Je prakticky nemožné jej dostihnout. Může to trvat týden, někdy až měsíc, než se úřady dovědí o jeho posledních zločinech. Za tu dobu se může klidně přesunout stovky mil kterýmkoli směrem. Vzhledem k rozloze miliónů čtverečních mil, na níž operuje, bylo až dosud nemožné dostat se do jeho blízkosti. Málokdy se stane, že by byl

spatřen, což je pochopitelné vzhledem k tomu, že každý, ať běloch či černý, se okamžitě klidí z cesty a tiše doufá, že nebude dalším na řadě.“

„Předpokládám, že všechny ty věci nepáchá sám.“

„Ach, ovšemže ne. Začínal sice v malém, ale díky úspěchům se jeho banda rozrostla a, jak se povídá, nyní čítá přinejmenším třicet mužů. Diktátoři nemají nikdy nouzi o přívržence, které láká podíl na kořisti. Muži jako je Cetezulu se obklopují společnostmi stejného ražení a v tom spočívá největší nebezpečí. Pokud se záhy nestane něco, co by ukončilo kariéru toho ničemy, můžeme očekávat, že se jeho gang rozroste řádově na stovky, a nakonec snad i tisíce. Proslýchá se, že přinucuje muže, aby se k němu připojili – tedy černochoy, samozřejmě. Ohání se příslibem černé africké říše pro všechny Afričany. Když několik kmenů odmítlo s ním spolupracovat, jejich vesnice byly vypáleny a dobytek ukraden. Domorodci žijí ze svého dobytka, je pro ně jediným zdrojem obživy. Přijdou-li o něj, znamená to smrt hladem. Nemůžeme je proto odsuzovat, jestliže si zvolí raději прислуховání Černému Slonovi než aby se vystavovali riziku jisté smrti.“

„Ale nepochybně musí existovat kmeny respektující zákon, které by byly natolik silné, aby se tomu lumpovi postavily.“

„Dalo by se tak usuzovat, ale žádný případ toho druhu se zatím nestal. Potíž je v tom, že už jen samotné jméno Černý Slon nahání lidem hrůzu. Každopádně zůstává faktem, že když se začne šuškat, že se blíží Černý Slon, lidé buď prchnou, aby zachránili holý život, nebo mu ochotně dají k dispozici veškerý majetek.“

„Nechcete mi snad tvrdit, že to dělají i bílí osadníci?“

„Co jiného člověku zbývá než se klidit z cesty, zejména pokud má ženu s rodinou. Zprvu, když si ještě nikdo neuvědomoval, o jak strašné nebezpečí se jedná, mnoho se jich postavilo a přišlo o život. Nyní jsou si vědomi, že nemohou nic dělat. Všechny farmy, kávovníkové plantáže či podobná zařízení jsou zcela závislé na práci domorodců. Těm stačí jen zmínka o Černém Slonovi na to, aby se rozprchli. Bílý majitel či hospodář zůstane sám. I když je třeba ozbrojený, a oni obvykle mívají pistole a pušky, jak velkou má šanci, že odrazí útok třiceti nebo více černých fanatiků? Jeho jediná šance je zvětřit hrozící útok a prásknout do bot. V tom případě si možná zachrání život, ale jedině za cenu veškerého svého vlastnictví. Když se vrátí zpět, najde svůj dům srovnaný se zemí, dobytek odvedený pryč a úrodu zničenou. Černý Slon dosud zavraždil ne méně než dvacet bílých a blíže neurčený počet černochů. Zabil stovky indických obchodníků a dělníků. Zdá se, že je nenávidí.“

„A tohle všechno, jak říkáte, se už táhne po tři roky?“

„Ano, ale situace se prudce zhoršila během posledních měsíců.“

„Je načase, aby se všemu učinila přítrž.“

„Bude nezbytné udělat celé věci rázný konec, dříve než se další černoši připojí k tomu bídákovi nebo se jej pokusí napodobit. Tento problém se netýká jen nás. Každá země, která má kolonie v Africe, je zatažena do této neveselé záležitosti.“

„Co bylo až dosud podniknuto?“

„Spousta věcí. Ale všechno bez nejmenšího výsledku. Pomineme-li fakt, že najít onoho muže není o nic snazší, než vyhledat onu pověstnou jehlu v kupce sena, standardní pozemní síly jsou příliš pomalé, a to i když jsou vybaveny transportní technikou. Vozy, džípy, motocykly a lehké nákladáky mohou operovat pouze na cestách nebo v rovinatém terénu bez hustého porostu. Cetezulu to velmi dobře ví a omezuje se na obtížně přístupný terén, což v Africe není nic těžkého. Jak už jsem vám pověděl na začátku, ten černý ďábel se pohybuje krajinou fantastickou rychlostí. Jeho poslední útok, před dvěma dny, byla obzvláště strašlivá vražda v severní Rhodesii. Bílá žena a její čtyři děti, spolu s několika oddanými černými služebníky, byli zaživa upáleni ve svém bungalovu. Její manžel odjel služebně do Broken Hill. Je jasné, že Černý Slon se skrýval někde uprostřed Belgického Konga. Žádná stopa nenasvědčuje, kterým směrem se vrazi dali. Mohli vyrazit na sever do Ugandy, na východ do Mosambiku nebo na západ do Angoly. Sám vidíte, jak je to beznadějné. Policie, správa rezervací i Askariové, ti všichni se zapojili do hledání, ale je to jako honba za přeludem.“

„Kolik lidí vlastně spatřilo na vlastní oči tu bestii v lidské podobě?“

„Existuje jen několik osob, jež jej spatřily z těsné blízkosti a přežily. Naším nejlepším svědkem je muž z kmene Masai jménem Mishu. Pracoval jako nosič zbraní pro majora Harveye, správce rezervace, jehož vraždu sám spatřil. To se událo asi před třemi měsíci. Harvey často prohlašoval, že Mishu je ten nejlepší nosič zbraní v celé Africe. Pracovali společně už dlouhá léta.“

„Co se stalo?“

„Tedy vše nasvědčuje tomu, že jakýsi potulný misionář rozšířil povídačku o lidožravém leopardovi, Harvey ji šel prověřit, ale nic nenašel. Když se pohyboval po kraji, zastřelil starého divokého buvola, který měl na svědomí několik domorodců z okolí Mapiky. Zvíře po jeho výstřelu hned nepadlo, nýbrž poraněné vběhlo do vysokého porostu. Harvey se rozhodl, že je tam za této situace nemůže nechat, samozřejmě, protože nyní bylo nebezpečnější než kdykoli dříve. Proto se s Mishuem odvážili k riskantnímu kroku a následovali zvíře do jeho úkrytu. Nenalezli však buvola, ale najednou se ocitli tváří v tvář Cetezuluovi a jeho bandě. Bylo zřejmé, že tam byli utábořeni přes noc. Harvey si možná ani nestačil uvědomit, kdo jsou ti muži. Každopádně, dříve než mohl promluvit, Cetezulu mrštil *asagai* – domorodé kopí, jež jej na místě usmrtilo. Mishua by bezpochyby potkal stejný osud, ale právě v tu chvíli se vynořil na scéně poraněný buvol, který, jak mívají tato zvířata ve zvyku, oběhl kruh a vrátil se ve svých stopách, a zuřivě dychtil po pomstě. Nastal zmatek a ve všeobecné panice se Mishuovi podařilo ukrýt se v bambusovém porostu dokud se nesetmělo. Cetezulu pak se svými kumpány odtáhl. Mishu měl možnost si jej dobře prohlédnout. Popisuje jej jako obrovského muže, jehož jedno oko lehce pošilhává, oblečeného do slavnostního oděvu náčelníků kmene Zuluů. Do oblasti byl okamžitě přesunut trestní policejní sbor, ale Černý Slon uskutečnil svůj obvyklý trik a zmizel. Vynořil se v Tanganijce, kde spálil domorodou vesnici když předtím vyloupil místní obchod.“

Biggles zamyšleně odklepl popel ze své cigarety: „Proč mi to všechno vlastně vypravujete?“

„Myslel jsem si, že možná budete schopen přijít na nějaký způsob, jak bychom mohli popadnout toho ptáčka za pačesy.“

„Nemáte doufám v úmyslu navrhnout, že má jednotka o síle všehovšudy čtyř mužů může snadno zatknout třicet nebo i více černých desperátů – i kdybychom je dokázali najít?“

„Ehm – to ne.“

„Tak jak vám s tím mohu pomoci?“

„Očekávám, že právě to mi povíte.“

Biggles se na chvíli zamyslel: „Říkáte, že když Cetezulu přepadne statek, tak krade dobytek?“

„Ano. V Africe je dobytek totéž co peníze.“

„Peníze si můžete uložit do banky, ale dobytek vám zabere více místa. Co provádí s nakradeným majetkem?“

„Jak bych to mohl vědět? Je to podstatné?“

„Mohlo by být. Předpokládám, že podnikl útok na více statků a farem.“

„Ano. Nakradl stovky kusů dobytka.“

„Více, než mohl zkonzumovat?“

„Dobrý Bože! Ovšem.“

„Pak znovu opakuji, co s nimi dělá?“

„Proč vás to zajímá?“

„Protože pokud tu zásobu nesnědl, musel ji umístit na nějaké bezpečné místo do doby, než se mu podaří dobytek prodat. I kdyby měl kupce okamžitě po ruce, kupříkladu v Habeši, tam se dá vždycky dobře prodat dobytek, zboží musí být stále živé. Určitě má někde dobrý úkryt, někde blízko zdroje vody dostatečně silného, aby napojil stádo. Na to místo se také musí čas od času vracet, aby se ujistil, že je zboží v pořádku.“

„To je pravda. Pak namísto pronásledování toho nepolapitelného bandity by, podle mého názoru, bylo výhodnější hledat nakradený dobytek, který bude méně pohyblivý než lupič sám.“

„A pak?“

„Právě tam byste jej měli polapit. Namísto honičky za preludem si pěkně počkejte, až sám za vámi přijde.“

„Nejdříve ze všeho musíte najít tu skrýš. Bude to obtížné.“

„To je jisté. Ale podle mého názoru je to snazší, než hledat objekt, který je stále v pohybu. Chtěl jste ode mne návrh, tak tady ho máte. Napadne-li vás něco lepšího, sem s tím.“

„Z letounu byste mohl pokrýt dost velké území,“ podotkl poručík letectva.

„Právě na to jsem myslel,“ reagoval Biggles. „Za týden je tak možno prohledat tak rozlehlé území, že průzkum by pozemním silám trval celý rok. A navíc se nám nabízí pohled z úhlu natolik nezvyklého, že se proti němu Pán Afriky možná dostatečně nezabezpečil. Bylo by poměrně jednoduchou záležitostí vybudovat ohradu z kůlů tak, aby ji pozorovatel ze země minul bez povšimnutí, ale už by nebylo moc snadné ji zastřešit tak, aby se nedala zpozorovat seshora.“

„Myslím, že na tom něco je,“ souhlasil plukovník letectva. „Vidím v tom ale jeden háček. Stáda dobytka, patřící domorodcům, jsou roztroušena po celé Africe. Jak tedy poznáte to pravé?“

„Metodou pokusů a omylů. V každém případě je tu však vodítko.“

„Jaké vodítko?“

„Voda. Dobytek, ať už stojí na stejném místě nebo je na pochodu, potřebuje neustále vodu. Bez ohledu na to, jak daleko od místa zločinů Černého Slona se nachází ukrytý dobytek, jednou věcí si můžete být jist. Podél celé trasy cesty dozajista bude série jezer, řek nebo alespoň velkých louží či podobně a to maximálně jeden den pochodu od sebe vzdálených. Cetezulu není žádný hlupák a tohle všechno jistě bere do úvahy, když volí trasu ústupu. V Africe leží celé velké oblasti, kde se voda nenachází vůbec. Ty můžeme hned vyloučit. Běžte pěkně po řetězcích zdrojů vody a na konci jednoho z nich najdete ukradený dobytek. Počkejte u toho dobytka a dříve nebo později se tam ukáže Pán Afriky, aby si přepočítal své bohatství.“

„Chtěl byste se na tu práci dát?“

Biggles jen povzdechl: „Obával jsem se, že na to dojde.“

Plukovník letectva se usmál: „Dobře jste to věděl, už od začátku našeho rozhovoru. Dokonce jste už přišel na stopu, nad níž se patrně nikdo nepozastavil. Půjdete do toho?“

„Co přesně ode mne budete chtít?“

„Pochopitelně polapit toho samozvaného Pána Afriky.“

Biggles zavrtěl hlavou: „V žádném případě.“

Mám své vlastní tělo příliš rád na to, abych z něj udělal jehelníček pro asagaje – domorodá kopí. Ten muž a jeho banda jsou vrazi. Dobře vědí, že jestli je chytí, budou viset. Udělají vše pro to, aby se nedali chytit. Přinejmenším padesát mužů bude zapotřebí aby se vypořádali s touto bandou divochů.“

„Pokud se uchýlí k násilí, budete oprávněn jednat odpovídajícím způsobem.“

„Řečeno jinými slovy: počkám si, až do mne zabodnou oštěp a pak teprve smím střílet. Kdepak. Existuje pouze jediný rozumný způsob, jak jednat s ozbrojeným vrahem – vystřelit jako první.“

„To je trochu barbarské.“

„Máme co do činění s barbary. Zacházení s nimi v rukavičkách vás nepřivede nikam jinam než do dřevěné bedny pod zemí. Já tady nemám na mysli střílet toho chlápka do zad nebo když spí, či něco podobného. Zvolil bych metodu, kterou jsme u Královského letectva používali na jisté kmeny u severozápadní hranice a na Středním východě. Postup si jistě pamatujete. Nejprve jsme shodili letáky, které je vyzývaly, aby se vzdali, že je pak čeká nestranný soud. Když to nezabralo, tak jsme jim pohrozili tím, že jsme nad nimi přelétali, aby si uvědomili, že to myslíme vážně. Jako varování je to zcela dostačující. Pokud ani to nevedlo k očekávanému výsledku, dali jsme jim ochutnat našeho olova. Jinými slovy, pokud si o to takhle sami říkají, mají to mít. Vybírají si oni. Je jasné, že pokud by pilot objevil toho muže a byl by přitom v rádiovém spojení s vysoce pohyblivou pozemní jednotkou, mohl by je přivolat a přenechat jim ostatní. To by ovšem znamenalo přesunovat se skutečně rychle. Jediná noc by Černému Slonovi stačila, aby vyklouznul z pasti – alespoň soudě z toho, co jste mi řekl.“

„Jsem ochoten tohle všechno přenechat vašemu vlastnímu uvážení,“ prohlásil plukovník letectva. „Podstatné je dostat toho grázla za mříže, dříve než zabije někoho dalšího. Bude-li takhle dál pokračovat,

brzy může mít za sebou malou armádu a to by znamenalo ještě mnohem závažnější komplikace.“

„Dobrá tedy, pokud máme v tomto ohledu skutečně jasno,“ souhlasil Biggles. „Je to jediný rozumný způsob. Neočekávejte, že se budu pokoušet o sebevraždu tím, že budu jednat jako v bavlne s masovým vrahem. Černý Slon zakládá svůj úspěch na brutalitě. Uvidíme, jak s ní pochodí při střetu s modernějšími metodami. Úkolu se ujmu jedině za předpokladu, že nevzniknou žádné potíže s těmi byrokraty u nás doma. Nechci slyšet žádné kecy v Dolní sněmovně o tom, jak střílíme ubohé nevinné domorodce. Všechny rozkazy dostanu také písemně. Nemám nejmenší chuť se stát obětním beránkem politických machinací.“

Plukovník letectva se pousmál nad Bigglesovou vehemencí: „Dobrá. Dostanete toho černého d'ábla a můžete se spolehnout, že se za vás postavím, pokud by se někdo seabeměně ozval.“

„To mi stačí. Přijímám tu práci i když je mi jasné, že Černý Slon mne zabije, bude-li k tomu mít příležitost. O to se už pokoušelo více chlápů. A pokud se jim pak v průběhu něco nemilého přihodilo, nepromácel jsem si kvůli tomu polštář slzami. V tomto případě, pokud má být jeden z nás dvou zastřelen, udělám vše proto, abych tím nešťastníkem nebyl já sám. Pokud máme mezi sebou jasno v tomto ohledu, půjdu na věc.“

„Velmi dobře. Povězte mi, jak vám mohu být nápomocen.“

„Jednu věc bych si rád podrobně prozkoumal během svých příprav – a to kompletní soupis zločinů, o nichž se předpokládá, že je spáchal Černý Slon. Pokud, jak se

alespoň domnívám, využívá svých znalostí terénu určité oblasti, mohlo by mi to dát vodítko k dalšímu postupu.“

Plukovník Raymond souhlasil: „Vydám příkaz, aby vám okamžitě zaslali kompletní dokumentaci.“

Biggles povstal: „Díky. Půjdu si připravit mapy –“

Kapitola 2

PLÁNY A PŘÍPRAVY

Deset dní po rozhovoru s plukovníkem se Biggles se svým týmem nacházel v Kampale, což je největší městečko v Ugandě ve střední Africe táhnoucí se podél severního břehu Viktoriina jezera. Britská zámořská letecká společnost zde poskytla Scotland Yardu k dispozici vybavený bungalov nedaleko od letiště. Domorodou kuchařku, postarší černošku jménem Lulu, najala stejná společnost, aby dohlížela na kuchyni. Vzhledem k tomu, že Biggles nevěděl, jak dlouho se v Africe zdrží, rozhodl, že bude nezbytné zvolit základnu někde na hlavní trase napříč kontinentem, kde jsou snadno dostupné spoje, potraviny, obchody a radiová technika stejně jako pozemní servis pro všechny tři letouny, které vybral jako nejvhodnější pro tento úkol. Byl zde mosquito s kompletní bojovou výzbrojí, pronajatý od Královského letectva, proctor a auster. Všechny byly vybaveny přídatnými palivovými nádržemi pro dlouhé lety a vysokofrekvenčním radiovým spojením. Značné množství nákladu a vybavení, jež není třeba podrobně zmiňovat, ale zahrnující podle Bigglesova úsudku všechno, co by mohlo být zapotřebí, sem dopravil jeden z obřích strojů pravidelné linky Britské zámořské letecké společnosti. Vlastní letouny, s ohledem na jejich rozdílné rychlosti, letěly každý zvlášť. Biggles s Gingerem jako druhým pilotem přiletěli v mosquitu nejdříve, aby učinili nezbytné přípravy k zabydlení v bungalovu, protože se jejich pobyt zde může nečekaně

protáhnout. Algy s Bertiem letěli každý svým tempem a na místo dorazili o tři dny později.

Kampala byla vybrána díky své centrální poloze jako místo, odkud bude možné provádět operace. Na sever odtud ležel Súdán, Etiopie a nejvýchodnější výběžek Francouzské rovníkové Afriky. Na západ se rozprostírala rozlehlá oblast Belgického Konga. Na východ byla Keňa. K jihu ležely Severní Rhodesie a Nyasaland. Podle zpráv se Cetezulu údajně pohyboval ve všech těchto zemích. Kampala se tudíž nacházela víceméně uprostřed oblasti, kterou terorizoval. A přesto všechno byla rozloha, kterou bude možná nezbytné prohledat, tak nesmírná, že Ginger se zděsil, když klesali na přistání, jak obrovský úkol je čeká. Ona polovina miliónu čtverečních mil, v nichž, jak bylo známo, operoval Černý Slon, zahrnovala každý typ krajiny, jaký si bylo jen možné představit od mořské hladiny po náhorní roviny tyčící se do výše mnoha tisíc stop, kde bylo možné najít planiny, bažiny, hory, pouště, džungli i deštné pralesy, vše v obrovském měřítku. Na chvíli jej zachvátila vlna pesimismu a svěřil se Bigglesovi se svými pochybnostmi o zdaru expedice.

„Dám ti radu, která stojí za zapamatování,“ odvětil hloubavě Biggles. „Mám ji od jednoho nepálského nosiče. Ten muž strávil většinu svého života vláčením nákladu na svých zádech po Himalájích. Říkal, že je chyba dívat se příliš daleko dopředu. Přiznal se mi, že kdyby se moc často díval na vrcholek hory, na níž měl s nákladem vystoupit, buď by se musel posadit nebo rovnou vrátit zpět. Množství námahy, která jej čeká, by jej ochromilo. Proto se nikdy nedíval vzhůru. Vždycky měl sklopený zrak a lopotil se dál. Bylo to tak pro něj

snazší. Pochopil jsi? Tuto metodu můžeš aplikovat na každý obtížný úkol, třeba i na ten, který nás teď čeká.“

Ginger souhlasil, že na tom možná něco bude.

Otázka, jak se bude jednat s nájezdníky i když už budou objeveni, víceméně zůstala neurčitě viset ve vzduchu z jednoho prostého důvodu: celá situace a způsob jejího řešení bude převážně záviset na místě, kde dojde ke kontaktu.

Biggles poněkud neurčitě naznačil, že nejlepší bude vysílačkou přivolat buď policii nebo domorodé vojenské síly, případně obojí, a nechat pozemní jednotky, aby provedly zatčení. Všichni si však uvědomovali, že to může být mnohem snazší teoreticky než v praxi. Vojenských oddílů nebylo mnoho, navzájem od sebe byly značně vzdáleny a i když byly vybaveny lehkými nákladáky a jinou transportní technikou, pravděpodobně to bude trvat celé dny, či dokonce týdny, aby dorazily na místo určení. Zde pak budou moci už jen konstatovat, že nájezdníci jsou někde pryč. Nákladáky by se v členitém terénu nedaly beztak použít, a kdyby snad došlo na pěší pronásledování, nebylo příliš pravděpodobné, že by disciplinovaný útvar mužů nesoucích si potřebné vybavení byl schopen předhonorit jen lehce oděné bojovníky, které bude možno dobře sledovat ze vzduchu přes den, ale nikoli přes noc. Způsob, jak s nimi naložit proto zůstal na Bigglesově rozhodnutí. Každopádně, jak sám poznamenal, nejprve bude třeba je najít.

Od doby, kdy Biggles přijal pověření, nevyšlo najevo nic nového, avšak po pečlivém studiu dlouhého seznamu zločinů si utvořil určitou rámcovou představu, nad níž bylo možné se zamýšlet s ostatními. Při porovnání dní a míst, kde došlo k útoku, vyplynulo, což

Biggles ostatním zdůraznil, že Černý Slon pracuje v téměř pravidelném kruhu, pohybuje se po obrovské kružnici a v určitých intervalech podniká útoky. Nejzajímavější však na tom byl fakt, že vždy poté, co udeřil někde daleko na severu, nastalo období klidu, jako by si zločinci potřebovali odpočinout po své namáhavé činnosti.

Všichni museli připustit, že banda musí občas na nějakém místě odpočívat. Biggles uvedl, že tento časový rozvrh potvrzuje jeho předpoklad, že Cetezulu má nějaký úkryt, kde shromažďuje svoji kořist. Pokud ta pravidelná přestávka ve zločinné aktivitě vždy po akci na severu znamená, že banda odpočívá, jednoznačně z toho plyne, že hledaná skrýš leží tímto směrem. Biggles musel přiznat, že je to skutečně jen chabé vodítko k pátrání vzhledem k rozloze, jež přicházela v úvahu, ale někde je třeba začít.

Bertie přišel s myšlenkou, založenou na jeho vlastní zkušenosti s liškami a způsobem jejich lovu. O lišce se všeobecně tvrdí, že je nejlstivějším zvířetem ze všech, prohlásil, i když některé druhy velkých afrických zvířat, jsou-li neustále pronásledovány lovci, za liškou v této vlastnosti nezaostávají. Od Cetezulua můžeme očekávat, že bude uplatňovat obdobné úskočné triky. Liška nikdy nezabíjí kořist na vlastním prahu, a tím brání prozrazení místa, kde má pelech. Na lov vychází daleko od svého úkrytu. Proto lišku je třeba hledat v místech, kde se hojně vyskytuje její obvyklá kořist, kde po ní není zkrátka ani stopy. Budeme-li aplikovat tuto hypotézu, pak to pravé místo, kam se uchyluje Černý Slon se nachází v oblasti, kde se nikdy neodehrál žádný útok.

Biggles připustil, že na tom může něco být a prohlásil, že na to bude myslet, zejména pokud se ukáže, že se taková oblast nachází hodně na severu. Proti tomuto postřehu hovořila ta skutečnost, že Černý Slon by uskutečnil většinu svých přepadů na jihu každopádně, protože tam je příležitost přijít k největší kořisti. Na severu nebylo mnoho co plnit – jen domorodé kraaly a sem tam nějaký ten obchodník nebo prospektor. Přesto ale Černý Slon zaručeně působil i na severu, protože jednu ze svých vražd, právě správce parku majora Harveye, spáchal nedaleko rezervace Bunyoro v Ugandě.

Algy se otázal, jestliže by tedy Cetezulu normálně nezabíjel v blízkosti svého úkrytu, proč pak prozrazoval svoji pozici zabitím správce rezervace, když to jediné, co z vraždy mohl získat, byla puška zabitého a nějaké zásoby, jež tam dejme tomu po něm zůstaly?

Biggles odvětil, že Cetezulu Harvey zabil pravděpodobně jen proto, že správce jej náhodou objevil, takže by místo, kde se nacházel, bylo prozrazováno tak jako tak. Od toho, že zabije Harveye, tvrdil Biggles, si Cetezulu sliboval, že zamezí něčemu, na čem mu obzvláště záleželo, totiž upoutání pozornosti na místo, kde se nacházel. Jen díky šťastné shodě okolností, kdy se na scéně náhle objevil poraněný buvol, nosič zbraní Mishu mohl uprchnout a ohlásit celou záležitost úřadům.

Tyto události ještě více osvětlil sám Mishu, kterého Algy vyzvedl v proctorovi z Nairobi. Mishu ochotně souhlasil, že pomůže, a nejen ze svého hlediska podrobně popsal, co se stalo, ale přinesl i několik zajímavých postřehů o celé záležitosti.

Byl to muž středních let, jehož vzhled byl typický pro bojové Masaje, kmen k němuž patřil – vysoký,

šlachovitý, s úzkými rty, hrdý a trochu mlčenlivý. Dosud nepřijal, ke Gingerově radosti, onen poloevropský způsob oblékání, ale nosil prostou bederní roušku s několika ornamenty. Na hrudníku a pažích měl četné jizvy z jistě nemála střetnutí s divokými zvířaty. Nebylo na tom nic neobvyklého, protože každý Masaj musí na důkaz své mužnosti zabít lva pomocí kopí. Jen mimochodem, Biggles se dočetl ve hlášeních majora Harveye, že Mishu si vysloužil pověst zabijáče lvů i mezi svými lidmi, což byl právě důvod, proč si jej vybral jako nosiče zbraní. Tato práce vyžaduje nesmírnou odvahu, železné nervy a chladnokrevnost, protože tím, že se vystaví útoku lva, buvola či slona, nosič zbraní vydává svůj život zcela do rukou lovce, který střílí.

Protože byl dlouhá léta ve službách bílých lovců, Mishu hovořil anglicky celkem dobře, i když s vysokým zpěvavým přízvukem, kdy zvláštním způsobem protahoval samohlásky, což Gingera velice fascinovalo, dokud si na tuto mluvu nezvykl. Domorodec se choval vážně a rezervovaně.

Kromě toho, že byl schopen popsat přibližně vzhled Černého Slona, neposkytl jim mnoho informací, které by už dříve Biggles neznal. Potvrdil, že Cetezulu je mimořádně urostlý muž a jeho výška byla ještě hroživě umocněna mohutnou čelenkou z pštrosích per. Pokud měl ten muž u sebe střelné zbraně, Mishu je nezahlédl. Během svého krátkého setkání s ním si stačil povšimnout pouze asagaje s širokou čepelí a oválného zuluského štítu z hovězí kůže. Avšak některá z Mishuových tvrzení byla pro Bigglese velmi zajímavá.

Řekl, že podle jeho názoru je Černý Slon totožný s mužem, jež před několika roky způsobil značnou škodu

jako pytlák v rezervacích Semliki a Guru. Nevěděl, ke kterému kmeni patří, ale určitě to nebyl Zulu. Spolu s majorem Harveyem často stopovali toho pytláka, ale jen jednou se jim podařilo jej zdálky zahlédnout. Vybil prakticky všechny nosorožce v celé oblasti, hlavně tím, že je lapil do pastí, otrávil je nebo volil jiný obdobně nechutný způsob lovu. Jeho práci poznali vždycky, když našli mršinu, podle toho, že rohy byly vždy odpilovány.

Když se nad tím Biggles udiveně pozastavil, Mishu mu vysvětlil, že rohy z nosorožce mají značnou cenu, hlavně v Číně, kde jsou považovány za magickou medicínu. Rozemletý roh má cenu třiceti šilinků i více za jednu libru. Bylo proto možno usuzovat, že pytlák svou kořist prodával nějakému obchodníkovi z Etiopie nebo Italského Somálska. Mishu byl přesvědčen, že oním pytlákem byl právě Černý Slon. Pouze si rozšířil rozsah svých zločinných aktivit. Při všech zločinech důvěrně znal prostředí a používal tytéž stezky. Pytlák dobře věděl, že jde po něm major Harvey, který jej nakonec vyšťval pryč z oblasti. Právě proto, soudil Mishu, zabil majora Harveye, jakmile jej spatřil. Černý Slon ho poznal a pomstil se mu.

„Zajímavé,“ pomalu protáhl Biggles. Msta jako motiv byla novým poznatkem.

Na závěr Mishu klidným hlasem dodal, že po smrti majora se pevně rozhodl, že sám vyhledá Černého Slona a zabije jej.

Po chvíli přemítání se jej Biggles zeptal, když tedy mají oba na mušce stejný cíl, zda by se k nim nechtěl Mishu přidat. Bylo jasné, že takový člověk by jim mohl být v mnoha ohledech užitečný.

Mishu na nabídku zprvu reagoval zdrženlivě, ale pak souhlasil, že se přidá. Třeba si budou moci vzájemně napomáhat. Tak se stal členem týmu, utábořil se v zahradě v bungalovu a spíše se držel stranou ostatních, pokud zrovna nebylo třeba jeho rady.

V tuto chvíli nikdo z nich nemohl dělat nic než čekat, až se objeví stopa, která by pomohla určit místo, kde se Černý Slon nalézá. Už nějaký čas o něm nebylo ani slechu, takže jakákoli akce k jeho dopadení by byla vedena jen nahodile a toto zbytečné počínání by všechny jen vyčerpalo a bezúčelně opotřebovalo stroje. Biggles se rozhodl, že bude lépe vyčkávat, dokud nebudou mít v ruce něco konkrétního, za čím by se mohli pustit. Rádiové spojení s letištěm jim zaručovalo, že budou záhy informováni, kdyby se něco přihodilo. Prozatím tedy obchodníci, pracovníci rezervací, bílí lovci i mnohé domorodé kmeny, ti všichni pozorně sledovali, zda se někde neobjeví budoucí černý vládce.

Biggles strávil spoustu času studiem tras, kudy vedl krvežíznivý domorodec své četné výpravy. Zaznamenal si je do mapy, která byla zavěšena na stěně v obývací místnosti. Občas si přizval Mishua na radu a nejednou se jim společně podařilo osvětlit některý dosud nejasný detail. Ty mapy, jak prohlásil Mishu, jsou prý matoucí, protože neberou ohled na roční období. Velká jezera, řeky a vodní plochy samozřejmě leží vždycky tam, kde jsou zaznačeny, ale existují období, kdy se díky přívalům dešťů dá najít voda v oblastech, kde leží podle map jediné poušť. Proto co se týče informací o vodě je lépe spoléhat na znalosti místních obyvatel. To velice zaujalo Bigglese, který stále uvažoval o řetězcích zdrojů vody v souvislosti s pohybem ukradeného dobytka.

A byl to právě Mishu, kdo je přivedl na další možnost, kterou předtím Biggles nebral v úvahu. Mishu jej znepokojil sdělením, že je zcela nemožné, aby se Černý Slon pohyboval v oblasti a tito lidé by jej neviděli. Prostě jej museli vídat, a to celkem často. I kdyby nespatrii přímo Černého Slona, jeho stopy pak určitě, protože není jednoduše možné hnát velké stádo dobytka, aniž by za sebou nezanechalo výrazné známky své přítomnosti. Dobytek je také třeba napájet. Půda v okolí zdrojů vody bývá měkká a v takovém terénu je nemožné nezanechat otisky kopyt.

„Pročpak tedy lidé neohlásí přítomnost Černého Slona, když jej spatřili?“ chtěl vědět Biggles.

Mishu odpověděl jednoduše. Kafirowé – jak *nazýval* Hotentoty – se báli mluvit, protože se báli, že se Černý Slon vrátí a všechny zabije. Některé domorodé kmeny z něj mají bezpochyby takovou hrůzu, že mu pomáhají a poskytují jemu i jeho společníkům v případě potřeby potravu. „Ne zapomínat, bwana, že ten muž každému tvrdit, že se jednou stát králem Afriky,“ tvrdil Mishu. „Oni se domnívat, že se to přihodit. Pokud se on opravdu jednou stát králem, pak jistě zabít všechny, kdo mu ne pomoci ke kralování.“

Biggles musel uznat, že z hlediska domorodců je to dost dobrý důvod. Mishu se však nedomníval, že by kterýkoli z domorodců, žijících si pohodlně v přidělené rezervaci, byl ochoten se připojit k zločincům, pokud by jej k tomu nedonutili pod pohrůzkou zabití. Pravděpodobnější bylo podle jeho názoru, že Cetezuluovi společníci byli muži, kteří se zapletli se zákonem ve velkých městech na jihu. Tito lidé mají své zločinné sklony v povaze. Je ale jisté, jak po chvíli zamyšlení

dodal, že pokud by se Černý Slon skutečně dostal k moci, pak by se k němu přidali všichni lumpové z celé Afriky a vytvořili by ohromnou armádu.

Biggles byl opravdu velmi rád, že má jako poradce tohoto bystrého Masaje.

Přešel týden a Ginger už začínal být nečinností znuděný, když náhle dorazil posel s radiovou depeší. Byla stručná a věcná. Černý slon opět udeřil. Stalo se to v Ulunze, Severní Rhodesie. Přepadl výpravu na safari a všechny pobil. Zmasakroval bílého lovce, dva americké výletníky a několik domorodých nosičů. Jeden z nich byl jen poraněn, dostal se do Kasarny a ohlásil tu událost. Trvalo mu to deset dnů.

„Tak sebou hoďme,“ úsečně prohlásil Ginger, když všichni uslyšeli tu zprávu.

Biggles zavrtěl hlavou: „Nemá to smysl. Když se na to místo dostaneme, nic tam už nebude. Ty vraždy se staly před deseti dny. Touto dobou už bude Černý slon stovky mil daleko.“ Obrátil se k mapě a prstem označil místo. „Tady je Ulunga, na jižním konci jezera Tanganijka. To je odtud zhruba osm set mil. Zatímco se my budeme o překot hnát dolů na jih, Cetezulu bude pravděpodobně upalovat na sever tak rychle, jak to bude možné. Není pravděpodobné, že by se déle zdržoval na místě, kde spáchal zločin. Dřívější záznamy to ve všech případech potvrzují a nevidím důvod, proč by měl změnit osvědčenou taktiku. Zdá se, že Severní Rhodesie je jižní hranicí jeho operačního rozsahu. Jeho příští akce, jak se alespoň domnívám, se uskuteční někde na sever od toho místa, ale s veškerou pravděpodobností ještě stále na jih od nás. Zatím by měl stále směřovat na sever. To znamená, že bude cestovat nahoru podél jednoho nebo

druhého břehu jezera, které se táhne, jak vidíte, prakticky přesně severojižním směrem v délce řádově čtyř set padesáti mil. Otázkou je, který břeh si vybere, východní nebo západní? Naštěstí jezero není příliš široké, většinou mezi čtyřiceti a padesáti mílemi.“

„Má to znamenat, že tady zůstaneme sedět na zadku a budeme čekat, až ten padouch zabije někoho dalšího?“ užasle vykřikl Ginger.

„To jsem neřekl,“ opáčil Biggles. „Řekl jsem, že nevidím jediný rozumný důvod se hnát osm set mil na jih, zatímco ten chlápek, kterého hledáme, se pravděpodobně žene plným tempem na sever. Myslím, že by bylo lépe sledovat břehy jezera. Na opačném konci je sice belgické území, ale nemyslím, že by to mělo být velkou překážkou. Belgičanům musí ten mizera lézt na nervy stejně jako nám. Jediný problém je v tom, že pokud Cetezulu uvidí mnoho letadel, jak létají tam a zpátky, tak mu dojde, co hledají. Není to žádný hlupák. Pak by si začal dávat obzvláště pozor, abychom jej nespátrili.“

„Ale pověz mi, starý brachu, co vlastně budeme hledat?“ otázal se Bertie.

„Jedinou věcí, po které můžeme pátrat je hnanyý dobytek,“ odpověděl Biggles. „Tedy pokud nebudeme schopni kontaktovat lidi na trase pochodu Černého Slona. Mohli bychom čas od času udělat několik snímků z velké výšky a hledat, zda se na některé z fotografií neobjeví dobytek. Samozřejmě, že tam bude většinou několik kusů, protože téměř všichni domorodci dobytek chovají. Doufám ale, že se nám podaří objevit velké stádo na pochodu.“

Mishu, který pozorně sledoval rozhovor a očividně všemu porozuměl, se vložil do diskuse: „Já vám moc pomoci, bwana,“ prohlásil. „Část mého kmene jménem Illumbwa žít na břehu Tanganijka jezera.“

„Myslíš, že by nám řekli, kdyby Cetezulu prošel jejich územím?“

„Ne, bwana. Vám by oni nic ne říci. Ale říci to mně. Já poslouchat, co oni povídat, hledat stopy.“

„Když tě tam vezmene, uděláš to?“

„Ano, bwana.“

„Jaká je krajina v místech, kde žijí tvoji lidé?“

„Moc rovná planina s trávou pro dobytek, stejně jako tady.“ Mishu pohybem ruky ukázal na blízkou plochu letiště.

„Nehrozí ale nebezpečí, že tvoji lidé přijdou o svůj dobytek?“

„Ne. Cetezulu se ne dotknout. Masajové být moc silní. Mít mnoho dobrých bojovníků.“

„Jenže, milý brachu, pozor na jednu věc,“ obrátil se Bertie na Bigglese během jejich rozmluvy. „Máš nějaký důvod předpokládat, že Cetezulu zůstane se svým dobytčím úlovkem – jestli mi rozumíš, co mám na mysli.“

„Nemám, skutečně,“ připustil Biggles. „Ale nemyslím, že by se příliš vzdálil. Nemůže se stejně dobytka zbavit. Chci tím říct, že jej nemůže prodat. Nenašel by nikoho, kdo by měl zrovna u sebe takové množství peněz, aby nakoupil dobytek. Nebo se na to dívej takto. V této části Afriky se jmění vyjadřuje v kusech dobytka. Nemám pravdu, Mishu?“

„Ano, bwana, přesně tak.“

„Ani v nejmenším neočekávám, že Cetezulu má s sebou veškerý dobytek, který nakradl při té které expedici,“ pokračoval Biggles. „Nemělo by to žádný smysl. Zpomalili by si tempo vlastního pochodu a mnoho kusů by cestou pošlo vyčerpáním. Ne, takhle to určitě nedělají. Není těžké uhodnout, že proto, aby udržel svoji jednotku pohyblivou, zanechává na různých místech dobytek, aby se pásł, a dohlíží na něj jen několik pastevců. Všechny kusy si vyzvedne až cestou domů – ať už se to místo nachází kdekoli. Tudíž čím dále na sever se dostane, tím větší stádo bude mít pravděpodobně při sobě. Jak s těmi zvířaty nakládá potom, to snad jednou zjistíme.“ Obrátil se zpět na Mishua. „Kde přesně u jezera žijí tvoji lidé?“

„Někdy se stěhovat za lepší travou, ale nikdy daleko od severního břehu,“ odvětil Mishu. Dále pak všem vysvětlil, že všichni nežijí pospolu, ale obývají několik kraalů roztroušených po celé jejich rezervaci, která měla dost velkou rozlohu. Kdyby Cetezulu mířil vzhůru na sever podél východního břehu jezera Tanganijka, musel by nutně projít rezervací.“

„Budeme-li uvažovat, že Cetezulu míří na sever, není příliš pravděpodobné, že by tam už dorazil,“ dohadoval se Biggles. „Čtyři stovky mil a něco víc za deset dní, to by byl příliš rychlý pochod i na něj, zejména, pokud, jak se povídá, cestuje hlavně v noci. Já proto navrhuji, abys ty, Gingere, vzal Mishua austerem do rezervace kmene Illumbwa, kde zařídí hlídkování, zatímco my ostatní se budeme střídat v průzkumných letech jinde.“

„Chceš abych tam zůstal s Mishuem?“ otázal se Ginger.

„Myslím, že by to bylo lepší,“ odvětil Biggles. „Nemělo by příliš smysl nechat jej tam a pálit spoustu paliva přelétáváním tam a zase zpět každý den, abychom se přesvědčili, zda má něco nového. To místo leží zhruba třista padesát mil odtud. Ano, raději tam zůstaň. Kdyby se potom objevil Cetezulu, mohl bys mi to dát vědět za jednu, dvě hodiny. Pokud se Černý Slon blíží tvým směrem, mohl by tam už dorazit zanedlouho. Kdyby se akce protáhla, pošlu Algyho nebo Bertieho, aby tě vystřídali. Dost možná, že nás stejně na dálku spatříš čas od času, jak sedíme v mašinách. Vezmi si s sebou něco potravy. A pro strýčka Příhodu raději i nějakou vodu.“

„Kde budu přespávat?“ zajímal se Ginger. „Pod širým nebem se lvy, nebo v jednom z Mishuových kraalů?“

Biggles se usmál a přenechal otázku Masajovi.

Mishu prohlásil, že by bylo lépe tábořit venku v přírodě. Je to naprosto bezpečné. Kdyby lidé uviděli bělocha v jednom z kraalů, rozneslo by se to a lidé by se mohli začít zajímat, cože tam vlastně dělá. Doneslo by se to možná i Černému Slonovi.

„Tak tady máš odpověď,“ řekl Biggles Gingerovi. „Vezmi si s sebou jeden malý stan. Tak dobrá a teď si běž připravit všechny věci. Dnes budeš mít ještě dost světla, takže na ten výlet můžeš vyrazit hned. Čím dříve tam dorazíš, tím lépe.“

NEBEZPEČNĚ BLÍZKO

Ten stejný den o něco později už Ginger seděl v austeru spolu s Mishuem, který vedle něj seděl kompletně vystrojen včetně asagaje. Mířili jihozápadně k jezeru Tanganijka. Vzhledem k tomu, že je to nejdelší jezero na světě, nebylo možné je minout.

Prvních dvě stě mil zabírala východní horizont jiná ohromná vodní plocha připomínající moře – Viktoriino jezero, zatímco daleko na západ se jako kolosální zub zakusoval do oblohy patnáct tisíc stop vysoký vrchol Mount Karisimbi, který tvořil nezaměnitelné panoráma. Po další hodině třpytící se pás po bocích stroje napověděl, že se blíží k cíli své cesty. Ani toho příliš nelitoval, protože při letu v řídkém vzduchu si neustále propady do vzdušných děr pohrávaly s letounem jako s kouskem papíru a pilotování bylo fyzicky velmi namáhavé.

Dole nebylo vidět nic obzvlášť zajímavého. Občas shluk včelínu podobných obydlí, nad nimiž visel obláček dýmu z ohnišť, pasoucí se stádečka dobytka patřícího domorodcům a samozřejmě tu a tam roztroušeně běžnější druhy divokých zvířat, převážně pakoně, zebry a žirafy. Většina terénu byla více méně otevřená, místy rovná planina, místy mírně zvlněná, někde se nacházely malé kopce s obnaženou skálou na vrcholcích. Křoviska a menší stromy stojící o samotě nebo v malých skupinkách,

dodávaly krajině dojem neuspořádanosti. Převažovala šedohnědá barva sluncem sežehnuté trávy. Zkrátka byla to typická scenérie africké roviny, která Gingerovi připadala poněkud monotónní. Po chvíli objevili šedý pás meandrovitě se vinoucí napříč planinou, zřejmě místní druh cesty. Mířil přibližně stejným směrem, jak bylo orientováno jezero – směrem k jezeru a Ginger tak mohl určit jejich polohu, protože tato komunikace byla zaznačena na mapě.

Mishu očividně čekal, až se objeví, protože se začal náhle živě zajímat o ubíhající krajinu, kterou přehlížel bedlivým zrakem. Když přelétli nad stezkou, jezero přitom bylo ještě dobrých pět mil vzdáleno, naznačil Gingerovi, že je načase začít klesat.

Ginger snížil otáčky motoru a zatímco ztráceli výšku, pozorně studoval krajinu pod nimi, aby našel nejlepší místo na přistání. Neočekával žádné velké komplikace, protože dole si mohl vybrat ze spousty velkých otevřených prostranství a nefoukal vítr, takže nebylo třeba nalétat jen z některého směru. Avšak neriskoval a dodržel nezbytná opatření před přistávacím manévrem na neznámém povrchu – několikrát přeletěl sem a tam v nízké výšce, aby se ujistil, že na zemi nejsou žádné kameny, mraveniště či jiné překážky, jež by hrozily poškozením stroje. Stvoly divoké, sluncem vysušené trávy se nezdály být natolik dlouhé, aby dokázaly převrátit přistávající letoun. Skutečně. Auster měkce zastavil v poddajném travnatém porostu, který, jak se ukázalo, byl vysoký asi osmnáct palců, nedaleko od skupinky mimóz nadýchaně obsypaných drobnými lístky. Tam s ním také Ginger zaroloval, zejména proto, aby stroj zůstal v jejich stínu. Spokojen s místem vypnul

motor, seskočil dolů a rozhlédl se. Ne, že by zde bylo něco zvláštního k vidění, jen bezútěšná planina popsaná dříve. Dosud sálala denním žářem, i když se už obloha pomalu nachověla blížícím se večerem. Kromě mimózových stromků a jednoho či dvou keřovitých akátů, jeho pohled zaujal poměrně rozsáhlý porost složený jak z keřů, tak i stromů na lehce vyvýšeném kusu země asi pět set yardů odtud. Nebylo vidět živou duši a stejně tak ani žádné zvíře. Celkem vzato, uvažoval Ginger, je to trochu děsivé místo. Neměl ponětí, proč je Mishu zvolil pro jejich setkání, i když nepochyboval, že má pro to důvod. Možná, že je tato rovinka nejbližší lidem, které hodlají navštívit.

Vyložili věci z letadla a Mishu zručně a rychle zbudoval tábor. Vztyčil malý stan a v něm roztáhl skládací lůžko pro táboření. Potravu s vodou uložili tak, aby byla po ruce stejně jako pušku, kterou Ginger přivezl s sebou. Neočekával, že by ji musel použít, ale její přítomnost mu dodávala větší pocit bezpečí. Jakmile byl tábor hotov, Mishu se nabídl, že půjde na průzkum situace a bez další debaty vyrazil ve směru zapadajícího slunce, což byl také směr, kterým leželo jezero.

Jeho hladinu nebylo odtud vidět, protože byla skryta za širokým hřebenem zvlněné země.

Ginger se za ním díval, jak odchází a svírala jej neurčitá obava. Tohle všechno kolem je pro Masaje samozřejmostí, žijí zde po celý život, přemítal. Nebyla to obava z toho, že se náhle ocitl sám, protože široko daleko nebylo v dohledu nic, čeho by bylo třeba se obávat, ale stejně jako většina lidí uvyklých městskému životu se cítil tak trochu znepokojen při pomýšlení, že ačkoli je zrovna nevidí, nachází se v území, kde žijí ty

nejnebezpečnější šelmy na světě. Nemluvě přitom o hadech, kteří se mu z duše ošklivili. Zejména se měl dobře na pozoru před černou mambou, což je jeden z několika druhů jedovatých hadů, o nichž je známo, že při setkání okamžitě útočí. Půdu v okolí tábora pečlivě prozkoumal, aby jej tento mimořádně zdatný, avšak nevídaný plaz nepřekvapil.

Jeho stísněnost se nezmenšila, když slunce zapadlo za obzor a nehybná dusivá temnota zahalila okolní scenérii. Litoval, že se Mishua nezeptal, jak dlouho předpokládá, že se zdrží. Mishu se o tom sám nezmínil. Patrně to ani nevěděl, uvažoval Ginger, a pokoušel se uklidnit sám sebe faktem, že motorová vozidla ve městech mají na svědomí mnohem více lidských životů než africké divoké šelmy. Všechno je to jen otázka zvyku. On přece dobře zná nebezpečí, která v sobě skrývá provoz motorových vozidel. Mishu zase dobře ví, jak nebezpečné je střetnutí se lvem, leopardem či podobně. Nastalo tísnivé ticho, proto aby se něčím zaměstnal, udělal malý oheň, připravil konvici kávy a s puškou na dosah ruky povečeřel chléb se soleným hovězím. Všude byl stále klid. Velký africký měsíc se vyhoupl na oblohu a všechno zalil tajuplným modravým přívitem. Po Mishuovi zatím stále ani stopy.

Když se ani po třech hodinách neukázal, Ginger se rozhodl, že tak nemůže vysedávat věčně, zalezl proto do stanu, zapnul za sebou vchod a ulehl aniž by si odložil věci, doufaje, že se mu podaří urvat trochu spánku – nebo přinejmenším si zvyknout na pocit, že se pokouší usnout a přitom mezi ním a lidožravou šelmou není víc než kousek tenkého plátna.

V tomto ohledu ani trochu nepochodil. Po spánku nebylo ani stopy, naopak měl pocit, že je stále více a více vzhůru. Nakonec se zaposlouchal, i když neměl ponětí, co ty zvuky znamenají. Díky své obrazotvornosti se brzy dostal do stádia, kdy nabyl dojmu, že venku slyší cosi pokradmu přecházet. Zrovna sám sebe přesvědčil, že je to všechno jen předrážděná fantazie, když tu ticho prořízl zvuk tak strašlivý, že mu okamžitě naskočila po celém těle husí kůže. Nejhloupější na tom všem bylo, že sám dobře věděl, co tento zvuk způsobilo. Slyšel jej už dříve, a nejednou, protože pokud kdy uslyšíte žalostné vyty hyeny skvrnité, navždy si ten zvuk zapamatujete. Je snad tím nejběžnějším nočním zvukem ve většině afrických zemí, ale mnozí se shodují na tom, že je to jeden z nejděsivějších zvuků v přírodě, při kterém tuhne krev v žilách. Začíná dlouhým táhlým zasténáním, které se stále stupňuje až je zakončeno divokým vriskáním. Často se popisuje jako smích. Gingerovi ovšem při tom rozhodně do smíchu nebylo.

Šelma se očividně potloukala kolem tábora a hledala potravu, jak známo, hyeny nebývají v tomto ohledu v nejmenším vybíravé. Sní cokoli od starých oschlých kostí po zánovní pár bot. Ginger si nevzpomínal, že by něco nechal venku, proto zvířeti přestal věnovat pozornost. Zanedlouho se k hyeně přidal další kus a společně naplňovaly noc svým ošklivým vrčením, křikem a kňučením. Gingerovi brzy došla trpělivost. Zděsila jej myšlenka, že by si mohly vyzkoušet zuby na pneumatikách austeru. Rozhněvaně si mumlal kletby a uchopil první věc, kterou nahnatal, náhodou to byla konzerva kondenzovaného mléka, a otevřel vchod do stanu. Uviděl obě bestie, jak se kradou asi deset yardů od

stanu a s výkřikem po nich mrštil plechovkou. Obě hyeny okamžitě zmizely a už se nevrátily. Všiml si, že oheň už pohasl, ale nechťelo se mu jej znovu zapalovat.

Nevrátil se hned zpátky do postele, ale na chvíli se zadíval na prostor osvětlený měsícem a musel se obdivovat jeho kráse. Jak tam stál, náhle koutkem oka zachytil pohyb na obzoru. Když se na něj blíže zaměřil, poznal, že je to domorodec, který kráčí rychle. Pochopitelně, že se zprvu domníval, že je to Mishu, který se při cestě zpátky trochu odchýlil od nejkratší cesty. Ale když zpozoroval druhou postavu, pak třetí, a pořád další až jich mohlo být více než dvacet, uvědomil si, že ať už jsou ti muži kdokoli, Mishu mezi nimi není. Nejpravděpodobnější vysvětlení mu několik okamžiků nedošlo. Udiveně zůstal zírat na podivný obrázek, jež se mu naskytl. Řada mužů se bez jediného slova ostře vyjíkala proti obloze. Povšiml si, že pochodují od jihu na sever.

Možná právě tento fakt upozornil jeho mysl na to, kdo ti muži skutečně jsou. Ta myšlenka jím projela jako úder blesku a Ginger si musel kleknout na všechny čtyři, nepřestával je však stále sledovat. Černý Slon! Je vůbec možné, že hned první noc, kterou tráví venku, se mu podařilo spatřit toho, o němž se domnívali, že jim bude trvat celé týdny než jej najdou? Zpočátku se to zdálo příliš neuvěřitelné, než aby to mohla být pravda. Ale pak si uvědomil, že vlastně to všechno logicky do sebe zapadá. Nebyl na tomto místě přece náhodou. Biggles jej umístil na stanoviště, kudy vede jedna z nejpravděpodobnějších linií postupu Cetezulua. Časový faktor zhruba rovněž souhlasil. Nájezdník měl do této oblasti dorazit přibližně v tuto dobu. Biggles tuto

hypotézu vytvořil sice jen na základě dostupných údajů, ale jak se zdá, jeho závěry byly správné. Horečná změt otázek a dohadů, které letěly Gingerovou myslí, měla za následek, že se v jeho duši nyní umístilo překvapení, zděšení i svíravá tíseň. Našel tedy, co sem přiletěl hledat. Ale co má teď dělat? Co vůbec v této situaci může podniknout? Zdálo se mu, že není v bezprostředním nebezpečí, protože muži byli vzdáleni několik set yardů a postupovali ve směru, který vede daleko od tábora. Nebyl si zcela jistý, ale nabyl dojmu, že pochodují přímo k tomu porostu z keřů a stromů, jehož si všiml při přistání. Zvažoval, jestli nemají v úmyslu tam zastavit. Bedlivě se na ně zadíval, ale odpověď na svoji nevyřčenou otázku nedostal. Jak se muži přibližovali ke keřům, jeden po druhém mizeli jeho zraku a nemohl přitom rozlišit, zda je to proto, že do nich vešli nebo pokračovali za nimi dále v pochodu. Uvědomil si, že beztak je nemožné pokoušet se zahlédnout bojovníky, jakmile se přestanou rýsovat proti obloze. Byli příliš daleko. Ze stejného důvodu nezaslechl ani jediný tlumený zvuk, který zcela jistě jejich pochod provázel.

Ginger tam chvíli jen stál zmítaný pochybnostmi, jeho mozek běžel na plné obrátky, ale nemohl se rozhodnout k činu. Úplně sám nemohl dělat nic. Je samozřejmé, že si vroucně přál, aby se Biggles dozvěděl tak rychle, jak to jen bude možné o všem, co zde Ginger viděl. Jen to a nic víc. Ale jediný způsob, jak to bylo možno provést, bylo zaletět zpět do Kampaly. V tento okamžik to však nebylo proveditelné. Rozjezd po tmě by byl nebezpečný v této pro něj neznámé a neprozkoumané oblasti. Nemohl si být totiž jistý, že se mu podaří při startu přesně dodržet stopu, kterou vytvořil při přistání.

Cetezulu, pokud byl mezi muži, jež viděl, by zaslechl hluk motoru a možná by si domyslel, co to znamená. A konečně byl zde i Mishu. Nemohl jej dost dobře opustit a nechat ho zde. Tak tam stál dále s nervy napjatými jako struna a upřeně hleděl směrem, kudy muži zmizeli. Všiml si, že neměli s sebou žádný dobytek. Ale to ještě nic neznámá. Klidně mohli být vysláni jako předvoj nebo naopak následovat jinou skupinu.

Rozhodl, že nejlépe bude setrvat v každém případě na místě dokud se nerozední, kdy už uvidí na vzletovou plochu. Vráti-li se Mishu, pak je vše v pořádku. Pokud ne, pak se bude muset stejně nejprve vrátit do Kampaly a podat o všem Bigglesovi zprávu, potom se sem pro Masaje vrátí.

Zrovna se zamýšlel nad několika dalšími věcmi, když se náhle provázen dupáním a supěním vynořil masivní obrys čehosi ve směru, kam se díval, a začal se ke Gingerovi blížit. Brzy zjistil, že se jedná o nosorožce. Bylo celkem jasné, že jej rozrušili procházející domorodci. Přibližoval se zprvu klusem, pak zpomalil do chůze. Nakonec se k Gingerově ulehčení zastavil, obrátil se a zíral zpět ve svých stopách. Ginger se natáhl pro pušku a postavil se zpět, připravený na komplikace. Naštěstí se nic nestalo. Možná, že nosorožec zachytil jeho pach, protože se obrátil zpátky, několik dlouhých vteřin si jej prohlížel a pak se dal do rychlého běhu někam pryč, přitom rozzlobeně chrochtal a bručel. Ginger jeho odchod sledoval s velkou úlevou. Měl beztak už dost starostí bez nosorožců.

Nyní byl už tak probuzený, že na spánek nebylo ani pomyšlení. Proto se posadil, pušku si položil přes kolena a čekal na úsvit či na další události dnešní noci. Po tom

všem, co dnes zažil, už byl připravený téměř na všechno. Nebo si to alespoň myslel.

Příští věci bylo, že přiklusal Mishu. Tou dobou už bylo nad ránem. Masai se zjevil tiše, jako by spadl z nebe, a Gingerových nervů, které už byly vypjaty do krajnosti.

Mishu byl znepokojený a mluvil stručně. Ukázal prstem směrem k porostu a pronesl jen jediné slovo: „Cetezulu!“

„Viděl jsem ho,“ odvětil Ginger. „Jak jsi se o něm dozvěděl?“

Mishu vysvětlil, proč se tak dlouho zdržel. Jakmile dorazil do nejbližšího kraalů, hned se dozvěděl, že se Cetezulu blíží podél tohoto břehu jezera. Tu zprávu přineslo několik příslušníků jeho kmene, kteří se vrátili z lovu. Čekal, až se mu zpráva potvrdí. Ve skutečnosti se mu podařilo mnohem více. Stopoval nájezdníky až k jejich úkrytu, který se nachází v nepřehledném shluku keřů a stromů. Říká se, že už toho úkrytu použili dříve. Sledoval je, jak vešli, a poté, co se přesvědčil, že nehodlají pokračovat tuto noc v pochodu, vrátil se k Gingerovi, aby mu sdělil noviny. To bylo vše.

Ginger už ani na okamžik nepochyboval o tom, co má učinit. Jakmile se dostatečně rozední, vrátí se s letadlem do Kampaly a podá Bigglesovi zprávu. Cetezulu jej uslyší startovat. Možná, že se vyděsí a práskne do bot. Ale v otevřené krajině za denního světla nebude schopen zabránit tomu, aby byl zpozorován. Během čtyř hodin se sem dostane Biggles s mosquitem. Pokud Černý Slon zůstane v úkrytu, vyženou jej z něj ven. A i kdybychom nebrali do úvahy leteckou podporu, nyní, když známe Cetezulovu trasu pochodu, jistě nebude možné, aby tak

velká skupina mužů postupovala terénem a přitom nezanedala za sebou stopu. Pro tak zkušeného stopaře, jako je Mishu pak bude snadné tuto stopu sledovat. Už to tak vypadá, optimisticky uvažoval Ginger, že tohle byl poslední případ Černého Slona.

Složili tábor a všechny věci nacpali do austeru, aby mohli rychle odstartovat. Ginger netrpělivě sledoval oblohu, kdy se objeví první náznak svítání. Aby se něčím zaměstnal, požádal Mishua, aby mu pomohl otočit zád letounu tak, že přední část směřovala, alespoň zhruba podle jeho odhadu, k dráze po níž přistáli. Nebyly tam žádné překážky a vzhledem k tomu, že dosud nebylo po žádném větru ani památky, bylo jedno, ve kterém směru odstartují. A právě na takovýchto triviálních detailech někdy závisí otázky života či smrti, protože kdyby nepootočili letoun do toho směru, celý příběh by skončil úplně jinak.

Spolu s prvním šedavým proužkem zrádného úsvitu prudce poklesla teplota. Díky tomu se vše kolem zahalilo nízkým, přízemním mlžným oparem. Ginger se tím nijak zvlášť neznepokojoval. Domníval se, že je to může zdržet jen o pár minut, nic víc. Věděl totiž, že je to ve zdejším klimatu zcela běžné a mlhu roztrhají první sluneční paprsky. Prostě se vypaří. Jakmile se slunce vyhouple nad horizont, mlha začala stoupat jako pára z hrnce a postupně se ztrácela.

Ginger se naposledy podíval směrem k porostu, kde odpočíval Černý Slon a jeho kumpáni. Nic se nehýbalo a mlha, která se postupně zvedala, odhalila překrásnou antilopu, která se pásala asi ve vzdálenosti dvou set metrů. Její ladně tvarované rohy se tyčily více než yard nad

nápadnými černými a bílými pruhy na hlavě. Ginger se zastavil a obdivoval nádherné zvíře.

Zrovna se odvrátil, když se tichem rozlehl výstřel z pušky. Antilopa se sklátila k zemi jako zasažená bleskem. Hned se však znovu postavila na nohy a tryskem vyrazila právě k místu, kde stál Ginger. Avšak to nebylo příčinou, že zůstal v šoku stát jako opařený, protože ze strany zvířete mu nehrozilo žádné nebezpečí. Bylo tím to, co ji následovalo. Z travnatého porostu za místem, kde předtím stála gazela, vyskočil muž. Byl to obrovský domorodec a soudě podle pušky, kterou držel v ruce, vystřelil na gazelu. A nebyl sám. Hned za ním se vynořilo půl tuctu dalších, kteří se rozběhli, aby pronásledovali svoji smrtelně zraněnou kořist. Prozatím neměli oči pro nic jiného, ale jistě jej zanedlouho objeví.

Antilopě se zpěnná krev valila z nozder a proběhla kolem Gingeru ve vzdálenosti jen několik kroků. Ve smrtelném strachu nevěnovala pozornost jemu ani letadlu. Gingerovi bylo jasné, že to nebude případ jejich pronásledovatelů. Dal se do běhu. Křik mu napověděl, že už jej objevili. Mishu věren svému povolání už v tu chvíli stál Gingerovi po boku s připravenou puškou, očividně odhodlán bojovat. Ginger měl ale jiný záměr. Kdyby proti nim stál jeden či dva muži, situace by byla jiná. Sedm je ale příliš mnoho.

„Nasedni dovnitř!“ křikl a vyšplhal se na sedačku.

V příští minutě nastala vřava. Motor naskočil, jakmile Mishu dosedl na své místo a zabouchl za sebou dveře, přitom skoro probodl Gingeru svým asagajem. V příštím okamžiku už se auster na plný výkon prodíral travnatým porostem a nedržel přitom rovný směr, jak by měl. Ginger neměl ponětí, co se děje za nimi. Ani se

nestačil ohlédnout. Pilotování jej zcela zaměstnávalo, zejména fakt, že si koledoval o katastrofu, protože hnal zcela vychladlý motor do maximálních otáček. Stroj se nepříjemně zhoupnul, když Ginger prudce strhnul řízení, aby se vyhnul mraveništi a už myslel, že ztratí podvozek. Ten však naštěstí námahu vydržel. Pak se přímo před nimi objevila stojící lvice s dvěma lvíčaty a zvědavě na ně hleděla. Ginger před nimi zvedl stroj do vzduchu. Nemohl dělat nic jiného. Nekonečně hroznou chvíli to vypadalo, že stroj nutně musí ztratit rychlost a propadnout se ve vzduchu. Jednu nebo dvě vteřiny zůstal viset na místě a vrtule se naprázdno protáčela, pak zabral a nebezpečí bylo zažehnáno. Ginger, ve kterém by se hrůzou krve nedořezal, se opřel v sedadle.

Když dosáhli bezpečné výšky, pomalu se obrátil a pohlédl dolů. Domorodci tam dosud stáli a hleděli za ním. Několik dalších mezitím vyšlo z křovin. Po zvířeti, které všechny tyto komplikace vyvolalo, nebylo ani stopy, i když je třeba přiznat, že Ginger nemarnil zbytečně čas jeho hledáním.

Byl příliš otřesen tím, jak rychle se všechno sběhlo a jak málo chybělo a nepodařilo by se jim uniknout. Otřásl se, když si uvědomil, že kdyby lvice nevstala, najel by přímo do ní i s jejími mláďaty. Důsledky si ani netroufal domyslet.

To, že Černý Slon může opustit svůj úkryt již tak časně po ránu, byla možnost, která mu ani nenapadla – nechápal přitom proč, neexistoval totiž žádný logický důvod, proč by ten člověk měl setrvat v úkrytu. Zbytek bylo snadné si domyslet. Když se mlha zvedla, Cetezulu jistě spatřil antilopu a rozhodl se ji ulovit, buď pro její čerstvé maso nebo jen z prosté lásky k zabíjení. Kdyby

auster nebyl připraven k okamžitému startu, nepochybně by dnes ráno Černý Slon zabil nejen antilopu.

Jak ovlivní tento neočekávaný incident s letadlem nájezdníkovy plány se lze jen domnívat, ale zdálo se pravděpodobné, že z něj vyvodí jasné závěry. Cetezulu si uvědomí, že byl spatřen a podle všeho i poznán. V tom případě je nepravděpodobné, že by se déle zdržoval v oblasti.

S motorem na plný plyn Ginger zamířil nejkratší cestou do Kampaly. Jediné, čeho se obával bylo, že Biggles mohl vzlétnout na vlastní průzkumný let.

Naštěstí se ukázalo, že tomu tak není. Biggles spolu s ostatními musel zaslechnout zvuk jejich motoru, protože všichni na ně už čekali na letišti. Ginger k nim doroloval a seskočil dolů.

„To jste brzy zpátky,“ přivítal je Biggles s otázkou v hlase.

„Viděl jsem ho!“ vykřikl Ginger. „Koho jsi uviděl?“

„Černého Slona.“

Biggles se nevěřicně zadíval: „Víš to jistě?“

„Ovšemže to vím jistě. Jednu chvíli byl ode mne jen sto yardů.“

„Řekl bych, že byl dokonce blíž,“ pronesl tajemně Biggles. Udělal krok vpřed, vytáhl něco vzadu z trupu letadla hned pod výškovým kormidlem a zvedl tu věc do vzduchu. Byl to asagaj.

Ginger zamžikal. „A safra! Netušil jsem, že je to tam,“ vydechl.

„Určitě bys to zjistil, kdyby ti přerušil vodící lanka výškovky,“ pravil vážně Biggles.

„Nebo kdyby se trefil o pár stop více dopředu,“ vložil se do hovoru Algy.

„Tedy, každopádně máme aspoň párátka toho darebáka,“ prohlásil Bertie.

„Pověz nám, co se stalo,“ vyzval jej Biggles.

Ginger mu vyhověl, snažil se být přitom stručný.

„To je dobře!“ bylo jediné, co k tomu nakonec řekl Biggles. „Je načase nasedat. Víme, kde byl. Brzy se přesvědčíme, jestli tam ještě stále je.“ Zamířil k ostatním strojům.

Kapitola 4

PODVEDENÍ

„A co kdybychom dali policii vědět, kde je?“ navrhl Algy když došli k mosquitu.

„Raději bych se nejprve přesvědčil, kde přesně je, než to uděláme, „ odvětil Biggles. „Několik mil ve vzduchu nic neznamená, ale je to pořádný rozdíl, pokud jsi na zemi. Vypadali bychom jako hlupáci, pokud bychom hnali pozemní jednotku celou tu dálku a pak si museli přiznat, že nás Černý Slon napálil a zmizel. Nedělej si starosti s austerem, Gingere. Je příliš pomalý. Nebudeme jej stejně potřebovat. Ty s Algym můžete letět se mnou v mosquitu. Bertie může letět za námi v proctoru s Mishuem.“

„Jaký bude postup, když doženeme toho lumpa?“ tázal se Bertie. „Dáme mu na pamětnou? Nebo ho budeme jen sledovat?“

„Pořádně mu naženeme strach,“ odpověděl Biggles. „Rád pronásleduje a zabíjí lidi. Je načase, aby sám zakusil, jaké to je být pronásledovaný lovcem lidí.“

„Zcela jasné,“ souhlasil Bertie. „Do písmene s tebou souhlasím. Jednání v rukavičkách nikam nevede, když máš proti sobě hrdlořezy. Kdepak, panečku!“

Během patnácti minut už byla obě letadla ve vzduchu. Biggles, s Algym a Gingerem spěchal a snažil se vymáčknout z motorů maximum otáček. Díky tomu byl zanedlouho proctor jen matným bodem kdesi vzadu.

První tísnivý pocit, že objevit nepřítel nebudou snadnou záležitostí se Gingerovi dostavil, když at' hleděl

vpřed sebevíce, nepodařilo se mu najít jezero, ačkoli podle jeho odhadů už by měli být od něj na dohled. Nemohl to stále pochopit, protože tak výrazný prvek krajiny není přece možné minout. Pozorně se díval, ale spletl si jej s něčím, co vypadalo jako nízká vrstva mraků nebo přízemní mlha, která zakrývala zemi. Bylo to prostě nepochopitelné, protože nyní, když už bylo slunce vysoko na obloze, tak všechna taková vlhkost se už měla dávno odpařit. Nakonec se svěřil se svými pochybnostmi Bigglesovi. „Co mají všechny ty mraky znamenat?“ zeptal se nejistým hlasem.

„Kouř,“ odpověděl lakonicky Biggles. „Nemůže to být nic jiného.“

„Kouř!“ opakoval po něm Ginger, který stále nic nechápal. „Z čeho?“

„Z trávy,“ opáčil Biggles. „Někdo ji zapálil. Domorodci to běžně dělávají. Čas od času vypálí suchou trávu, aby podpořili růst nové. Ale něco mi říká, že to není tenhle případ. Byla by to příliš velká náhoda. Mám v podezření toho prohnaného mizeru, Černého Slona, že v tom má prsty. Přesně tohle je ten druh lstí, na které by myslel. Ta suchá tráva hoří jako benzín a oheň se šíří na míle. Čertovina je v tom, že zde není žádný vítr, který by kouř odvál pryč.“

Zanedlouho už o tom nemohlo být pochyb. Byl to kouř. Jeho štiplavý zápach bylo cítit i ve výšce dvou tisíc stop, v níž mosquito letěl. Někdy bylo možné zahlédnout i plameny předcházející kouř, dvě míle dlouhá řeka plamenů, z níž se valil vzhůru velký bílý mrak kouře. Ten se rozléval jako obrovský deštník o průměru mnoha mil a zcela zakrýval vše pod ním. Ginger ani v nejmenším nepochyboval, že tam někde pod příkrovem

je Černý Slon a usilovně pochoduje k bezpečnějšímu útočišti.

„Ten mizera si musel domyslet, že jste jej poznali a pro jistotu se ztratil,“ pravil Biggles.

Několik chvil nebyl zklamaný Ginger schopen říci jediné slovo. Skutečnost byla očividná. Černý Slon, věrný své pověsti, je všechny přelstil. „Touto dobou už bude na cestě do jiné oblasti,“ prohlásil zdrceně.

„Určitě – a cestou bude zapalovat další trávu,“ přitakal Biggles. „A bude v tom pokračovat nepochybně dokud bude slyšet zvuk leteckých motorů nebo dokud nepadne tma, pak už nebude kouřová clona zapotřebí.“

Pokračoval v letu kouřem k jezeru. Tady byl vzduch samozřejmě čistý, ale na jeho poklidné hladině nebyla nejmenší známka po uprchlících. „Nemá význam zde ztrácet čas,“ prohlásil Biggles a obrátil na zpětný kurz.

Nebylo kde jinde hledat. Požár se šířil a vzbuzoval dojem, že hoří celý kraj. Velké zuhelnatělé plochy země, kde už oheň vše spálil a nyní jen doutnal, prosvítaly pod chvějícím se oparem. Dále pak, mimo oblast zachvácenou požárem, bylo vidět mnoho druhů zvířat, jak prchají do bezpečí.

„Měli bychom se vrátit na základnu, protože tady už nic nezmůžeme,“ řekl nakonec Biggles. „Zavolej Bertieho a řekni mu, že to nemá význam. Sejdeme se na letišti a poradíme se.“

Moquito se vrátil stejnou cestou do Kampaly. Bertie, který obrátil proctor, jakmile obdržel signál od Bigglese, dosedl na přistávací dráhu jen o chvíli později. Všichni šli společně do bungalovu, kde si Biggles zapálil cigaretu a začal studovat mapu.

„To bylo pořádné fiasko!“ znechuceně bručel Ginger.

„Nevěš kvůli tomu hlavu,“ řekl mu Biggles. „Byla to neuvěřitelně příznivá náhoda, že jsme se dostali hned na stopu gangu. Nasadit Černému Slonovi pouta ve stejný den, to bychom chtěli příliš mnoho. Pro tentokrát jsme jej ztratili. To ale nevadí. Zhruba víme, kde se nyní pohybuje, a proto by nemělo být těžké přijít mu znovu na stopu. Nyní mu pravděpodobně už došlo, že jej hledáme letadly, což je na jedné straně škoda. Na druhé straně ho to ale znervózní. Nechme jej, ať si urazí svých padesát mil za den. To mu příliš nepomůže. My tu stejnou vzdálenost urazíme za deset minut a on to dobře ví. Už jen tento fakt by jej měl přimět k tomu, aby se zamyslel.“

„Mohl by nyní odbočit jiným směrem,“ řekl Algy.

„To by mohl, ale nemyslím, že to udělá,“ zamyšleně odvětil Biggles. „Tedy pokud na něj nevyvineme příliš velký tlak. Určitě si vypracoval přesný plán svých akcí a já bych řekl, že se jej bude držet, pokud to bude možné. Může se sice pokusit věci poněkud urychlit, ale to by nás nemuselo trápit.“

„Ale otázkou je, starý brachu, co bychom měli udělat teď my?“ zeptal se Bertie a leštil si brýle.

„Nejdříve si něco zakousneme k obědu a pak budeme pokračovat v lovu,“ pravil mu Biggles. „Nemám v úmyslu tady bezúčelně sedět. Víme, že Černý Slon měl namířeno na sever. Je tady šance, že stále tím směrem pokračuje. My to vezmeme přímo na jeho trasu. Dříve nebo později musíme objevit něco, kde budeme moci začít. Já si pořád myslím, že někde před ním musí být velké stádo uloupeného dobytka. On se jej nevzdá. Budeme se muset po tom stádě bedlivě dívat.“

„Co ale s těmi požáry a kouřem?“ pochybovačně se otázel Ginger. „Pokud v tom budeme pokračovat, prohrajeme.“

„Právě naopak, v konečném důsledku tato metoda povede k jeho porážce,“ ujistil jej Biggles.

„Jak jsi na tohle přišel?“

„Podle kouře poznáme, kde zrovna je, což je to poslední, co by si Černý Slon přál. Není tak hloupý, aby mu to nedošlo. Dneska ráno si mohl klidně dovolit ušít na nás tu boudu, protože už tím nemohl nic ztratit. Už jsme věděli, kde je. Ačkoli je přesvědčen, že nám uklouzl, bude se teď moc rozmýšlet, jestli může zapálit malý ohýnek na vaření. A mimo to bude jistě nucen projít krajem, kde není možné vypálit porost. V Africe není přece tráva všude. Pokud bude dál pochodovat na sever, zanedlouho se ocitne v hornaté krajině a někde tam jej zastihnou deště. Blíží se období dešťů. Déšť mu uhasí požáry, i kdyby se mu podařilo nějaký zapálit. Kdepak, já se jeho triku s kouřem neobávám.“

„Pokud se mu podaří dostat do deštných pralesů na úpatí pohoří Mitumba a Ruwenzori, dá to pěknou fušku, než ho najdeme, a co teprve ho dostat z nich ven,“ bručel Algy.

„Nemuselo by to být tak těžké jako všechno tady,“ namítal Biggles. Normálním pralesem by neprošel – určitě ne se stádem dobytka. Bude se muset držet cest domorodců nebo stezek zvířete. Je jasné, že je budeme sledovat. Dobře se všichni podívejte na mapu. Získáte tím představu, nad čím budeme zanedlouho přelétávat, pokud se bude Černý Slon nadále ubírat na sever. Je možné, že se tak daleko ani nedostane. Možná, že se nám podaří přistříhnout mu křídýlka dříve, než se dostane do

hor. Uvědomme si, že bude nucen jimi projít nebo je obejít. Přechod hor nepřichází do úvahy. Na některé vrcholky dosud ani člověk nevystoupil. Sníh tam nikdy netaje. Přestože se nacházíme v tomto horkém koutě světa, sníh zde leží stejně jako jinde nad hranicí šestnácti tisíc stop a na vrcholcích některých z těchto horských drobečků je sněhová pokrývka po celý rok. Tak si můžete udělat představu, jak jsou ve skutečnosti ty hory vysoké. Teď si ale dejme něco k snědku a vrhneme se pak zase do práce.“

Během oběda Biggles skoro nemluvil. Když dojedli, vrátil se doprovázen ostatními k mapě. „Celou záležitost jsem si důkladně promyslel,“ pravil konečně. „V zemi tak velké, jako je tato, je na první pohled jasné, že bude obtížné pracovat podle nějakého přesného časového plánu, ale musíme postupovat určitou metodou, nebo se budeme pořád motat na místě. Spoléhat na šťastnou náhodu, že se nám podaří objevit nějakou stopu, by bylo příliš nejisté. Tedy dobrá. Víme, kde je Černý Slon, nebo alespoň ještě dnes ráno byl. Rovněž víme, že směřoval na sever. Můžeme se oprávněně domnívat, že to nebyla náhoda. Náš černý známý moc dobře věděl, kam má namířeno. Je proto logické předpokládat, že se bude svého plánu držet dokud to bude možné. Na základě porovnání jeho předchozích operací nastává čas, kdy by se on i jeho kumpáni měli na nedlouho ztratit, buď za účelem odpočinku nebo aby se zbavili kořisti, případně obojí. Za tímto účelem musí existovat úkryt. Nemohou být pořád na pochodu. Tak dobře. Pokaždé, když Černý Slon zmizel, naposledy o něm slyšeli v severní Ugandě. Z toho bych tudíž vyvozoval, že ten úkryt se nachází právě někde v té oblasti nebo na sever od ní. V současné

době je od ní dost daleko na jih. Pokud je naše úvaha správná, logicky vyplývá, že bude i nadále pokračovat v pochodu na sever, bezpochyby co nejrychleji, když si uvědomil, že po něm jdeme.“

„To jej může přimět k tomu, aby šel oklikou,“ upozornil Algy.

„Myslím, že bychom na něj museli hodně zatlačit, než by to udělal,“ prohlásil Biggles. „Kdyby odbočil na východ, znamenalo by to pro něj prosekávat si cestu hustou džunglí Belgického Konga. Kdyby se obrátil na západ, dostal by se do hustěji obydlených oblastí blízko Viktoriina jezera. Mezi těmito oblastmi leží úžlabina West Rift Valley, která se nachází, jak můžete vidět tady na mapě, převážně ve stínu velkých horských masívů. Tam se rozhodně škrábat nebude. A je tu i další důvod, proč by se měl držet v nížinách, tím se vrátím ke své dřívější teorii. Bude totiž potřebovat vodu pro napájení dobytka. Úžlabinou se táhne řetězec jezer – Kiva, Eduardovo, Jiřího a Albertovo. A až na konci narazí na řeku Nil – zkrátka vodu má podél celé trasy. Jsem přesvědčen, že toto je cesta, po které chtěl jít Cetezulu a které se bude držet, bude-li jen trochu moci. Každopádně na základě tohoto předpokladu zahájíme činnost a začneme tu oblast sledovat. Naší západní hranicí budou hory. Leží zhruba sto padesát až dvě stě mil od našeho stanoviště. Oblast, kterou je třeba sledovat, je asi pět set mil dlouhá, což znamená, že to bude náročná práce. Hledaným objektem je velké stádo dobytka nebo několik menších stád, pohybujících se na sever. Můžeme vyfotografovat všechno, co bude vypadat podezřele a pak to doma podrobně pod lupou prozkoumáme.“

„Proč se nepokusíme jej zaskočit u severního konce jezera Tanganjika?“ navrhl Ginger. „Tak daleko nemohl zatím dorazit.“

„Protože právě to očekává, že uděláme,“ odpověděl Biggles. „Tím, že vytvořil ten kouřový kryt, nám ve skutečnosti sdělil, že ví, že jsme ho našli. Bude proto užívat všech lstí, dokud nebude přesvědčen, že unikl z nebezpečné zóny. Bude se dobře skrývat celý den a v noci se rychle přesunovat tak, jako v podobných situacích dříve. Můžeme předpokládat, že zná v kraji každý strom, protože tudy mnohokrát procházel. Bylo by zapotřebí celé armády mužů, aby vytvořila takovou rojnici, kterou by nepozorovaně neproklouzl. Ne, naší jedinou šancí je zpozorovat jej ze vzduchu a nejlepší příležitost k tomu se naskytne, když si bude myslet, že je v bezpečí a bude se snažit dohnat ztracený čas.“

Biggles se obrátil na Mishua, který stál vedle něj a napjatě sledoval hovor: „Co si o tom myslíš ty, Mishu?“ otázal se.

Masai odpověděl, že souhlasí se vším, co Biggles řekl. Prohlásil, že to byla moudrá slova. Protože však nevěděl nic o letadlech a létání jej nezajímalo, navrhl, že by bylo lépe, kdyby jej mohli zavézt do severní Ugandy, kde znal jednak všechny domorodé stezky a jednak i mnoho lidí. Kdyby jej tam nechali, mohl by chodit po vesnicích a určitě by se dozvěděl o přibližujícím se Černém Slonovi. To pro případ, že by unikl sledování ze vzduchu. Domorodci by se báli mluvit o Cetezuluovi před bělochem z obavy před represáliemi, ale mezi sebou by si to řekli. Když bude naslouchat jejich hovorům, dozví se, co je nového. Byl si jistý, že Cetezulu musí dříve či později projít severní Ugandou, protože jeden ze

svých úkrytů měl v obří trávě, tam, kde byl zabit major Harvey.

Blízko kraalu jménem Letonga byla vládní přistávací plocha s noclehárnou. Tam by s ním mohli přistát. Pak by mohl přilétat vždy po určité době a zjišťovat, zda má nějaké novinky. Byl si naprosto jistý, že se tou cestou Cetezulu nedostane, aniž by se Mishu o tom dozvěděl.

Byl to natolik rozumný plán, že s ním Biggles okamžitě souhlasil. Za normálních okolností by Mishu byl jen pasivní zátěží v letounu, protože nemá ani ponětí o pozorování ze vzduchu. Kdyby jej bylo zapotřebí pro nějaký určitý úkol, vždycky jej mohou přivést zpět.

Konečný výsledek porady byl následující. Mishua umístí na Latongu, což je na trase, kterou se musí dát Černý Slon, půjde-li na sever. Letadla s ním budou udržovat kontakt v přestávkách během pravidelného pozorování dle rozvrhu, kdy budou sledovat oblast West Rift Valley.

„Bylo by dobré, kdybys vzal Mishua nahoru hned teď,“ řekl Biggles Gingerovi. „Pak bychom mohli všichni od zítřejšího rána zahájit sérii průzkumných letů. Vezmi si austera a drž na kompasu kurz na Latongu. Není to více než dvě stě mil a tak bys mohl být zpátky pohodlně ještě před západem slunce.“

„To se ví,“ souhlasil Ginger, šťastný, že má nějakou činnost a okamžitě se vydal vykonat rozkaz.

Během dvaceti minut byl ve vzduchu s jediným cestujícím – Mishuem. Mířil na sever nad vyschlou krajinou řídce posázenou stromy a začínal si na ni pomalu zvykat. Počasí bylo příznivé a zdálo se, že vydrží, proto neočekával žádné komplikace. Rozhodně je

nepostrádal a v předepsaném kurzu svého pasažéra vyložil na neupravené vládní přistávací ploše. Několik minut mu přitom trvalo, než určil správnou přistávací dráhu, protože celá oblast kolem byla pustá planina a jediné identifikační známky byly bílý kruh, z většiny zarostlý, rozcupovaný látkový ukazatel větru na suchém hlohovém keři a budova noclehárny, která byla zrovna napůl skryta pod akátovým porostem. Po chvíli kroužení upozoroval bílý kruh, který mu řekl vše, co potřeboval. Mishu vystoupil ze stroje, zamával na rozloučenou a Ginger se hned chystal k odletu, když tu se přihodila jedna z oněch věcí, v tu chvíli zdánlivě bezvýznamná, ale jejíž následky sahaly tak daleko a byly tak zhoubné, že by je ani ta nejbarvitější fantazie nedokázala předpovědět.

VIDITELNOST NULA

Na práh noclehárny, což byla primitivně vyhlížející budova, sestávající z jediné podlouhlé místnosti s hliněnou podlahou a kryté doškovou střechou, vyšel běloch, mladší muž oblečený do tropického obleku, typického pro bílé lovce ve střední Africe. Oblek byl značně obnošený a očividně leccos viděl. Ginger samozřejmě vystoupil z letadla, protože měl dost času, a nebyl příliš překvapený, když zjistil, že cizinec pracuje jako pomocník správce rezervace. Jmenoval se Simmonds a ukázalo se, že byl do této oblasti poslán, aby se vypořádal s leopardem. Ten podle stížností přešel od trhání kusů dobytka k útoku na živé osoby. Simmonds zde už pobýval tři dny, ale po leopardovi jako by se slehla země. On ale stále věřil, že se mu podaří s bestií utkat.

Ginger se pochopitelně zdržel na pár slov, na prvním místě aby zjistil, zda lovec nezaslechl něco o Černém Slonovi (neslyšel bohužel nic) a později nad šálkem čaje naslouchal zajímavému vyprávění, co se může všechno přihodit člověku, který celý svůj život tráví ve společnosti afrických šelem. Simmonds mu pověděl, že v oblasti je ještě stále mnoho pytláků, kteří se zejména zaměřují na slony a nosorožce a vyslovil obavu, že to tak bude pokračovat dokud nebudou zneškodněni ti, kdo jsou primárně odpovědní – bezohlední obchodníci vykupující slonovinu. Domorodé obyvatelstvo pro to pochopitelně nic neudělá, protože mají z těchto transakcí zisk. Podle

Simmondsova názoru stál někde v pozadí běloch, který byl pravou příčinou potíží.

To všechno mělo za následek, že Ginger zde strávil více času, než měl původně v úmyslu. Ve skutečnosti si zrovna všiml, jak se těžké mraky valí od severovýchodu a pohlédl na hodinky. Až tehdy si uvědomil, kolik času vlastně uteklo. Mishu někam zmizel, a tak poděkoval svému hostiteli za vlídné přijetí, popřál mu zdárný lov a svižným krokem vyrazil k austeru, vzlétl a zamířil na jih.

Až do této chvíle se příliš nezaobíral jak ztraceným časem, který koneckonců nebyl vůbec podstatný, protože nebyla stejně žádná jiná práce, tak ani blízcími se bouřkovými mraky, i když už začaly vyhlížet dost hroživě. I kdyby jej dohnaly – už přece v nějaké té bouřce letěl, a tak neočekával víc než trochu otřesů a sníženou viditelnost. Pokud bychom jej tedy měli seabeméně vinit z toho, co následovalo, pak víme, že to bylo následkem této sebejistoty. Ona osudná chyba se stala, jak sám bude muset zanedlouho uznat, když si nepovšiml změny ve směru i rychlosti větru. Krátce řečeno, opomenul sledovat drift letounu a nehoda byla pak nevyhnutelná.

Dříve než si to stačil s hrůzou uvědomit, ocitl se uprostřed bouře, která se svým rozměrem i silou předčila jakoukoli jinou. Mohutná masa kypících indigově zbarvených mračen, jimiž projížděly ostré čepele blesků se na něj přivalila prakticky přesně od východu. Ještě dříve než jej masa pohltila, si uvědomil, že situace je vážná, protože tlak vzduchu, který se nahromadil před přesycenými mračky, se ve formě mohutného poryvu zmocnil lehkého letounu a pohrával si se strojem, jakoby to bylo peříčko. Motor letadla úpěnlivě zasténal.

Ginger rychle pohlédl dolů a doufal, že rozpozná nějaký orientační bod na zemi. Žádný tam však nebyl. Co však bylo horší, dostavilo se u něj nepříjemné tušení, že tu krajinu, jež byla pod ním, nikdy neviděl. Byla mnohem členitější než jakou viděl cestou tam. Potvrdilo se ve chvíli, kdy zjistil, dříve než bouře všechno neproniknutelně zahalila, že jeho drift směrem na západ byl skoro tak rychlý, jako jeho pohyb vpřed. Neměl nejmenší představu o tom, jak dlouho takto driftoval, ale bylo mu jasné, že se musel ochýlit od kurzu o mnoho mil. To jej velmi znepokojilo. A když si vzápětí k dovršení všeho uvědomil, že před startem nedoplnil palivové nádrže, jeho znepokojení dosáhlo úrovně strachu. Už nyní jeho motor čerpal palivo z přídatné nádrže. Ani fakt, že za normálních podmínek by bylo toto množství paliva zcela dostatečné, jej nemohl sebemeně utěšit. Jeho zrak nyní každou chvíli znepokojeně zaletěl na stále klesající ručičku ukazující hladinu paliva.

Kompas vpředu se divoce rozkmital, takže ztratil představu, jakým směrem letí. Předek letounu směřoval na východ, či alespoň se Ginger domníval, že je to východ, ale vzhledem k tomu, že neznal rychlost ani směr bouře, což také klidně mohl být cyklon, nebyl si ani v nejmenším jistý. Navíc brzy musel vynaložit veškeré své úsilí, aby dokázal udržet stroj v rovnováze. Stále znovu a znovu se mu knípl pokoušel vyškubnout z ruky, když silný poryv větru zespodu udeřil na křídlo a hrozilo nebezpečí převrácení letadla. Ginger měl dojem, jako by se plavil po neviditelném moři vln, velkých jako hory. Nebylo vidět nic jiného než chuchvalce tmavě šedé mlhy ženoucí se okolo, takže mnohdy nedokázal určit polohu letadla směrem k zemi. Hrom divoce burácel a pohltl i

hukot motoru. Vnitřek kabiny byl hrůzyplně osvětlován šlehaajícími blesky.

Lidé běžně soudí, že piloti letadel se vůbec ničeho nebojí. Že prostě tyto věci berou jako součást své každodenní práce, že s písní na rtech se pouštějí do bitvy se všemi rozmary počasí, že mají veškeré vybavení pro zvládání situací, kdy je jejich život ohrožen. Je pravda, že moderní stroje jsou dobře vybaveny, ale zachovat si ledově klidnou hlavu a použít tyto prostředky v situaci, kdy se celý letoun divoce zmítá ve větru jako snítka babího léta, není rozhodně tak jednoduché, jak by se mohlo zdát při četbě patřičných učebnic a příruček. Ne, pravda je taková, že v takových situacích, v jaké se nyní nacházel Ginger, bývá převážná většina pilotů hluboce otřesena a vroucně si přeje, aby už byla v bezpečí na zemi.

Ginger byl zmrazený strachem a jistě by se k tomu bez váhání přiznal. Měl k tomu také důvod, protože si byl sám dobře vědom, že nyní bojuje o holý život. Nejen, že měl nesmírné pochybnosti o výsledku tohoto boje, ale navíc byl prakticky úplně bezmocný. Stal se hříčkou obrovských sil tam venku a to, zda přežije nebo ne se stalo převážně otázkou náhody. Jediné, co mohl dělat bylo snažit se zachovat klid a pevně věřit, že vše dobře dopadne. Bylo by to už tak dost zlé, kdyby měl dostatek letového prostoru a paliva, ale v situaci, kdy měl obého pramálo, byl křídově bledý strachem a vypětím. Věděl, že musí být daleko na západ od svého plánovaného kurzu, a právě v tom směru, jak jim nedávno vysvětloval Biggles, ležely velké masívy hor. Každý zkušenější pilot by mohl podotknout, že v oblacích, jež jej obklopovaly, se mohla skrývat skaliska. Nedaleko odtud musí ležet

Mount Stanley, tyčící se do výšky bezmála sedmnácti set stop. Při takto omezeném množství paliva nemohl ani pomyslet, že by se dostal nad tuto výšku. Jeho výškoměr, nastavený pro Kampalu, ukazoval sedm tisíc stop.

Myšlenka na Kampalu mu připomenula, že by se měl pokusit dát Bigglesovi zprávu o tom, co se děje, pokud by se podařilo spojení. To však bylo více než nejisté vzhledem k jeho vzdálenosti od základny a navíc elektrické poruchy, působené bouřkou, rušily přenos. Zanedlouho nechal beznadějných pokusů o navázání spojení. Veškeré signály, jež by na tuto vzdálenost byly dost slabé, se ztrácely v hlasitém praskotu elektrických výbojů.

Podle jeho odhadu uplynulo asi dvacet minut, i když to mohlo být i méně, co se probíjel středem tak silné tropické bouře, jakou nikdy v životě nezažil. Neviděl naprosto nic kolem sebe s výjimkou rozvlněných šedých chuchvalců páry, jež se jako o závod hnaly kolem skel jeho kabiny. Čas od času déšť s krupobitím zasáhl letadlo jako šlehnutí tisíce bičů, provázených zvukem, při němž sebou poplašeně trhl. Divil se, že stroj snese takové rány a stále ještě drží pohromadě.

Pak se velmi pomalu, jakoby neochotně začalo rozednívat. Podle toho poznal, že je už z nejhoršího venku a svítla mu jiskřička naděje. Stále se samozřejmě ze všech sil snažil vrátit alespoň přibližně do svého správného kurzu, i když věděl, že to znamená zamířit někam daleko západně od jeho současné polohy. Upřeně hleděl vpřed oknem, po němž stékaly proudy vody a spatřil něco, co považoval za další kupovitý mrak, jenž se na něj řítí. Měl neobvyklý trojhranný tvar a byl velmi tmavý. Až v posledním okamžiku si uvědomil, že je na

mrak příliš hustý, že je to ve skutečnosti horský štít, do něhož se řítí. Zbledl šokem a naklopil letoun na stranu. Temná masa pod křídlem uhnula a zmizela jako obrovský přízrak. Nyní už neměl o své poloze nejmenší pochybnosti. Byl opravdu v horách. Zrak mu sjel na ukazatel paliva. Ručička byla na nule. Každou chvíli se může zastavit motor a bude muset dolů bez ohledu na to, co tam bude. Veškerá naděje, že vyvázne z nebezpečí, pohasla.

Okamžitě se rozhodl, že bude lépe si poslední kapky paliva ponechat na chvíli, kdy bude hrozit bezprostředně mimořádné nebezpečí. Ubral plyn, řídicí páku lehce sklonil vpřed a začal klouzat. Krok, k němuž se odhodlal byl poměrně riskantní, protože stále letěl „naslepo“ a neměl nejmenší představu, jak daleko si může dovolit klesnout, než narazí do země. Výškoměr zde byl bezcenný. Stále ještě ukazoval výšku sedm tisíc stop, ale to neplatilo v horách. Uvažoval, že může být takových padesát stop nad zemí. Se zatajeným dechem a upřeným zrakem letěl dál a modlil se, aby včas zahlédl překážku, kdyby se naskytla v jeho linii letu, a stihl se jí vyhnout. Dvakrát nejasně zahlédl po obou stranách klouzat dozadu zlověstné stíny v mracích. Další se vynořil přímo před ním a byl nucen znovu použít motor.

Snad dvě minuty motor běžel obvyklým pravidelným tempem. Pak začal vynechávat. Zastavil se, pak zase na několik vteřin naskočil, opět se zakašlal a pak se odmlčel. Ginger věděl, že naposledy. Vrtule se zastavila. Pokračoval v letu vpřed, nic jiného mu ani nezbývalo, a zlověstné ticho, jež nastalo, přerušovalo pouze vzdálené hřmění. Zíral dolů do neproniknutelné

mlhy pod sebou dobu, která mu připadala jako celá věčnost a čekal, až nastane konec.

Blížil se pomalu. Mlha jakoby se stala kompaktnější. Byla hlubší, pevnější a sytější barvy. Pak se skrz ni objevil neskutečný svět členitého povrchu, z něhož vyřázely zakrnělé pokřivené stromy a velké stvoly rostlin. Přitáhl k sobě knipl, jak nejvíce si troufal, než se stroj začne propadat, a snesl se do porostu. V posledním okamžiku vypnul zapalování a vyrovnal letadlo pro nouzové přistání. Jakmile se letadlo začalo propadat dolů, přitáhl kolena k bradě, aby je nesevřel spodek letounu, pažemi si zakryl hlavu a čekal na nevyhnutelný náraz. Stroj sebou trhl a začal se otřásat, jak se odtrhl podvozek. Bezpečnostní pás mu svíral žaludek jako ocelová skruž. Pak se za zvuků tříštění dřeva a trhání plátna auster ponořil do křovisek a Ginger byl vržen proti přístrojovému panelu. Letoun se naklonil přes předeek a pak pomalu dosedl zpět. Zavládlo ticho.

Šokovaný Ginger těžce lapal po dechu, vyškřábal se ven z kabiny a nejistým krokem dovrávorál k vlhkému mechu opodál a ztěžka na něj usedl. Seděl tam několik minut a jen se třásl dosud v šoku ze svého zážitku. Nebyl zraněn s výjimkou boule na čele v místech, kde narazil na přístrojovou desku, hlavně jej však naplňoval ten úžasný pocit štěstí, když si uvědomil, že vůbec žije. Nad ztrátou stroje si v tu chvíli příliš hlavu nelámal. Všechno, co jej zajímalo bylo, že se mu podařilo dostat se na zem v jediném kuse. Prakticky celou jeho duši zaplavoval onen opojný pocit vděčnosti, jenž zakusí každý pilot alespoň jednou během své letecké kariéry, snad jen s výjimkou mimořádných šťastlivců.

Po nedlouhé chvíli začal zase normálně uvažovat a jako první věc se pokusil určit svoji polohu. Nezjistil nic, co by jej obzvlášť povzbudilo.

Dohlédnout nemohl daleko, viditelnost byla omezena a ne více než sto yardů, ale měl dojem, že se nachází na zvlněné planině. Na jednom konci se prudce svažovala někam do hustého kotle mlhy. Na zbývajících třech stranách se povrch ostře zvedal a ztrácel se někde ve výši. Měl jen velice přibližnou představu, kde může být vzhledem ke své základně. Jediné, co věděl s naprostou jistotou bylo, že musí být značně na západ od ní. Když naposledy kontroloval výškoměr, ukazoval mezi šesti a sedmi tisíci stopami, proto předpokládal, že se nachází někde v horách v přibližně této výšce. Keřovitý porost i ostatní zeleň mu nebyly nijak povědomé. Měl za to, že jsou to běžné rostliny, vyskytující se v Africe ve větších nadmořských výškách.

Prudký déšť byl vystřídán pošmourným mrholením. Pomalu se stmívalo. Uvědomil si, že nemá nejmenší smysl ještě více moknout a zároveň v tuto chvíli nemůže nic udělat, a vrátil se zpět do kabiny, která dosud držela jakž takž pohromadě, aby si všechno promyslel alespoň v náznaku pohodlí. Jedna věc byla nad slunce jasná. Tento letoun už nikdy nepoletí. Stejně tak nebude možné, aby kdekoli blízko přistál jiný stroj, a to v případě, že by jej Biggles objevil, což ale rozhodně nebylo jisté. Pokud se tedy má kdy vrátit domů, vypadalo to, že bude muset jít pěšky – což byla vyhlídka, jež jej sice nenadchla, ale na druhou stranu se jí příliš neděsil.

První věcí, jež bylo třeba udělat, bylo dát ostatním vědět, kde se nachází a co se přihodilo, pokud to ovšem bude možné. To byla skutečně velká otázka. Nezdálo se

sice, že by bylo rádio nějak vážně poškozeno, ale vzdálenost byla příliš velká a nebyl si jistý, jak bude přístroj fungovat na zemi. Naproti tomu však byl ve slušné výšce, což by mělo spojení napomoci. Signály však budou každopádně slabé, uvažoval, což by tak nevadilo, kdyby se mu podařilo vůbec navázat spojení.

Biggles už touto dobou zaručeně ví, že Ginger musí být někde na zemi, i když nebude moci až do rána nic podniknout.

Sáhl po vysílačce a pustil se do práce. Vysílal svůj volací znak, ale jedinou odpovědí mu bylo pouhé praskání atmosférických poruch, zřejmě působených nedalekou bouří s elektrickými výboji. Záhy této činnosti nechal, protože nechtěl riskovat oslabení baterií, které bez motoru nebude schopen dobít. Bude lépe počkat, dokud se atmosféra nevyčistí.

Uvelebil se co nejpohodlněji, jak to jen stísněný prostor kabiny umožňoval a čekal. Bouře už byla pryč a její dunění bylo slyšet už jen z dálky. Zlepšila se viditelnost. Vyšel měsíc a odhalil velkolepou, i když poněkud hrůzu nahánějící, horskou scenérii. Gingerovi běželo hlavou, že je to jako z jiného světa. To byla jeho poslední úvaha. Vyčerpaně se propadl do spánku.

Kapitola 6

DŮLEŽITÝ OBJEV

Ginger se vzbudil, až když nachový úsvit na východní obloze ohlásil příchod nového dne, a zjistil, že je celý ztuhlý zimou. Proto se několik minut rozcvičoval, aby vrátil život do svých necitlivých končetin a pak znovu zapnul vysílačku. Velmi se mu ulevilo, když zanedlouho zachytil hlas, v němž, ačkoli byl velice slabý, rozeznal Algyho. Algy mu řekl, aby zůstal na příjmu, než dojde pro Bigglese.

Když Biggles přišel k přístroji, Ginger mu s ohledem na slábnoucí baterie sdělil co nejrychleji a nejstručněji, co se stalo. Nemohl mu samozřejmě udat přesnou pozici, kde se nachází, ale sdělil svoji přibližnou výšku, jež mohla sloužit jako vodítko. Uvedl také čas, kdy odstartoval z Latongy. Toto společně se směrem a rychlostí bouře, kterou Biggles viděl, byla další stopa. Sdělil Bigglesovi, že přistání nepřichází v úvahu. Auster je odepsaný. On sám je nezraněn a je připraven vyrazit na cestu domů nebo alespoň k nejbližšímu místu, kde jej budou moci vyzvednout.

Biggles mu řekl, aby zůstal tam kde je, dokud jej nenajde a neshodí mu nějaké zásoby. Předpokládal, že pokud bude sledovat výškovou hladinu sedmi tisíc stop, tak by to nemělo být obtížné. Hned vyrazí v proctoru. Pokud Ginger uslyší zvuk motoru, ať zapálí hodně dýmající oheň, a tak upozorní na místo, kde se nalézá. To bylo vše.

Ginger se cítil mnohem lépe a vylezl ven, aby se rozehlál přívětivými paprsky vycházejícího slunce. Zároveň chtěl prozkoumat okolí za plného denního osvětlení. Vypadalo to, že bude pěkný den.

Jakmile slunce rozpustilo poslední cáry ranní mlhy, odhalilo se před ním úžasné panorama. Neměl však tu pravou náladu na obdiv. Předpokládal, že se nachází na širokém úbočí hory, jež se zvedala za ním a pokračovala až k zasněženému vrcholku. Směrem na východ země ostře spadala k hranici lesa asi o tisíc stop níže, kde už mnohem pozvolněji kosodřeviny přecházely v zelený deštný prales, jež se táhl až do míst, kde přecházel v hnědou rovinu, tak typickou pro střední Afriku. Na úpatí posledního vrcholku pohoří jej zaujal nápadný jasně zelený pruh, táhnoucí se kolem jako obruba na sukni. Ginger se nezdržoval přemítáním, co by to mohlo být. Daleko na sever se slunce třpytilo na velké vodní ploše. Ostatní bylo už natolik vzdáleno, že nebyl schopen rozeznat žádné podrobnosti. Nikde nebyla nejmenší známka života, blízko ani daleko, ani jediný pták nebyl v dohledu. Napadlo jej, že by mohl být docela dobře první lidskou bytostí, která na tomto místě stanula.

Než dokončil obhlídku, ohlásil se hlad, a proto se zakousl do tabulky čokolády ze svých železných zásob. Vtom zaslechl zvuk, na který čekal, vrčení letadla, dosud vzdáleného. Okamžitě začal rozdělovat oheň, aby kouřem dal signál, kde se nachází. To nebylo rozhodně snadné, protože vše kolem bylo skrz naskrz promočené. Avšak s pomocí několika nepoužitých stránek z palubního deníku a několik cárů látky namočených v oleji se mu podařilo vyslat sloupec kouře do nehybného vzduchu.

Hukot proctoru se přiblížil, pak zeslábl a zase se objevil. Trvalo ještě chvíli, než jej spatřil. Vynořil se za horským svahem o něco výše, než byl Ginger. Takřka ihned se obrátil správným směrem, to pilot zřejmě spatřil kouř. Ginger stál tak, aby byl vidět, a mával. Proctor nad ním dvakrát v nízké výšce zakroužil. Pak trochu vzlétl nahoru a v přímém letu se spustil prudce dolů. Objevil se poměrně objemný balíček připevněný k něčemu, co bylo očividně podomácku vyrobeným padáčkem. Ranec dopadl na zem nedaleko od havarovaného austeru. Ginger jej otevřel a našel tam v nepromokavém papíře zabalenou různorodou směsici zásob a vybavení, jež by mu mohlo být užitečné. Mezi jinými věcmi tu byly konzervy s džemem, maso, suchary a kondenzované mléko, vše uložené v batohu. Byla tu puška, náboje, kapesní kompas, sekýrka, lékárnička a repelent proti moskytům. Našel tam i vzkaz od Bigglese.

Posadil se a dal se do čtení. Vzkaz byl, jak očekával, stručný a výstižný. Měl vyrazit na cestu dolů po úbočí hory a stále se držet na východ.

Pokud se mu nepodaří projít lesem dříve, než padne tma, má zapálit oheň, aby ukázal, kam až se dostal. Pokud nenajdou oheň, bude to znamenat, že jej potkala nehoda. Nebude možné, aby jej viděli, pokud bude v lese, ale kouř bude stoupat nad stromy. Když dorazí do otevřené krajiny, kde bude možné přistát, proctor jej vyzvedne.

Ginger zamával na důkaz, že rozumí, načež se proctor obrátil zpět a zamířil na jihovýchod, pravděpodobně do Kampaly. Ginger věděl, že víc nemůže udělat a nemělo smysl se dále pohybovat s letadlem v této nebezpečné krajině.

Pořádně se najedl a vyrazil na dlouhou cestu, kurs stanovil zhruba ve směru, kudy odletěl proctor. S batohem na zádech a puškou zavěšenou na rameni zahájil dlouhý traverz k hranici lesa. Cestu vybíral uvážlivě, protože si uvědomoval, že i malá nehoda by mohla mít velmi závažné důsledky. Chůze byla vcelku snadná bez větších překážek. Předpokládal, že namáhavý úsek začne až dosáhne úrovně pralesa. A skutečně. Měl už z dřívějších určité zkušenosti s tropickými deštnými lesy, a proto jej nepřekvapilo, když se ocitnul uprostřed propletené změti vegetace, která se na první pohled jevila jako zcela neproniknutelná. Možná právě jen očividná neproveditelnost tohoto úkolu jej zachránila, protože když kráčet podél okraje lesa a hledal nějaký průsek, uvažoval přitom, že by mohl narazit kupříkladu na úsek po sesuvu půdy, narazil na stezku vyšlapanou zvěří. Podle rozrytých stop v rozbředlém bahně se stezka zdála být pravidelně používanou. Na chvíli se zarazil, protože bylo jasné, že je poněkud riskantní na ni vstupovat, zejména pro případ setkání, kdy by on ani zvíře nebyli schopni uhnout z cesty. Uvědomoval si však, že ta stezka mu může uspořit mnoho hodin času a nepopsatelnou lopotu, proto mu ten risk stál za to. Z bezpečnostních důvodů nabil svoji pušku a se zajištěnou zbraní se ponořil do tmavého labyrintu, jež se před ním otevřel.

Urazil slušný kus cesty, i když byl pochod blátem unavující, nohy mu často klouzaly. Také mouchy byly nepříjemné, a to přestože si tvář pomazal značným množstvím repelentu. Atmosféra postupně ztěžkla a bylo možné dýchat jen s obtížemi. Občas musel přejít úsek, kde byla vegetace zcela udusána zvířaty, jež tuto stezku používala. K takovým místům se přibližoval obzvlášť

opatrně a často se zastavil a poslouchal. Když nic neviděl ani nezaslechl, chvatně vykročil a snažil se mít to místo za sebou co nejrychleji. Začínalo to vypadat, že je nakonec v celém pralese docela sám.

Bylo právě kolem poledního, když se na vlastní kůži přesvědčil, že tomu tak není. Odhadoval, že může být tak ve třetině svého sestupu, když přišel k tajemně vyhlížejícímu jezírku, kde hodlal utišit žízeň. Poohlížel se kolem, kde by našel kousek suché země, kam by se mohl posadit a připravit si rychlé jídlo. Nalevo a trochu do kopce objevil úzkou paseku končící skalní stěnou. Byla bohatě obrostlá popínavými rostlinami a býlím, ale zamířil až k ní v naději, že tam bude méně much, než bývá pod stromy. Našel si velký balvan, který spadl seshora a právě se chystal, že se na něj posadí a pustí se do vybalování ruksaku, když koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Tam v divokém porostu, vzdáleném asi padesát yardů, se zvedlo zvíře, jež až dosud spatřil jen v zajetí. Byla to gorila. Zvíře bylo předtím sehnuté, ale nyní, když stálo vzpřímené, jej bylo vidět zcela zřetelně. V obrovské pěsti *zvíře* svíralo kořen, který připomínal celer. Gorila z něj trochu ukousla a začala žvýkat.

Ginger nebyl nijak zvlášť vyděšen, protože mu bylo vždy jasné, že tato zvířata nebývají agresivní a neútočí bez toho, že by je někdo vydráždil. Pomalu začal ustupovat, aby se vyhnul sporu o to, komu že z nich patří toto místo. Zřejmě právě v tomto učinil chybu, protože i tak nenápadného pohybu si gorila okamžitě všimla. Přestala přežvykovat a hleděla na něj s otevřenou tlamou. To však netrvalo dlouho. Zřejmě jí Ginger nebyl už od pohledu sympatický, vydala proto rozzuřený křik, mrštila kořenem někam na bok a zaútočila.

Ginger si byl vědom, že útekem se spasit nemůže, upustil proto na zem vše kromě pušky. Ve chvíli, kdy odjistil závěr pušky, už jej zvíře téměř dosáhlo. V horečném spěchu vystřelil naslepo, bylo mu jasné dříve než stiskl spoušť, že netrefí cíl. Střela minula. Ale záblesk a hluk výstřelu spolu s jeho vlastním křikem byly ještě mnohem účinnější, protože velká opice se odvrátila a vnořila se do pralesa, kdežto Ginger zatím horečně znovu nabíjel pušku. Gorila se už pak nevrátila. Nějakou dobu tam zůstal Ginger stát otřesen zážitkem a poslouchal slábnoucí zvuky, jež zvíře působilo při útěku. Rukou, která se ještě trochu stříasla, si přešel špinavým kapesníkem po zpoceném obličejí a pak se ve svých stopách vrátil na stezku. V této oblasti se mu nelíbilo, proto pokračoval chvíli v pochodu, až našel povalený strom. Tam se usadil k obědu a uvažoval přitom, zda mu hrozilo skutečné nebezpečí ze strany zvířete. Každopádně pevně doufal, že se blízko další nenacházejí. Neměl nejmenší chuť se sám přesvědčit, nakolik byly jeho obavy oprávněné.

Poobědval lehce – jen několik sucharů potřených džemem. Byl celý netrpělivý a chtěl se stůj co stůj dostat ven z lesa. Doufal, že se mu to do setmění podaří, ale měl o tom jisté pochybnosti.

Ve čtyři hodiny odpoledne byl v místech, o nichž si byl jistý, že patří k dolním svahům hory. Nemohl se však o tom nijak přesvědčit, protože stromy, jež jej obklopovaly ze všech stran, znemožňovaly dostatečný rozhled. Ale charakter lesnatého porostu se postupně měnil, i když velmi pomalu. Začaly se objevovat palmy a kapradiny. Byly tu i malé říčky a potoky, které bylo třeba přebrodit. Původní stezku několikrát křížily jiné a čerstvé

stopy, které tu všude byly, a které jej varovaly, aby se měl na pozoru. Poznal místa, kde se pásli sloni před nanejvýš několika hodinami, podle čerstvě otrhaných větvíček z mladých stromků. Avšak kráčel stále dál podle kompasu a snažil se neodchylovat od přímého směru pokud to krajina alespoň trochu dovolovala. Stromy začaly řídnout.

Když dorazil na otevřenou planinu, umožňující konečně dobrý rozhled, zastavil se. Už nějakou dobu zvažoval, jak velký úsek mu ještě zbývá projít a jaké bude mít k pochodu podmínky v krajině na úpatí. To, co spatřil jej nikterak nepotěšilo. Bylo pravdou, že les se stal během poslední míle vzdušnější a bylo poměrně snadné procházet mezi stromy, ale za ním se rozkládal onen ostře zelený pás, kterého si už nahoře všimnul. Nyní viděl, že je to široká bažina porostlá bambusem, do níž nepochybně stéká voda shora. Zdali tam byla půda pevná nebo to byl opravdový močál, neměl nejmenší ponětí a neznal ani způsob, jak to zjistit. Jediné co věděl bylo, že bambus lemuje celé východní úpatí hory, což bylo mnoho mil, takže možnost obejít jej nepřicházela v úvahu. Za bažinou viděl okraj porostu obří trávy, ale tím se neznepokojoval.

Slunce už bylo nízko a Ginger si se smutkem uvědomil, že už neexistuje žádná naděje, že by se dostal toho večera do otevřené krajiny. Uvědomoval si, že pokud nepovedou přes bambus stezky zvěře, nemusí se přes něj dostat ani zítra. Byl celý polepený blátem a velmi unavený, těšil se proto nesmírně na odpočinek. Za těchto okolností se ale rozhodl dojít alespoň k místu, kde začínal bambusový pás, aby se přesvědčil, že je průchodný. Jednu chvíli, už před jistou dobou, měl

dojem, že zaslechl letadlo, ale byl tehdy vedle hlučného potoka, v jehož zurčení se ztratily všechny vzdálenější zvuky. Každopádně by ale nedokázal rozdělat oheň, protože všechno v lese bylo promáčené vodou. V otevřenější krajině, jež ležela před ním, očekával, že najde nějaké suché chrástí, a proto tam bude moci oheň snadno rozdělat. Unaveným krokem kráčel dál.

Nyní byl v krajině, kde se typicky vyskytují lvi, žádného však nespatriil. Jediná zvířata, které viděl, byla nosorožec a antilopy. Byla dost vzdálená a odběhla, když se přiblížil. Stejně je příjemné být venku z toho ponurého lesa, uvažoval, když s námahou sestupoval z posledních kopců k pásu bambusu. Když se přiblížil, povšiml si místa, které mohlo vhodně posloužit jako tábořiště. Složil tam svůj náklad a vyrazil k poslední překážce. Ukázalo se, že překonat ji bude ještě těžší, než předpokládal. Půda byla sice celkem pevná, ale sukovité stonky bambusu rostly těsně od sebe, takže bylo jasné, že pokusí-li se Ginger dostat skrz, bude to dlouhá a únavná práce. Rozhodl se, že by bylo nerozumné riskovat, aby jej v takové džungli zaskočila noc. Úkol to bude beztak dost obtížný i za denního světla. Hledal stopy zvěře, ale žádné nenašel, přestože si byl zcela jistý, že zde musejí být. Litoval, že tomu dříve nevěnoval větší pozornost, jenže tehdy ještě vůbec netušil, o jakou překážku se jedná. Znovu se na ni podíval. Stonky rostlin nebyly nijak silné, asi kolem jednoho palce v průměru, ale rostly hustě vedle sebe a byly dobrých dvacet stop vysoké. Nikde nebyla ani škvírka.

Pokoušel se zjistit, nakolik snadno bude možné je roztrhnout tak, aby mezi nimi prošel, když tu se z bažiny, dost blízko, ozval zvuk ze zvířecího hrdla a Ginger se

okamžitě zarazil. Měl za to, že to bylo zařícení buvola a první věc, jež jej napadla, bylo, že pokud jsou tu zvířata, pak tady musejí být i stezky. Pomyšlení, že by vpadl do teritoria okupovaného buvolem, což je snad nejnebezpečnější zvíře Afriky, nebylo nijak příjemné, ale bude se muset na tuto eventualitu připravit. Odhadoval, že ještě stále zbývá takových dvacet minut do setmění, tak vzal pušku a začal si prodírat cestu do bažiny, aby se přesvědčil, zda jsou v ní nějaké stezky používané zvěří. Kdyby se mu podařilo je najít, hodně by mu to ulehčilo další postup. Nemusel se obávat, že nenajde cestu zpět, protože za sebou nechával viditelnou stopu z přelámaných stvolů.

Byl to podivný svět, v němž se náhle ocitl, svět skládající se výhradně z bambusu. Štíhlé stonky a dlouhé zelené listy jej obklopily ze všech stran a nad jeho hlavou vytvořily klenbu. Ale na to všechno záhy zcela přestal myslet, protože výsledek pátrání předčil veškerá jeho očekávání. Bez jakéhokoli varování vpadl náhle do skutečné jeskyně v husté vegetaci. Přinejmenším mu to jako jeskyně připadalo, nebo jako tunel, protože ačkoli byl volný prostor místy až třicet stop široký, stonky rostlin na obou stranách byly vanou svých košatých korun ohnuty tak, že se uprostřed překrývaly a tvořily tak chodbu s obloukovitou klenbou.

Ginger užasle zíral na tuto fantastickou dálnici.

Nedokázal to pochopit. Takovou stezku by dokázalo vytvořit jedině neskutečně obrovské stádo buvolů a přitom byl přesvědčen, že ona obrovská stáda, jež se kdysi proháněla po Africe, už dávno neexistují. Žádný buvol nebyl vidět, ale museli tam před nedávnem být, protože se všude povalovaly kusy čerstvého trusu. Ve

vzduchu byl ještě zvířecí pach a, ovšem, zaslechl jednoho zabučet, takže nemohou být daleko.

Dosud tam stál a rozhlížel se, když tu jej zaujal předmět světlé barvy, který ležel blízko vedle cesty. Obezřetně šel blíž, aby se přesvědčil, o co jde. Jak zjistil, byla to zvířecí kůže, kůže čerstvě zabitého telete. Krev na ní byla ještě červená. Kopyta byla odřená jako po těžkém pochodu. Ale tyto detaily zanikly ve světle významnější skutečnosti, díky níž Ginger poprvé začal tušit pravdu. Ta kůže byla hnědo bílá. Nebyla to kůže buvola. Tuto nosila mladá kráva, chovaná v domácnosti. Maso někdo snědl a kůži odhodil. Vysvětlení bylo tak prosté, že na Gingera zapůsobilo jako úder blesku. Uvědomil si, že je v údolí West Rift Valley, které se táhlo od úpatí hor. Pochopil, proč na zemi neleží žádné zdupané stvoly bambusu. Poklekl a jeho předpoklad se potvrdil. Bambus byl odřezán. Odřezán zcela těsně u země. Všechno tohle bylo umělé, vytvořené lidskou rukou. A tím člověkem, který měl vytvoření tohoto všeho na svědomí, Ginger byl přesvědčen bez nejmenšího stínu pochybnosti, byl Černý Slon. Toto byla cesta, kudy přicházel. Toto je ona tajná stezka, po níž žene svůj nakradený dobytek, skrytý ze všech stran a navíc i seshora. Není divu, že dokázal zmizet, kdy se mu zachtělo!

Ginger pohlédl na svůj kompas. Cesta směřovala téměř přesně severojižním směrem jako údolí, jak také jinak. Podle otisků kopyt bylo možno usuzovat, že tudy nedávno prošlo stádo dobytka směrem na sever. Biggles měl tedy pravdu. Dobytek, pokud ne i nájezdníci, směřoval na sever. Musí existovat dvě skupiny, uvažoval Ginger. Banda zlodějů a vrahů vedená osobně Černým Slonem a skupiny mužů, jež mají na starost dobytek.

Po tomto významném objevu zahnal Ginger veškerou únavu a pospíchal na místo, kde na cestu narazil, a rychle opustil tajnou stezku. Věděl, jaký následek by mělo, kdyby jej objevili, a chváta! na místo, kde zamýšlel přenocovat. Zde ještě lehce zadýchaný začal v klidu promýšlet tuto novinu, na níž náhodou narazil. Nyní si více než kdykoli předtím přál spojit se s Bigglosem, ale neviděl způsob, jak toho dosáhnout. Ach Biggles! Světlo rychle pohasínalo, ale ještě zbývalo něco času, aby se Ginger mohl zajít porozhlédnout po okolí a určit tak, jak daleko se dostal.

Téměř si neuvědomil, že slyší zvuk blížícího se letadla. Ocítl se nyní na rozpacích. Neodvažoval se zapálit oheň, protože se obával, že kouře by si všimli Cetezuluovi lidé, z nichž někteří, jak si byl jistý, nejsou daleko. Navíc, pokud by zapálil oheň, bylo pravděpodobné, že by Biggles začal kroužit v nízké výšce, aby se na Gingera podíval. To by opět sotva nevzbudilo zvědavost v Cetezuluově gangu. Na druhé straně, pokud nezapálí oheň, Biggles bude, tak jak sám řekl, předpokládat, že jej potkalo nějaké neštěstí. V tom případě určitě zanedlouho vyrazí po zemi, aby jej našel, což může mít rovněž katastrofální následky.

Nakonec Ginger neudělal nic. Slyšel stroj, jak se přibližuje, dokonce jej i spatřil – ve značné výšce, ale nedal mu žádný signál. Rozhodl se neriskovat. Nevěděl, co podnikne ráno, ale přinejmenším bude mít čas si vše pořádně promyslet. Letoun nějakou dobu kroužil a postupně se stále více vzdaloval. Pak jeho zvuk zeslábl a zmizel.

Rozhostila se hluboká noc. Kdesi daleko odtud zařval lev. Nějakou dobu zůstal Ginger sedět s puškou na

kolenou a poslouchal, zda neuslyší nějaký pohyb na tajné cestě. Kdyby se tam pohyboval dobytek nebo lidé, uslyšel by je, uvažoval. Nyní na tom mnoho záviselo. Avšak žádný zvuk se neobjevil. Nakonec s obtížemi nasbíral trochu suchého chřastí, aby mohl rychle zapálit oheň v případě, že by se zde nenadále ocitnul nezvaný noční návštěvník. Pokud se nějaký dostavil, Ginger jej nespatriil. Snědl několik sucharů, aniž by věnoval jakoukoli pozornost jejich chuti a byl stále ve střehu. Noc se pomalu vlekla. Z cesty vedoucí bambusovým porostem se stále nic neozývalo. Muži se mohou pohybovat tiše, uvažoval, ale dobytek ne. Nakonec dospěl k názoru, že kus, který předtím zaslechl zabučet, patřil do stáda, které už prošlo. Nakonec se odvážil rozdělat malý ohýnek, poněvímce aby měl alespoň iluzi společníka než pro cokoli jiného. Po chvíli usnul.

Kapitola 7

RUŠNÉ RÁNO

S úsvitem už byl Ginger opět na nohou, unavený po neklidné noci, ale plný chuti vyrazit dál. Udělal si rychlou snídani a prázdné plechovky ponořil do blízkého potoka. Zde se také napil a zběžně otřel vlhkým kapesníkem. Cítil se pak o trochu lépe, sbalil si věci na cestu a pak se postavil, aby mohl vyslat signál Bigglesovi, o kterém si byl jistý, že ještě alespoň jednou přiletí, než začne podnikat další kroky k Gingerově nalezení.

Protože se od bambusové stezky stále neozval jediný zvuk, rozhodl se, že nyní už dýmivý oheň zapálí, jakmile uslyší zvuk letounu. Kdyby ten signál nevyslal, Biggles, jak dobře věděl, by jej záhy začal hledat po zemi. Ginger měl rozhodně mnoho důvodů, proč tomu zabránit, hrozilo totiž, že by se všichni mohli dostat do vážných potíží. Přešel na nejotevřenější místo, jaké tu našel, a navršil zde malou hromadu suché trávy a chrástí. Pak se posadil a začal sledovat oblohu. Biggles si jistě uvědomí, uvažoval, že jej zdržuje právě ta bambusová bažina. Nemohl mít ale ani tušení o tajné stezce, i kdyby nad ní přelétal jakkoli nízko.

Nemusel čekat dlouho. Slunce se sotva vyhouplo nad horizont, když zaslechl zvuk stroje a poznal v něm hluboké hrdelní bručení mosquita. Přiložil zápalku k hranici, kterou připravil, a s uspokojením pozoroval tenký sloupec kouře, který se vinul vzhůru v nehybném vzduchu. Pilot jej záhy zpozoroval a stroj přiletěl k místu,

kde byl Ginger a nakloněný na křídle začal kroužit. Ginger se postavil a mosquito dál kroužil a nakonec vyhodil plechovku od tabáku, která se svistotem dopadla na zem. Zvedl ji a otevřel, vyndal z ní dopis. Bylo mu jasné, že tam musí být. Psalo se v něm: „*Přesuň se o tři míle na jih. Bažina se tam zužuje. Počkáme na tebe na druhé straně.* B.“

Ginger znovu zamával na důkaz, že rozuměl, nohama udusal oheň, sebral si ze země své věci a záhy už vykračoval dál. Měl pocit, že konečně se průběh posledních věcí začíná jevit veseleji. Letadlo ztichlo kdesi v dálce, pravděpodobně, aby přistálo na protější straně úzké části bažiny a zde čekalo na jeho příchod.

Jak pochodoval, napadla jej myšlenka, že pokud by se třeba jen náhodou někde blízko potloukali Cetezuluovi lidé, nemohli by si nevšimnout letadla a jeho podivného chování. Jistě by jej sledovali, a při sledování stroje si všimnou kouře. V tom případě, pokud by si dali dvě a dvě dohromady, sotva by neuhodli správné vysvětlení. A kdyby k tomu došlo, vyrazili by to všechno prozkoumat. Proto nejen že sledoval bedlivým zrakem okraj bažiny, ale jeho kroky směřovaly šikmo směrem od ní k hustému porostu, kde by se mohl dobře skrýt, kdyby to bylo zapotřebí.

Udělal rozhodně dobře, protože nestačil ještě ujít příliš daleko, když se vyplnilo to, čeho se obával. Dva domorodci nesoucí kopí se náhle vynořili z bambusové džungle a rozhlíželi se okolo sebe takovým způsobem, že na první pohled nebylo pochyb o tom, že jejich úmysly nejsou přátelské. Stále se drželi blízko bažiny a hluboce sklonění se začali přibližovat k místu, odkud předtím stoupal kouř. Ginger se pochopitelně vrhl na zem ve

chvíli, kdy se objevili. Opatrně vyhlížel mezi stonky trávy a bedlivě pozoroval jejich počínání. Byl poděšen. Takže banditi jsou přece jen tady, uvažoval plný obav. Tím, že se držel Bigglesových instrukcí, na sebe přivedl jejich pozornost, a to mohlo být nebezpečné.

Oba domorodci začali k jeho znepokojení slídit kolem, jako by hledali stopy. Potom, když obešli několik keřů, spatřili ohniště, které ještě doutnalo, přestože Ginger oheň zadupal. Přikrčení s kopími připravenými k okamžitému použití se k němu přibližovali. Co se stalo potom, to Ginger nevěděl, protože mu ve výhledu bránily stromy. Využil toho, že jej stromy kryjí a uprchl z místa, kde začínala být pro něj horká půda. Pohyboval se svižně, ale opatrně, aby nezanechal po sobě stopu. Urychleně směřoval do nejbližšího úkrytu a zde pak postupoval ke svému cíli, přičemž stále bedlivě sledoval bambusový porost.

Při chůzi měl nervy stále napjaté a pronásledoval jej nepříjemný pocit. Nic sice neviděl ani neslyšel, ale nemohl se stále zbavit nepříjemného pocitu, že není sám, že se něco každou chvíli musí stát, následkem toho měl nervy napjaté jako struny. Často se zastavil a opatrně nahlížel vpřed, bedlivě naslouchal a ohlížel se za sebe. Obzvláště se obával, že domorodci, které viděl, mohou být natolik zkušené stopaři, aby jej dokázali sledovat, přestože kladl nohy na zem s největší opatrností. Nesmírně chtěl vědět, kde ti muži jsou a co dělají. Skoro si už přál, aby je uviděl. Nebezpečí, které můžete vidět bývá méně hrozné než něco, čeho se bojíte, ale co zůstává vašim zrakům skryto. Přesto všechno však postupoval a za dobu o něco delší než je jedna hodina urazil podle svého odhadu asi tři míle, přičemž jej

nepotkaly žádné vážnější komplikace. Jen při setkání s prasetem bradavičnatým se Ginger velice vyděsil.

Odhadoval, že nyní by měl být v úrovni místa, o kterém se zmiňoval Biggles. Neměl se však jak o tom přesvědčit. Bambusový porost byl příliš vysoký a on byl od něj příliš blízko, než aby mohl vidět přes něj. Jediné, co viděl, byl okraj zeleného bambusového pásu. Chvilí zvažoval možnost vyšplhat se kus do svahu kopce za sebou a ověřit si odtamtud svoji pozici, ale brzy tuto myšlenku zavrhnul, protože by zabrala příliš času. Nechtěl nechat Bigglese čekat déle, než bylo absolutně nezbytné. Druhou možností bylo vyšplhat se na strom, ačkoli si nebyl jistý, zda tím získá dostatečnou výšku.

Nakonec se rozhodl, že vyzkouší tu druhou z možností, která beztak nezabere mnoho času. Zvolil si strom, u jeho paty složil své věci a začal šplhat vzhůru. Když byl nahoře v koruně, jediný pohled mu pověděl vše, co potřeboval. Byl skutečně na správném místě. Bambusová bažina měřila napříč sotva tři sta yardů a na jejím protějším okraji přecházela do porostu hnědé obří trávy. Ale to nebylo vše, co spatřil. Tam ve volné krajině na malé vyvýšenině za obří travou seděl Bertie, očividně očekávající, kdy se Ginger objeví.

Ginger nadšením skoro zahalekal, ale při vzpomínce na oba domorodce se zarazil. Ve světle událostí, jež následovaly, to bylo veliké štěstí.

Ve spěchu sešplhal ze stromu, posbíral svou výstroj a plný radosti vyrazil na poslední úsek své cesty, přesvědčen, že jeho potíže jsou u konce. Nevěděl, zdali se tajná stezka táhne i touto úzkou částí bažiny, avšak byl si vědom, že je to pravděpodobné. Ale nyní, když byl

obrazně řečeno na dosah domova, o celé věci přestal reálně uvažovat.

S ohledem na to, co se pak přihodilo, si musel přiznat, že to neměl dělat. Přiznal, že měl jednat na základě logického předpokladu, že ti dva domorodci, které spatřil, nebyli sami. Podle toho, jak zálučně se kradli, bylo téměř jisté, že jde o členy gangu Černého Slona a v tom případě nebylo pravděpodobné, že by se příliš vzdálili od hlavní skupiny. Avšak v tuto chvíli natolik spěchal, aby se dostal zpět k Bigglesovi, a nevěnoval tomuto všemu jedinou myšlenku. Místo toho se ponořil do změti vegetace pevně rozhodnut ji nechat za sebou v co nejkratším čase.

Postup nebyl snadný, jak zjistil. Půda zde byla měkkší než očekával. V jednom místě, které bylo nejnižší položenou částí bažiny, se až po kolena zabořil do řídkého bahna, následkem čehož začal být netrpělivý a rozzlobený. Ale nakonec se začala půda trochu zvedat, takže voda byla alespoň částečně odváděna a mohl nyní kráčet po pevnějším podkladu. Zastavil se, aby si otřel s tváře strůčky potu předtím, než překoná poslední úsek.

Právě se chystal vyrazit, když se odněkud před ním ozval zvuk, jež jej přiměl okamžitě strnout v šoku, protože zde by jej nikdy nečekal. Byl to lidský hlas, připomínající chraptivý šepot. Chvíli si nebyl jistý, zda slyšel dobře. Zůstal stát bez náznaku pohybu se srdcem divoce bušícím a naslouchal, zda se ten zvuk neobjeví znovu. Žádný nepřišel, ale Ginger měl dojem, že rozeznal šustot, jakoby se něco nebo někdo prodíral porostem. Nyní nevěděl, co si má počnout. Neměl vůbec chuť se vracet zpátky. Jenže, kvůli tomuto, neměl ani mnoho chuti pokračovat vpřed. Nemohl zůstat na tom místě, kde

stál, a proto se rozhodl, že jediný způsob je přesvědčit se, co je před ním, pokud by se to ovšem neukázalo jako příliš riskantní. Proto velice pomalu a s mimořádným úsilím, aby nezpůsobil jediný zvuk, pokračoval vpřed. Opatrně přitom rukama rozhrnoval bambusové stvoly a bedlivě se před každým krokem rozhlížel. Za několik minut se uskutečnily jeho nejhorší obavy. Právě před ním bambusy řídly a v těch místech jeho cestu křížila tajná cesta, táhnoucí se souběžně s bažinou. Ale už nebyla opuštěná. Bylo tu až příliš živo. Pohybovalo se tu přinejmenším dvacet černochů, několik z nich vyzbrojeno puškami, ale většinou měli kopí. Svižně a tiše se pohybovali podle pokynů rukou obrovského Afričana, který podle čelenky z pštrosích per a přehození leopardí kožešiny nemohl být nikdo jiný, než sám Černý Slon. Ginger mu neviděl do tváře. Černoch stál obrácen k němu zády, stejně tak jako většina ostatních mužů, kteří byli seřazeni v řadě podél protilehlého okraje stezky. V tu chvíli by Ginger mohl zastřelit toho muže úplně snadno a později hořce litoval, že tak neučinil.

Nedalo velkou práci si domyslet, co se děje. Cetezulu věděl to, co on sám, totiž že Bertie sedí kousek od okraje bažiny. Pokud by jej překvapili, byl by snadnou obětí. Bezpochyby tam byli i ostatní, stejně nepřipraveni na útok. Mosquito jistě není daleko. Cetezulu, který se svou bandou pochodoval po tajné stezce, jej pravděpodobně viděl přistát. Kdyby nebyl dál než je míle, sotva by něco takového přehlédl. Jistě to byl Cetezulu, kdo uviděl kouř a vyslal tam dva muže na průzkum. Tak uvažoval Ginger.

Všechny tyto myšlenky mu proletěly hlavou jako blesk a lze si snadno představit, jak jej znepokojily. Bylo

jasné, že musí nějak jednat, a to rychle. Co mu zbývá? Jeho první myšlenkou bylo vystřelit varovnou ránu a utéci. Ale uvědomil si, že by to byla jasná sebevražda. Muži Černého Slona by jej dopadli dříve, než by se stihl dostat ven z bažiny. Neměl by ani tu nejmenší šanci. Jednoho či dva by třeba postřílel, ale konec by byl nevyhnutelný.

Jeho druhý plán se mu jevil jako mnohem lepší. Jednak by mohl varovat Bertieho a zároveň by měl možnost se skrýt, dokud mu ostatní nepřijdou na pomoc. Byl si naprosto jistý, že přijdou. Okamžitě se obrátil a ve svých stopách se pohyboval nazpět takovou rychlostí, kterou by ještě před malou chvilí považoval za nemožnou. Velmi se obával jedině toho, že Černý Slon vydá povel k útoku dříve, než bude moci Ginger vyhlásit poplach.

Těžce oddechoval vzrušením a námahou, když se dostal ven z bažiny a uháněl ke stromu, ze kterého měl předtím rozhled. Zahodil všechno kromě pušky, kterou si zavěsil přes rameno a vyšplhal po stromě obratně jako opice. Když vyšplhal k vhodné rozsoše, zachytil se v rozvětvení nohou a rozhlédl se. K jeho velkému ulehčení byl Bertie stále tam v nezměněné pozici. Očividně neměl nejmenší tušení, co se odehrává sotva sto yardů od něj, ale nic jiného se nezměnilo.

Ginger sundal pušku z ramene, zasunul náboj do hlavně, krátce zamířil na místo několik yardů napravo od Bertieho a stiskl spoušť. Rána měla očekávaný efekt. Ve skutečnosti nechtěně téměř zasáhla, protože zvedla prudký gejzír prachu mnohem blíže Bertiemu, než zamýšlel Ginger. Dopadla na zem sotva yard od něj. Avšak podařilo se jí splnit zamýšlený účel a rychlost, s

jakou reagoval Bertie, by za jiných okolností rozehrála úsměv na Gingerově tváři.

Bertie chňapl po pušce, která ležela vedle něj a vyskočil na nohy. Držel pušku připravenou k výstřelu a rychle ustoupil za vyvýšeninu. Gingerův zrak upoutal další pohyb. Zahlédl běžet Algyho o kus dál podél bažiny. Biggles vběhl na scénu od skupiny stromů vzadu. Když se Ginger dobře zadíval, dokázal částečně rozeznat siluetu mosquita, který byl v jejich stínu zaparkovaný.

Byl přesvědčen a očekával, že tímto celá záležitost skončí. Myslel, že když Cetezulu uvidí, že jeho technika nenadálého útoku selhala, tak dá povel k ústupu. To se ale nestalo. Možná už bylo na všechno pozdě. Zřejmě někteří z mužů Černého Slona považovali výstřel za signál k útoku. Ať tak či tak, ze vzdáleného konce bažiny, kde čekali v záloze, se vyhrnula neuspořádaná řada domorodců. Divoce povykovali a začali se hrnout do svahu vyvýšeniny, kterou si Bertie vybral jako pozorovatelnu. Ozvalo se praskání výstřelů. Jeden domorodec se svalil po hlavě. Ostatní běželi dál. Gingera zděsil rychlý sled událostí, protože to začalo vypadat, že Biggles může nakonec podlehnout. Bertie s Algym se rychle stahovali k letadlu, ale jejich pronásledovatelé byli velmi rychlí a Gingerovi bylo jasné, že nemohou stihnout nastartovat mosquito a vzlétnout dříve, než je dostihnou.

To, co následovalo jej doslova zmrazilo překvapením a strachem. Bylo jisté, že šlo o jedno z Bigglesových bleskových rozhodnutí. Ginger jej slyšel cosi křičet, ale nerozuměl významu. Ostatní očividně pochopili. Biggles skočil do kabiny letounu. Bertie a Algy, snad jen padesát yardů vzdálení od nejbližších domorodců, se rozběhli rovnou k ocasní části, zapřeli ji

zespodu rameny a nadzvedli. Tím se samozřejmě dostal mosquito do pozice jako při letu s trupem rovnoběžně se zemí. V příštím okamžiku už jeho čtyři palubní kanóny Browning dštily plameny a zemi před sebou zaplavily deštěm olova. Efekt, který se dal očekávat, byl okamžitý. Většina domorodců se obrátila zpět a prchala do bažiny – tedy ti, kteří toho byli ještě schopni. Několik jich uskočilo na stranu, jednak aby se dostali mimo palebné pole a jednak aby pomohli svým kumpánům na křídle. Ale Bertie stočil stroj na stranu, aby pokryl rizikovou oblast a krátká dávka stačila k tomu, aby si tento nápad rozmysleli. Tím vlastně všechno skončilo, alespoň co se týče vlastního boje. Téměř tím ale také skončil Gingerův život.

Ten držel pušku pevně opřenou o rameno a doufal, že se mu podaří zahlédnout Černého Slona. Nevšiml si, že mosquita stočili zpátky, aby pokryl oblast bažiny. Náhodou nebo úmyslně, kdo ví, Algy s Bertiem pustili ocas stroje na zem právě ve chvíli, kdy Biggles vypálil poslední dávku. Kulky začaly hvízdát nízko nad vrcholky bambusů a kropily vše, co leželo za nimi. Některé z nich začaly vysekávat třísky z větví právě toho stromu, na kterém seděl Ginger. Upustil pušku a sjel dolů po stromě ještě rychleji, než se vyšplhal nahoru. Pak pospíchal se skrýt za kmen. Tam se skrčil celý náhle zesláblý, zatímco na scéně zavládlo ticho.

Potom zaslechl, jak mosquito startuje, rozjíždí se a potom přelétává nahoru i dolů, občas nad bažinou a občas kdesi za ní, jako kdyby se Biggles pokoušel najít ty černochoy. Měl dojem, že v řevu motorů zaslechl výstřely z pušky, ale nebyl si tím jistý. Jak očekával, Bigglesovi

se nikoho najít nepodařilo a po krátké chvíli slyšel, jak stroj opět přistává na původní místo.

Ginger přemohl svoji netrpělivost, nehybně seděl asi půl hodiny a čekal, až se situace zcela uklidní, tedy přesněji řečeno, aby měl Cetezulu se svojí bandou dost času na opuštění tohoto místa. Po tom všem, co se stalo si nemyslel, že by Černý Slon znovu zaútočil a rovněž nebylo pravděpodobné, že by déle setrval v dostřelu leteckých kulometů. Ginger bedlivě sledoval bažinu ze své strany a protože se tam vůbec nic nepohnulo, poněkud rozechvěný s puškou připravenou, vykročil k prošlapané stezce v bambusovém porostu.

Lze si dobře představit, s jakou opatrností se přibližoval k tajné cestě. Nikdo tam ale nebyl, proto ji rychle přešel a pospíchal dál. Vynořil se z porostu obří trávy právě ve chvíli, kdy se Biggles s Bertiem chystali do ní vejít o kousek níž, aby hledali, jak později vysvětlili, jeho mrtvé tělo.

„Jsi v pořádku?“ přivítal jej s úzkostí v hlase Biggles.

„Jako rybička,“ odpověděl Ginger. „Víš, co se tady stalo?“

Ginger se dotčeně ohradil: „Jestli vím? Mějte přece srdce! Já jsem to všechno začal.“

„Ty jsi to začal!“

„To bych řekl.“

„Proč?“

„Protože to celkem jasně vypadalo, že si z Bertieho udělají jehelníček na asagaje.“

„Jak jsi to všechno spustil?“

„Tím, že jsem kulkou trochu rozprášil oblázky vedle Bertieho loktu.“,

„To jsi byl ty?“ vykřikl udiveně Bertie.

„Ano,“ přiznal Ginger. „Chtěl jsem tě varovat.“

„Tak abys věděl, hlavičko, ty jsi mne skoro trefil, proklatě.“

„Mířil jsem asi deset yardů napravo od tebe.“

„Pak čím dříve si zopakuješ střelecký výcvik, o to bezpečněji se budeme my ostatní cítit. Přesně tak, u sta hromů,“ prohlásil Bertie. „Kvůli tobě mi vypadl můj monokl. Naštěstí spadl do trávy.“

„Kdybych býval nevystřelil, už bys touto dobou žádný monokl nepotřeboval,“ rozhořčil se Ginger. „Jestli toto má být poděkování za všechno, co...“

„No tak, nechte těch keců,“ zarazil je Biggles. Pohlédl na Gingera. „Byl v té bandě Černý Slon?“

„Byl.“

„Ty jsi jej sám viděl?“

„Myslím, že ano. Každopádně tam byl velký černoš celý vystrojený do pštrosích per, lvích oháněk a leopardích kůží. Musel to být Černý Slon.“

„Pěkný chytrák,“ protáhl ironicky Bertie. „Byl moc chytrý na to, aby se sám hnal do útoku se svými kumpány. Pěkně se držel vzadu, zatímco oni dělali špinavou práci.“

„Kde jsi byl po celou tu dobu ty?“ otázal se ještě Gingera Biggles.

„Na stromě.“

„Co jsi tam dělal?“

„Když se to tu všude hemžilo kanibaly, co byste řekli, že jsem dělal – pletl věnečky z trávy?“

Biggles se usmál: „Dobře. Měls aspoň prima podívanou. Pojdme zpátky do letounu a pak si o všem promluvíme.“

„Co uděláme s padlými?“ otázal se Ginger a začal se rozhlížet kolem.

„Nepřítel si je vzal s sebou, aby zde po něm nezůstaly žádné důkazy, jak se domnívám,“ odvětil Biggles. „My můžeme být jenom rádi. Ušetří nám to spoustu komplikací. My chceme jediné Černého Slona. Mimochodem, nezahlédl jsi, kterým směrem odešli? Já vím, že se ztratili v bažině, ale pak jsem už nezaregistroval jediný pohyb. Ze vzduchu po nich nebyla nikde ani stopa.“

„Vysvětlím ti, proč jsi je nemohl zahlédnout, ale nejdříve se potřebuji napít a najít místo, kde bych se posadil,“ přislíbil Ginger. „Přiznám se, že po všech těch bouřkách, gorilách, divoších a bůhví čem ještě je toho na mne už trochu moc.“

„To, cos bys ale potřeboval nejvíc, brachu, to je pořádná koupel,“ bručel Bertie. „Možná jsi si toho nepovšiml, ale parádně smrdíš.“

„Měl bys být rád, že vůbec jsem tady a ty si toho můžeš povšimnout,“ opáčil vztekle Ginger. „Nebýt mne, tak bys v tuto chvíli už necítil vůbec nic. Jestli se ti nelíbí moje aroma, jen si klidně dál pokračuj v tom svém bezstarostném opalování.“

Došli ke stromům. Algy tam už čekal. Biggles vytáhl termosku s kávou. Ginger se vyčerpaně natáhl na zem a hltavě pil. „Už je to lepší!“ vydechl.

„Teď nám všechno povyprávěj,“ požádal jej Biggles. „Máme dost času. Nikam obzvlášť nespěcháme. Algy, hlídej ten bambusový porost pro případ, že by se Černý slon pokusil na nás znovu zaútočit.“

Seděli ve stínu a Ginger popisoval všechno, co se mu přihodilo od doby, kdy vysadil Mishua v Latonze.

„To byla tedy pěkná patálie, starý brachu!“ procedil Bertie, když Ginger skončil své vyprávění. „Žádná sranda srazit se s gorilou, to tedy ne, u všech všudy!“

„Jaký bude náš příští krok?“ otázal se Ginger Bigglese.

„S austerem je to škoda,“ tiše pronesl Biggles. „Ale takové věci se prostě stávají. Nemyslím, že bychom s tím něco mohli podniknout. Jediné, co nám zbývá, je vrátit se do Kampaly.“

„Proč do Kampaly?“ Ginger vypadal překvapeně.

„Co jiného můžeme udělat?“

„A co třeba prohánět Černého Slona?“

„Kde?“

„V zeleném porostu.“

Biggles zavrtěl hlavou: „Zbytečná ztráta času. Možná, že si to neuvědomuješ, ale ten bambusový pás se táhne přinejmenším dalších dvě stě mil. Na některých místech je přes deset mil široký. Nyní jsme jen na jeho jižním konci. Mohli bychom jej zasypávat olovem celý měsíc a nezasáhli bychom nic. Ne. Nejvhodnější pro nás bude číhat na druhém konci. Černý Slon ještě pořád směřuje na sever. Někde prostě musí vyjít ven. Až k tomu dojde, my tam už budeme čekat. Ale více si o tom promluvíme až dorazíme domů. Pojd'me.“

Kapitola 8

SMRT ZAKROČUJE

Po několik následujících dní hlídkovali pravidelně nad zónou severně od místa, kde zmizel Cetezulu se svými komplici. Zejména svoji pozornost zaměřili na konec bambusového pásu, ale bez jediného výsledku. Černý Slon jakoby se v bažině propadl, nikde ani známka. Ovšem na tom nebylo nic překvapivého, jak poznamenal Biggles. Právě toto bylo možné očekávat, že udělá, protože nejen že bažina mu skýtala neomezenou skrýš, ale Černý Slon zkrátka uplatňoval dlouhou praxí osvědčenou techniku a ve které se skutečně vyznal. Tímto způsobem se mu už tak dlouho dařilo unikat spravedlivé odplatě. Dokonce i v Africe má zákon dlouhou ruku.

Ginger zaletěl do Latongy, aby se přesvědčil, zda má Mishu nějaké novinky. Jenže Masaj tam nebyl a nenechal ani žádnou zprávu o tom, kde se nachází. Ginger tam čekal celý den, ale nespátřil jej. Simmonds patrně někam odjel. Každopádně nebyl v ubytovně.

Biggles strávil spoustu času studiem map, kam si vyznačoval odhadované vzdálenosti denního pochodu Černého Slona, pokud by stále mířil na sever. Samozřejmě, že šlo o jen skutečně velmi hrubý odhad pozice Cetezulua, ale byl to jediný dostupný způsob. Biggles odhadoval, že banda, pokud postupovala obvyklým tempem, už dorazila k Albertovu jezeru, které tvoří hranici mezi Severní Ugandou a Belgickým Kongem. Na belgické straně měla krajina mezi jezerem a

Modrými horami takový charakter, že letecký průzkum byl vyloženou ztrátou času. Podle Bigglesova názoru byl Černý Slon právě tam a v tom případě nebylo možné nic dělat dokud neopustí úkryt na severním konci, kde Albertův Nil, jenž pramení v jezeře, vtéká do Anglo-Egyptského Súdánu. Říkal, že zvažuje přemístit základnu do Juby, aby byli blíže inkriminované oblasti, což by jim ušetřilo určité množství letového času. V této situaci se odehrála událost, která ačkoli neměla přímý vliv na průběh operace, vrhla na celou naši skupinu stín smutku, který se postupně přetavil v hněv. Měla za následek, že všichni ještě s větším nasazením usilovali přivést tuto honičku k jejímu hořkému konci bez ohledu na čas, jež zabere. Jak to vyjádřil Algy, stala se z ní osobní záležitost.

Tedy událo se následující.

Bertie s Algym se právě vrátili z hlídky za úsvitu. Z mosquita hledali ohně nepřítelů, na kterých si připravoval potravu. Všichni stáli na letištní ploše a probírali celou záležitost, když se od severu objevilo letadlo, které záhy identifikovali jako puss moth předválečného provedení. Přistál a nabral palivo. Všechno tohle bylo zde natolik běžné, že nikdo posádce nevěnoval zvláštní pozornost. Ale potom, když návštěvník – pilot byl ve stroji sám – zamířil svižným krokem k naší skupince, zpozorněli, protože se domnívali, že by to mohl být někdo známý. Ukázalo se, že jej neznají. Cizinec byl mladý muž kolem dvaceti s bystrým pohledem, svěží, přímo kypící zdravím. Představil se jako Bruce Allan z Edinburgu. Byl členem univerzitní letecké peruti.

„Správce letiště mi poradil, abych sem zašel a promluvil s vámi pár slov,“ začal. „Říkal, že už tady jste

nějakou dobu a myslel, že byste mi možná mohli trochu pomoci.“

„Co bychom pro vás mohli udělat?“ zeptal se Biggles.

„Tedy...“ Skot se trochu rozpačitě usmál. „Možná vám to bude znít hloupě, ale ztratil se mi otec. Hledám jej. Je to dr. Allan ze zemědělské fakulty, velmi známý botanik.“

„Pokračujte,“ vybídl jej Biggles s úsměvem. „Nevšimli jsme si, že by se tu potulovali nějakí přespočetní tatínkové. Kdepak se ztratil ten váš?“

„Věci se mají takto,“ vysvětloval Allan. „Asi před šesti měsíci se můj otec rozhodl podniknout výlet na horu Mount Ruwenzori, kde chtěl hledat nějaké vzácné rostliny, jež tam údajně rostou. Sdělil mi, že nebude pryč déle než čtyři měsíce. Každopádně slíbil, že bude zpátky na moje jednadvacáté narozeniny, což bylo před sedmi týdny. Můj otec je typ člověka, který drží slovo, proto když se neobjevil, začal jsem si dělat starosti. Počkal jsem ještě týden a pak jsem se obrátil na úřady v Londýně, aby to vyšetřily. Jejich zprávu jsem obdržel před týdnem. Moc mne neuspokojila, ačkoli jsem si byl vědom, že toho nemohli moc dělat. A koneckonců, není to jejich starost. Všechno, co vědí je, že můj otec s velkým počtem domorodých nosičů vyrazil směrem na Ruwenzori, někdy také známou jako Měsíční hora. V polovině cesty na vrchol to nosiči vzdali. Řekli, že nemohou vydržet tu zimu a odmítli jít dál. Protože skutečně na sobě neměli mnoho oblečení, bylo to celkem pochopitelné, pokud to tak skutečně mysleli. Obrátili se zpět a můj otec šel dál sám.“

„Jak tohle všechno víte?“

„Někteří z nosičů, kteří se vrátili do své vesnice, byli vyslýcháni. Nedělali s tím žádné tajnosti. Můj otec je vyplatil. Když jej viděli naposledy byl v plném zdraví a chystal se pokračovat ve výstupu na vrchol. Jsem si naprosto jistý, že se mu něco muselo stát. Možná onemocněl nebo jej potkala nějaká nehoda. Tak či onak, rozhodl jsem se, že jej půjdu hledat. Nemohl jsem prostě zůstat sedět doma a nic nedělat. Tak jsem koupil starý puss moth a vyrazil na cestu. Je mi jasné, že Ruwenzori zaujímá rozlohu pětasedesát krát třicet mil, takže procházet to tam pěšky nemá význam.“

„My jsme poměrně dost přelétali nad spodními svahy Ruwenzori,“ odpověděl Biggles. „Pochopitelně jsme neletěli přes vrcholek, neměli jsme k tomu žádný důvod. Ale podnikli jsme několik letů kolem nižších partií. Nezahlédli jsme nic, co by připomínalo bělocha.“

„Nouzově jsem přistál v šesti tisících stopách a musel jsem pak šlapat dolů,“ vložil se s unaveným úsměvem Ginger.

„Ach dobrá. Mnohokrát vám děkuji. Kdybyste něco zahlédli, dejte mi, prosím, vědět. Nebudu daleko.“

„Dávejte si pozor na počasí,“ poradil Biggles. „Období dešťů může kdykoliv propuknout. Byla tu už jedna pěkná bouře.“

„Budu opatrný,“ slíbil radostně pilot.

„Přijďte k nám kolem čtvrté a dejte si s námi šálek čaje,“ pozval jej Biggles.

„Mnohokrát děkuji,“ odpověděl Allan. „Rád přijdu. Půjdu teď pořádně prohlédnout mašinu, i když cesta sem proběhla bez potíží. Nashledanou.“ Odkrácel.

„Mohli jsme ho požádat, aby se také poohlédl po Černém Slonovi, když už bude letecky prohledávat terén,“ navrhl Algy, když zvolna šli k bungalovu.

„Řeknu mu také, aby se držel zpátky, když ho spatří,“ prohlásil Biggles.

Bylo možná s podivem, že nikoho z nich nenapadlo, že by Allan vyrazil na průzkum hned ten stejný den. Předpokládali zřejmě, že po své dlouhé cestě až z Anglie si dopřeje alespoň jeden den odpočinku, než se pustí do svého úkolu. Bylo proto pro ně poněkud překvapující, když krátce po obědě zaslechli, jak puss moth startuje a když přišli ke dveřím, spatřili, že stroj míří západním směrem.

„Ten tedy nemarní čas,“ poznamenal Algy.

Biggles se zamračil: „Kdybych měl jen tušení, že se do té věci pustí už dnes, byl bych jej varoval, aby si držel pořádnou výšku,“ řekl. „Už jsem měl kulkou prostřelené křídlo.“

„Není příliš pravděpodobné, že by mohli napáchat nějakou škodu jediným výstřelem,“ vmísil se Ginger.

„Ta nešťastná náhoda se může občas přihodit,“ odvětil s vážnou tváří Biggles. „Nemyslím, že je moudré riskovat tam, kde je to zcela zbytečné, i kdyby bylo riziko minimální. Sám si vzpomínám, před lety, když Sir Allan Cobham letěl po proudu Tibridu, jediná kulka vystřelená Arabem ze země zabila Elliota, jeho navigátora. Byl na místě mrtev. Stroj v té době letěl ve výši čtyř tisíc stop, pokud si dobře vzpomínám. Mickyho Mannocka, jednoznačnou jedničku v první světové válce, také zabila jediná kulka vystřelená ze země. Tak se to prostě stává.“

O této věci pak už nemluvili.

Po obědě Biggles a Ginger vyrazili v proctoru na rekognoskaci oblasti mezi Edwardovým jezerem a Albertovým. Ze vzduchu, tvrdil Biggles, je vždycky šance získat nějakou stopu. Když zůstanou na letišti, nic se nedozvědí. Avšak nenašli nic a krátce po čtvrté hodině se vrátili na čaj.

Jak rolovali, Ginger si všiml, že nikde nevidí puss moth.

„Pravděpodobně jej schoval pod střechu na noc,“ dohadoval se Biggles.

Ale když vešli do bungalovu a Algy s Bertiem je informovali, že moth se nevrátil, Biggles se zatvářil znepokojeně. „Pokud není někde na zemi, pak mu musí docházet palivo,“ prohlásil.

„Allan měl přijít ve čtyři hodiny na čaj,“ připomněl Algy. „Podle mého by už zde měl být.“

„Dáme mu ještě čas,“ řekl Biggles.

Uplynulo půl hodiny. Biggles povstal: „Ten mládenec si někde sedl na koberec,“ prohlásil. „Půjďme se po něm raději podívat. Algy, vezmi s sebou Bertieho v mosquitu a prohledejte zem na jih od Ruwenzori, mám na mysli obě strany hory. Vezmu Gingera v proctoru a poletím na sever. Buďte ve spojení a dejte mi vědět, pokud jej uvidíte.“

Oba stroje odstartovaly, ale záhy se rozdělily. Mosquito směřoval na jih a proctor zamířil na sever. Biggles pilotoval proctora a sledoval oblohu, zatímco Ginger prováděl soustavný průzkum krajiny. Nepodařilo se jim najít to, co hledali. Biggles křížoval oblast asi hodinu a potom, se sluncem už skoro za obzorem, obrátil k domovu. „Řekni Algymu aby to zabalil,“ pravil. „Za chvíli bude tma.“

Ginger dále sledoval krajinu a jeho vytrvalost byla odměněna. „Támhle je!“ vykřikl.

„Kde?“

Ginger ukázal na místo, kde stál puss moth, zcela rovně, slušný kus na volné planině trochu severně od jejich letové trasy na cestě tam. Odraz slunce na křídle upozornil na místo, kde stál. Jinak by jej bylo možno velmi snadno přehlédnout.

„Spoj se s Algym,“ nařídil Biggles. „Řekni mu, ať letí rovnou domů.“

Zamířil ke stroji, který stál na zemi a ubíral výšku. Brzy kroužili nad ním. Po pilotovi nebyla nikde ani známka.

„Podařilo se mu přistát,“ poznamenal Biggles.

„Nevidím, v čem by mohla být záhada. Musela to být porucha motoru. Neříkej mi, že ten naivka se pokouší dojít zpátky pěšky.“

„Nemyslím, že by to udělal,“ opáčil Ginger. „Věděl přece, že my nebo kdokoli jiný se po něm poletíme podívat, když se neukáže.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Biggles a pokračoval v kroužení. „Zvláštní situace. Kam jen mohl odejít? Soudě podle směru, jak je orientován předek jeho letounu, byl už na zpáteční cestě, když přistál.“ Potom Biggles pokračoval poněkud změněným hlasem. „Je to jen moje fantazie nebo to opravdu vypadá, jako by někdo seděl v kabině? Podívej se.“ Podvozkem se už už dotýkal země a proletěl nízko kolem předku letounu puss moth.

„Ano, skutečně to vypadá, že tam někdo je,“ pravil Ginger a náhle si uvědomil, že mu vyschlo v ústech.

„Jdu dolů,“ řekl stručně Biggles.

Sedl s proctorem na zem a roloval k mothu. Stále se nikde nic nehýbalo. Oba seskočili na zem a beze slova se rozběhli vpřed. Biggles otevřel dveře kabiny a zůstal stát. Ginger se také zarazil. Žádný z nich nepromluvil.

Allan seděl ve svém sedadle. Bezpečnostní pás měl stále zapnutý, ale jediný pohled do voskové tváře Gingerovi potvrdil ty nejhorší obavy. „Je mrtvý,“ vydechl.

Biggles neodpověděl. Jeho oči těkaly po kabině. Ustoupil vzad a rychle se rozhlédl po krajině okolo.

„Hadí uštknutí,“ navrhl šeptem Ginger.

„Ne. Takto by neseseděl, kdyby jej kousl had.“

Bigglesova tvář byla bledá a zachmuřená, když se vrátil do kabiny. Natáhl se dopředu a dotknul se něčeho na zemi. Když odtáhl ruku a ukázal ji Gingerovi, byla červená. Pokračoval v hledání. „Kulka. Vletěla dovnitř pod úhlem skrz spodek trupu,“ oznámil ostrým hlasem.

„Černý Slon!“

„Nemohl to být nikdo jiný. Měli jsme jej varovat.“

„Ted' nemá význam o tom mluvit. Nemohli jsme vědět, co hodlá udělat. To je tak nešťastná smůla! Musel přelétat velmi nízko nad bambusy. Přirozeně, po tom, co se stalo, si Černý Slon myslel, že jsme to my. Vystřelil by na každé letadlo na dosah. Byla to šance jedna ku tisíci, ale Allan měl prostě smůlu a byl zasažen.“

„Ale hned se nezřítíl.“

„Ne. Obrátil nazpět. Dostal se až sem. Je s podivem, jak pilot, smrtelně zraněn, často zůstane při vědomí tak dlouho, že dostane podvozek na zem a úspěšně přistane. Už jsem to nejednou sám viděl.“

Ginger zavrtěl hlavou. Nevěřil si, že bude schopen řeči. Cítil se jako omráčený. Připadalo mu nemožné, že Allan, ještě před krátkou chvilí tak plný života, je mrtev.

„Převezeme ho na základnu,“ řekl tiše Biggles. „Ty leť v proctorovi a řekni jim, že jsem na cestě. Já poletím s pussem. Nevypadá to sice, že je s ním něco v nepořádku, ale raději to důkladně prohlédnu.“

Našli díru od kulky v křídle a další ve výškovce, ale žádná z nich nevypadala, že by mohla mít vliv na let.

„Podle mého odhadu, a vsadím se, že to tak bylo, se všechno seběhlo následovně,“ řekl Biggles. „Letěl v nízké výšce a něco spatřil – možná byl venku některý z mužů Černého Slona. Šel rovnou dolů, aby se podíval zblízka a celá banda na něj spustila palbu. Je jasné, že něco takového nečekal. Tak to je další zářez na vrub Černého Slona. Myslím, že jeden dva zářezy ještě připišeme, než to skončí. Tak dobrá. Dejme se do práce. Já se ujmu tohoto. Řekni správci letiště, co mu přivezu, a požádej jej, aby měl připravenou poblíž sanitku.“

„Dobře,“ pravil Ginger a obrátil se k odchodu. Cítil, že se v něm zrodilo nové pevné rozhodnutí. Mrtvému už život vrátit nedovede, ale může, a vroucně si přál, aby to dokázal, přimět vraha pykat.

Už se stmívalo, když přistál. Algy s Bertiem čekali.

„Co se stalo?“ rychle se otázal Algy a hleděl Gingerovi do tváře.

„Allan to dostal,“ krátce odpověděl Ginger. „Zastřelili jej ze země. Biggles ho přiveze, v pussu.“

Algy zůstal civět: „Mrtvý! Byl zastřelený ze země? To znamená – Černý Slon...?“

„Biggles si to myslí. Pojdme o tom informovat správce letiště.“

Bruce Allan byl pohřben na druhý den. Pohřbu se zúčastnili všichni z letiště. Biggles dal policii výpověď, kterou pak Ginger potvrdil. Puss moth byl dán do hangáru kde čekal na instrukce, jak s ním bude naloženo. Tím celá záležitost oficiálně skončila. Ale v bungalovu se ten večer neozval žádný smích.

Na tomto místě můžeme říci, že tajemství Dr. Allana z Královské botanické společnosti nebylo nikdy objasněno. Nikdy se nevrátil do civilizace a průzkumná výprava, která byla později vyslána, po něm nenašla jedinou stopu. Tak si Afrika připsala dvě další tragédie na svůj předlouhý seznam.

SPLETITÁ ZÁLEŽITOST

Naši přátelé byli nápadně vážní a zaražení, když se sešli následující den po pohřbu mladého pilota, který při hledání svého otce přišel o život. Panovala neveselá atmosféra, proto mezi sebou prohodili jen několik slov. Když posnídali, Biggles přinesl mapu a rozevřel ji na stole. „Co je to zač?“ zeptal se Ginger.

„Co ti ta věc připomíná?“

„Mapu.“

„Správně. Přesněji řečeno je to mapa Bruce Allana,“ vysvětloval Biggles. „Našel jsem ji na podlaze jeho stroje. Řekl jsem si, že už mimo nás nemůže být nikomu k užítku, a proto jsem si ji vzal.“

„Myslíš, že by nám mohla pomoci v té záležitosti s Černým Slonem?“ zajímal se Algy.

„Mohla. Allan měl zřejmě smysl pro pořádek a soustavnost a svůj úkol si dopodrobna promyslel. Jistě si uvědomil, že nemá smysl se jen tak nazdařbůh pokoušet pátrat, a tak si rozdělil oblast na sekce, které očísloval. Myslím, že plánoval prohledat vždy jednu sekci za den. Rozumíte, co mám na mysli?“ Biggles zabodl prst do mapy a ostatní se naklonili vpřed, aby dobře viděli.

Bylo tam zakresleno šest čar, které vycházely z Kampaly a pokrývaly celý masív Ruwenzori.

Byly očíslovány od jedné do šesti a pro každou z nich tam byla uvedena odchylka na kompas.

„Je logické předpokládat, že chtěl začít od čísla jedna,“ pokračoval Biggles. „Ve skutečnosti jsem si tím

poměrně jistý. Hovoří pro to pozice pussu, jak s ním přistál na cestě zpět. Co tím chci říct je, že musel být zasažen, když letěl podél trasy zaznačené jako číslo jedna, pravděpodobně v místech, kde přetíná bambusový pás. To nám napovídá, kde byl právě tou dobou Černý Slon. Neznamená to, pochopitelně, že je tam nyní. Určitě se přesunul dále, ale protože známe zhruba rychlost, s jakou se pohybuje, můžeme nyní odhadovat, že nyní se nachází někde mezi šedesáti a osmdesáti mílemi severně od linie, zaznačené na mapě pod číslem jedna. Nemůžeme na to ale příliš spoléhat, a to z následujícího důvodu. Když jsme se s ním poprvé kontaktovali, byl pořádný kus pozadu za nakradeným dobyt看. Ale postupně jej doháněl. To dosvědčuje fakt, že Ginger zaslechl kraví zabučení a našel kůži z telete. Touto dobou už, podle mého názoru, musel stádo dohonit a nyní celá banda postupuje vpřed spolu s dobyt看. V tom případě nebude jejich přesun tak rychlý, jako když Černý Slon pochodoval bez přitěže.“

„Skvělé,“ dychtivě pravil Ginger. „Víme teď moc dobře, kde je ten mizera. Co s tím podnikneme? To je věc, která mne zajímá.“

„A právě tohle proklatě zajímá i mne,“ opáčil Biggles. „Co můžeme podniknout, dokud je v těch zatracených bambusech?“

„Problém je, že nevíme, jak daleko vede tajná stezka,“ vložil se do hovoru Algy.

„Řekl bych, že stezka vede až k severnímu okraji bambusového pásu, což je dalších sto mil,“ odvětil Biggles.

„Ale to by byla fantastická práce, vytvořit tak dlouhou stezku,“ namítal Algy.

„Vůbec ne. Bambus, zvlášť této tloušťky, není tvrdý. Dvacet mužů v řadě by se jím dokázalo prosekat skoro tak rychle, jakoby šli. Nyní je mi jasné, že právě tato stezka umožnila Černému Slonovi podnikat nájezdy na tak velkou vzdálenost. Je jasné, že by se nedostal tak daleko, kdyby musel zůstat nekrytý v krajině.“

„Nemůžeme ten pekelný porost zapálit a vykourit ty ničemy?“ navrhl Bertie.

„Bambus nebude hořet,“ řekl mu Ginger. „Je příliš zelený a svěží, od země dobře zásobený vodou.“

„A co se tak pustit pěšky po té stezce a vyhnat ho ven?“ pravil Algy.

„Měj trochu rozumu,“ namítl Biggles. „Nevadí mi riskovat, pokud je k risku rozumný důvod, ale pronásledovat tuto bandu přímo v jejím nejlepším úkrytu, tím bychom si koledovali o potíže. My nepronásledujeme jen jednoho muže ani dva nebo tři. Tlupa je nyní pořádně velká. To přece víme, některé z nich jsme sami viděli.“

„Mohli bychom vymýtit porost někde vpředu ve směru pochodu, tím bychom vytvořili nechráněný prostor a mohli bychom jej sledovat,“ navrhoval Ginger.

„To by znamenalo přepravit dělníky na místo,“ upozornil Biggles. „Zatímco se s tím budeme párat, on už bude dávno pryč.“

„Opatřeme si nějaké bomby a nastražíme jich pár podél cesty,“ napadlo Bertieho. „Ti darebáci na to do smrti nezapomenou, to tedy ne, u všech všudy.“

„A zároveň tím roztrháme na kusy spoustu bezmocného dobytka,“ připomenul Biggles.

„Hrom do toho!“ zvolal Bertie. „Moje nápady se vám nikdy nelíbí. Co kdybychom podnikli noční útok ve stylu comandos? Možná bychom mohli chytit Černého

Slona živého. Kdyby se nám jej podařilo oddělit, gang by se sám rozpadnul.“

Biggles zavrtěl hlavou: „Nemohu říci, že by mne představa, jak v naprosté tmě postupujeme v těch přerostlých přesličkách, obzvlášť nadchla.“

„Jaký má pak význam jej vůbec hledat, když s ním pak nic nesvedeme?“ zvolal Ginger. „Má to snad znamenat, že nemůžeme vůbec nic dělat, dokud nevyjde sám ze zeleného porostu?“

„Obávám se, že máš pravdu,“ pravil Biggles klidným hlasem. „Ta tajná stezka představuje nečekanou komplikaci. Kdo to jen mohl tušit? Ale dnes alespoň víme, že tam skutečně je.“

„A je nám to hodně platné,“ reptal Algy.

Biggles se zamračil: „Tak dobrá, klid. Nemá význam, abychom se nechávali unášet emocemi. Tak se nikam nedostaneme. Musíme rychle něco vymyslet.“

„Každou minutu, co je ten černý zabiják na svobodě, hrozí, že bude dál vraždit,“ pravil smutným hlasem Algy.

„Myslíš snad, že já si to neuvědomuji?“ reagoval Biggles popudlivě.

„Co kdybychom se o tom poradili s Mishuem?“ navrhl Ginger. „Mohl by se dobře vyznat v takové hře.“

„To je první rozumný návrh, který jsem slyšel,“ prohlásil Biggles. „Zastavme se v Latonze, abychom zjistili, co má pro nás nového.“

„Když jsem tam byl naposledy, nemohl jsem jej najít,“ připomenul Ginger.

„Možná, že se už vrátil,“ odpověděl Biggles. „Nemusíme brát oba stroje. Mosquito bude stačit. Předpokládám, že chtějí letět všichni.“

„Jsem k smrti znuděný tím poflakováním tady,“ reptal Algy.

„Já jsem to samé, starý brachu, absolutně,“ připojil se Bertie.

„Tak dobrá. Pak můžeme hned vyrazit,“ řekl Biggles. „Jeden z vás, dejte na palubu nějaké jídlo. Není pravděpodobné, že bychom se stihli vrátit na oběd. A také naložte dvě pušky, pro případ, že by jich bylo zapotřebí. Nikdy nevíš, do jaké šlamastiky se tady v Africe můžeš dostat.“

Planoucí sluneční kotouč už byl prakticky v nadhlavníku, když se podvozek mosquita dotkl vyprahlé země přistávací dráhy v Latonze. Nikde nebyla živá duše.

„Mishu tady není, jinak by vyšel ven a přivítal nás,“ poznamenal Biggles, když přijel letadlem až k noclehárně.

Vystoupili ven, vešli do vládní budovy a prohlédli zemi v jejím okolí, avšak bezvýsledně. „Není tu nejmenší známka po něm,“ řekl Biggles. „Navíc to vypadá, jakoby tu už pár dní nebyl,“ pokračoval udiveně. „Copak se s ním mohlo stát? Mám obavu, že se muselo něco vážného přihodit, nezůstával by přece někde pryč, když věděl, že se za ním tady určitě zastavíme. Není tu ani žádný vzkaz, prostě nic. Je to moc divné.“

„Zajímalo by mne, co o něm vědí ve vesnici,“ pravil Ginger. „Někde tady musí být kraal domorodců. Já jsem jej sice na vlastní oči neviděl, ale musí to být někde támhle, v prohlubni – podle Simmondse asi míli odtud.“ Ukázal na místo prstem.

„Pokud někdo bude vědět víc, pak zaručeně musí být odtamtud,“ souhlasil Biggles. „Jen se nad tím zamyslete, člověk by řekl, že alespoň někteří obyvatelé vesnice

přijdou, aby se na nás podívali nebo nám prodali kuřata, vajíčka či podobně. Většina domorodců v současné době už letadlo viděla, ale většinou se rádi přijdou na stojící stroj podívat. Tak pojďme. Stroje se nikdo ani nedotkne.“

Kraal objevili bez obtíží. Byla to nevzhledná skupinka chatrčí z trávy, připomínajících úly, namačkaných v prohlubenině, v jejímž středu stála hnijící voda. Blízko se popásalo několik kusů dobytka, další sklíčeně postávaly ve stínu ojedinělých skupinek stromů. Kromě zcela udusaného záhonu kukuřice se zde zjevně nikdo nepokoušel o kultivaci půdy. Několik mužů a žen zde líně posedávalo, ale většina jich rychle vklouzla do chýší, jakmile spatřila přícházet bělochy. Stejně zmizely i děti, které si tu hrály.

Biggles zavolal na půl tuctu mužů, kteří neprchli. Přišli blíž pomalu a zdálo se, že velmi neochotně, na tvářích měli výraz, jenž by se rozhodně nedal popsat jako přátelský. Biggles se zeptal, kdo je z nich náčelník. Ukázali na jednoho, který byl starší než ostatní. Byl to důkaz, že znají alespoň něco z angličtiny, což se dalo očekávat v blízkosti úřední noclehárny, kde byli častými hosty i běloši.

Biggles vysvětlil účel jejich návštěvy. Ptal se, zda někdo z nich neviděl Mishua, jehož určitě dobře znají. Odpovědí mu bylo nepřívětivé ticho. Biggles otázku zopakoval o něco důrazněji, načež náčelník prohlásil, že žádného takového člověka nezná. To byla očividná lež, protože Mishu říkal, že jej tady dobře znají a dříve, než zmizel, se musel často zastavovat ve vesnici pro potraviny a vodu. Biggles se jej pokoušel podplatit. Nepomohlo to. Pak domorodcům pohrozil, aby promluvili. Zanedlouho to ale musel vzdát, bylo jasné, že

ti muži se budou držet vlastní pohádky. Pokud se jednou rozhodli držet jazyk za zuby, nic na světě je nemohlo přimět k hovoru.

Biggles se obrátil nazpět. „Pojďme!“ řekl ostatním.

Sotva se dostali z doslechu, pokračoval: „Tito grázlové lžou. Vědí toho až příliš a z toho důvodu nechtějí nic vyzradit. Zaručeně něco skrývají, i když nevíme, jestli to má co do činění s Mishuem. Jenže to nezjistíme tím, že se jich budeme ptát. Skutečně mám velmi silný pocit, že se Mishuovi něco přihodilo, jinak by se lidé z vesnice takto nechovali.“

„Třeba to má nějakou spojitost s pytláčením,“ navrhl Ginger. „Nacházíme se na okraji rezervace Bungoro. Je přirozené, že nebudou mít Mishua v lásce, protože vědí, že byl nosičem zbraní majora Harveye, správce rezervace. Simmonds mi povídal, jak se tady v kraji rozmáhá pytláčení.“

„Možná, že toto je správné vysvětlení,“ zamumlal Biggles. „Je tu ještě další možnost,“ pokračoval, jak kráčeli směrem k noclehárně. „Možná jste si povšimli, že tito lidé mají nějaký dobytek, a to navzdory skutečnosti, že jsou blízko námi předpokládané trasy postupu Černého Slona. Proč jim jej Černý Slon nesebral? Možná odpověď je, že oni dobře vědí o něm i o všech jeho pohybech, drží přitom jazyk za zuby a ve smyslu *něco za něco* si za to smí ponechat svůj dobytek.“

Přišli až k budově noclehárny. Biggles během studeného oběda moc nemluvil, ale když dojedli, seznámil ostatní se závěry, k nimž dospěl: „Čím více nad tím přemýšlím, tím více jsem si jistý, že Mishuovi se něco přihodilo a lidé ve vesnici proklatě dobře vědí co. Je jasné, že se nemůžeme vrátit do Kampaly a nechat to tak.

Mishu pracuje pro nás a já jsem rozhodnut jej najít, nebo alespoň zjistit, co se s ním stalo. Správný postup by bezpochyby měl být takový, že se celá věc ohlásí úřadům. Ale víte, co dovede byrokratický úřední šiml a mezitím se může Mishuovi leccos přihodit. Zůstanu tady a budu sledovat, jak se události vyvinou. Gingere, ty zde můžeš počkat se mnou. Algy, vezmi Bertieho s sebou zpátky do Kampaly. Ráno sem pak budete moci přiletět v obou strojích. Možná, že se tady nějakou dobu zdržíme a budeme je potřebovat. Přivezte s sebou nějaké potravinové konzervy. Ty, co máme, nám vystačí do vašeho přiletu. Předpokládám, že když obyvatelé vesnice uvidí naše letadlo odlétat, budou si myslet, že v něm všichni sedíme. Pokud ano, možná udělají krok, který nám leccos napoví. Budeme se tady skrývat a vše sledovat. Stále je samozřejmě šance, že se Mishu tady objeví sám. Pokud je živý a zdravý, najde nás na tomto místě. Ale stále více ve mně roste dojem, že sám nepříjde. Ten prolhaný mizera z vesnice se možná dělá hloupým, ale vsadím se, že tam všichni natahují uši a nemohou se dočkat, až uslyší stroj odlétat.“

Nějakou dobu ještě pokračovali v hovoru o Mishuově tajemném zmizení. Pak Algy s Bertiem vyšli ven a zamířili k mosquitu, který pak za chvíli odletěl na jih, Biggles a Ginger zůstali v budově noclehárny a sledovali okolí, jestli se neobjeví muži z vesnice. Ale nebyla po nich ani stopa. Krajina zůstala opuštěná a tráva sálala teplem ve výhni pozdního odpoledne. Den se nachýlil. Nad pustinou se rozhostil soumrak. Za velebného ticha, kdy jakoby každá živá bytost jen tiše sledovala to divadlo, slunce se zanořilo za horizont a noc zahalila celou scénérii svým tmavým pláštěm. Ale Mishu

nepřišel. Ze směru od kraalu se neozval žádný zvuk. Nebliklo ani jediné světlo.

„Chtěl bych vědět, co se v té vesnici děje,“ řekl po nějakém čase Biggles. Hovořil tiše, jakoby se zdráhal porušit to ticho. „Pokud jsem kdy viděl někoho, kdo nemá čisté svědomí, tak to byl rozhodně ten náčelník.“

„Máme nějaký důvod, který by nám bránil se tu trochu porozhlédnout?“ na to Ginger.

„Kdepak. Ale bude lépe počkat, až vyjde měsíc, abychom alespoň trochu viděli.“

„Na nás si netroufnou, předpokládám.“

„Ne. Jsou to možná gauneři, ale podle mého, mají dost rozumu, aby si nic nezačínali s bělochy. Snad ani nevědí, že jsme tu.“

Víc už neřekli. Ginger seděl v otevřených dveřích, okusoval suchar a hleděl do tmy.

Jakmile měsíc prozradil svoji přítomnost tím, že v jeho stříbřitém svitu pobledly hvězdy, Biggles se pohnul. Vzal pušku, nabil ji a odjistil. „Podstatné je, abychom byli naprosto potichu,“ řekl. „Pokud mi budeš muset něco povědět, přístup blíž a šeptej. Za noci jako je tahle se zvuk nese dost daleko.“

„Mám si vzít druhou pušku?“

„To nechám na tobě.“

„Myslím, že si ji vezmu. Dává mi pocit větší jistoty. Mimochodem, něco mne zrovna napadlo.“

„O co jde?“

„Neproslýchalo se tady v okolí náhodou o lidožravém leopardovi?“

„Ano, teď, když jsi to připomněl, skutečně. Plukovník letectva se o tom zmínil v souvislosti s majorem Harveyem. Myslím, že Raymond říkal něco o

neurčitě zprávě z misie, že někdo byl zle potrhán leopardem. To byl jeden z důvodů, proč sem Harvey přijel. Pokud si správně vzpomínám, nenašel jej. Jenže je faktem, že je to všechno jenom báchorka. I kdyby však nebyla, není tady přece zas tak výjimečné, když je někdo zabít divokým zvířetem. Mishu se nad tím nepozastavil. Každopádně, nemyslím, že bychom si měli dělat kvůli tomu nějaké velké starosti.“

Kráčeli zvolna a často se zastavovali, aby poslouchali a rozhlíželi se okolo, dokud nedošli do vesnice. Nebylo zde jediné světlo a nikde se nic nehnulo. Biggles pokynul Gingerovi, aby přistoupil a oba zasedli do stínu několika keřů temného jako tuš, odkud dál vše pozorovali.

„Logicky bych předpokládal, že dokud je v okolí lidožrout, budou venku udržovat alespoň pár ohňů,“ vydechl Ginger.

Biggles přisvědčil: „Tu bestii už někdo mohl zastřelit, nebo se odstěhovala jinam.“

Čas plynul. Nad místem viselo těžké napjaté ticho. Jediným pohybem byla změna polohy měsíce, který vyšplhal výše po obloze a na divokou krajinu vrhal ostré stíny.

„Nemyslím, že bychom tady něco mohli podniknout. Klidně se můžeme vrátit,“ řekl nakonec Biggles.

Sotva mu tato slova splynula ze rtů, když se ozval nějaký ruch z jedné z nejbližších chatrčí. Ven vyšlo několik postav. Tiše mezi sebou šeptaly. Náhle někdo rozžehl louči a její praskající plamen odhalil zřetelně chýši, postavy mužů a zejména toho, kdo držel louči – pokud to ale vůbec byl člověk. Zprvu si tím Ginger nebyl ani trochu jistý. Vypadal spíš jako ranec hadříků a per,

jenže se pohyboval, z čehož nakonec Ginger usoudil, že je to živý člověk.

V jasně oranžovém světle louče se před nimi začala odehrávat barbarská scéna. Snad tucet mužů ozbrojených kopími zvedlo na ramena nějaké dlouhé břemeno a vydalo se na pochod za mužem, který držel ve zvednuté ruce světlo a někdy jím zamával ze strany na stranu. Ten muž vpředu byl, jak si Ginger domyslel, místní šaman, ale jaký tajemný rituál se tu před nimi odehrává, o tom neměl nejmenší tušení.

Celé procesí stále rychlejším krokem prošlo vesnicí, vyšlo na druhé straně ven na úzkou cestičku a pak zmizelo za okrajem prohlubeniny. Že nešli příliš daleko bylo zřejmé podle záře louče a také z faktu, že uplynula jen krátká chvilka, než se skupina vrátila. Muži nyní kráčeli vzpřímeně v semknuté skupince. Břemeno už nenesli. Když došlo k zapáchající louži, šaman do ní ponořil louč, která se zasyčením zhasla. Skupina se pak rozpadla a jednotlivé postavy chvatně vklouzly do několika chatrčí. Veškerý pohyb ustal. Znovu zavládlo ticho.

Když bylo jasné, že představení je u konce, Ginger tázavě pohlédl do Bigglesovy tváře. „Co si o tom myslíš?“ vydechl.

Biggles zavrtěl hlavou: „Ti mládenci se něčeho zbavili tím, že to vynesli za vesnici.“

„Poznal jsi, co to bylo?“

„Ne.“

„Napadá tě něco?“

„Nemáme žádnou stopu. Ale já to zjistím.“

Možná, že nám to hodně napoví.“ Biggles povstal. „Pojďme!“ řekl tlumeně. „Jen tiše.“

Chvíli jim zabralo, než dorazili na protilehlou stranu vesnice, protože Biggles nešel ve stopách domorodců, kteří předtím prošli mezi chýšemi. Udělali okliku podél okraje prohlubeniny až došli na místo, kde se louč zastavila.

Nejprve se zdálo, že je tu jen něco, co připomínalo mohutný pahýl stromu. Ukázalo se, že je to skutečně velký kus kmene, kolem kterého v různých vzdálenostech rostly keře a několik stromů. Ale tím nejvýraznějším byl nesmírně intenzivní odporný puch. Ginger se zašklebil. „Fuj! To je ale smrad!“ stěžoval si.

Biggles neodpověděl. Zastavil se a upřeně hleděl na něco, co leželo u paty kmene. Ginger se také zahleděl a strachem mu oschly rty, když získal dojem, že se tam něco pohnulo. „Co to je?“ zeptal se nepřirozeným hlasem.

Biggles na otázku neodpověděl. S napřaženou puškou připravenou k okamžitému výstřelu postupoval, vždy po jednom kroce, ke kmeni. Když došel k předmětu, který tam ležel, sehnul se a pečlivě si jej prohlížel. Potom s rychlým vdechnutím, odložil pušku na zem a vytáhl nůž.

Ginger se k němu připojil. „Co to je?“

„Mishu.“

„Mishu!“

„Ano. S roubíkem a svázaný.“

„Ale jaký to má význam?“

„Potrava pro hyeny, co jiného.“ Biggles už přerézával řemeny, které spoutávaly muže tak, že byl zcela bezmocný. „Poslouchej, co ti říká tvůj nos,“ řekl úsečně. „Celé toto místo smrdí po mršině. Měj oči otevřené. Nemyslím, že by se domorodci ještě vrátili, ale

tady kolem se může objevit leccos jiného.“ Biggles dál pracoval na Mishuovi, uvolnil roubík a odhodil jej. Ginger měl velikou radost, když uslyšel, jak Masaj ztěžka oddechuje. Báł se, že je mrtvý. Mishu záhy ukázal, že je při životě, posadil se a pomáhal Bigglesovi při rozvazování pout.

Gingerovi spadl kámen ze srdce, že se Masajovi nic vážného nestalo a obrátil se, aby uposlechl Bigglesova příkazu o hlídání. V tu chvíli jej zamrazilo po celém těle, protože se zahleděl do páru jiných očí, jež jakoby planuly uvnitř skrytým plamenem, jak soustřeďovaly a odrážely měsíční světlo. Byly až dole u země, na okraji nejbližšího křoví, asi dvacet yardů daleko.

„Dej pozor!“ varoval hlasitě.

Biggles popadl svoji pušku a obrátil se, aby uviděl to, na co jej Ginger upozorňoval. „Nestřílej, pokud to po nás nepůjde,“ úsečně nařídil. „To světlo klame.“

Ginger nevěděł, jak dlouho tam už tvor stál. Mishu setřásl ze sebe poslední zbytky pout, zvedl kopí a přidal se k nim. Potom náhle bez jediného zvuku se světla pohnula k nim. Biggles zůstal stát. „Přijde k nám, Mishu?“ zeptal se.

„Pokud on hladový.“ řekl klidně Masaj. Ještě mluvil, když něco připomínající černý stín nad zemí bleskově vyrazilo k nim. Bylo to tak nízko nad zemí a tak neuvěřitelně tiché, že by si byl Ginger jistý, že jde o pouhý stín. Avšak takový jev nebyl možný.

Bigglesova puška zaburácela. S děsivým zařváním se pružné tělo vymrštilo do vzduchu. Dopadlo a ozvalo se hrůzoplňné vrčení, pak znovu vyrazilo vpřed i když už ne tak rychle. Biggles vystřelil znovu, Ginger stiskl spoušť ve stejnou chvíli. Zvíře znovu zařvalo a uhnulo na

stranu do keřů, odkud se začalo ozývat mohutné praskání větví. Biggles vypálil další tři výstřely ve směru zvuku. Potom zavládlo ticho.

„Dostali jsme ho, co myslíš?“ zeptal se úzkostně Ginger a stále držel pušku připravenou.

„Nevím. Každopádně nemyslím, že by ještě přišla.“

„Co to bylo?“

„Lvice, jak odhaduji.“

„Leopard,“ prohlásil Mishu a stále sledoval keře, v nichž bestie zmizela.

„Pokud je ta potvora jen poraněná, může někoho zabít,“ poznamenal Ginger.

„Lidé, kterým to zabití hrozí nejvíce, jsou z vesnice a ti si to všechno bohatě zaslouží,“ odvětil chladně Biggles. „Proč bychom měli riskovat a pronásledovat to zvíře do jeho úkrytu a oni by z toho měli jen užitek. Poraněný leopard by je měl udržet v jejich chýších, což nám vyhovuje. Pojďme se dostat odtud. Mishu, můžeš chodit?“

„Ano, bwana.“

„Nejsi zraněný?“

„Ne, bwana.“

„Jak tě tihle lumpové chytili?“

Mishu vysvětloval, že mu nějak otrávil potravu a když byl bezmocný, svázali ho.

„Brzy nám budeš moci to všechno povyprávět,“ řekl Biggles. „Pojďme do noclehárny, než se tito ničemové vyhrabou z chýší, aby zjistili, co znamenalo to střelení.“

Mishu prohlásil, že se neodváží vyjít ven, protože dobře vědí, že ty výstřely musí mít na svědomí běloši.

„Nevadí, přesto pojďme,“ rozhodl Biggles. „Toto místo se mi vůbec nelíbí.“

Když kráčeli, Mishu jim vysvětloval, že na to místo se dávali staří muži i ženy, kteří už nebyli nijak k užitku. Ponuře dodal, že také lidé, které náčelník nebo šaman neměli rádi. Tímto způsobem bylo vždy velmi jednoduché vysvětlit jejich smrt. Zítra by sundali pouta z toho, co by z jeho těla zbylo. Pozůstatky by ukázali bílým lidem a řekli: „Toto byl Mishu. Tady je jeho kopí, které leželo vedle něj. Lev jej zabil a sežral.“

„A my bychom tomu uvěřili,“ připustil Biggles.

„Ted', bwana, vy pochopit, proč jsou tady lidožravé šelmy,“ pravil naivně Mishu, když přicházeli k noclehárně.

„Ale proč to udělali tobě?“ zeptal se Biggles.

„To je věc, bwana, kterou já vám říct,“ odpověděl Mishu.

Ginger zapálil svíčku a postavil na čaj na petrolejovém vařiči. Biggles si prohlédl Mishuova zápěstí a kotníky. Byly odřené, ale nijak vážně.

Za chvíli už Masaj držel v rukou šálek čaje a ukusoval suchary. „Ted' nám o všem povyprávěj,“ vybídl jej Biggles.

Kapitola 10

STOPY VYPOVÍDAJÍ

V dřepu na podlaze noclehárny v mihotavém světle svíčky Mishu vyprávěl svůj příběh. A to, co se Ginger dozvěděl, předčilo všechna jeho zlá tušení. Vyprávění zabralo dost času, ale ve stručnosti toto byla podstata.

Byl zavražděn běloch. Několik domorodců z kmene Bungoro vidělo, jak hyeny cosi vyhrabují. Přišli blíž a objevili tělo bílého muže, který byl jen narychlo pohřben. Propadli panice, tělo znovu zahrnuli a uprchli. Nikomu o tom nic neřekli ze strachu, že by vina mohla padnout na ně. Bezpochyby věřili, že tělo nebude nikdy nalezeno, protože kdyby se tak stalo, někdo by za to šel na šibenici. On, Mishu, se o tom dozvěděl z doslechu a zašel na to místo, aby zjistil, zda je to pravda. Skutečně to bylo tak a zabítý muž byl bwana Simmonds, strážce rezervace, který byl v Latonze na žádost vlády. Byl zabit kulkou do hlavy.

Kdybychom uvedli, že Ginger byl ořesen, byl by to jen slabý pojem oproti skutečnosti. Domníval se, mylně, jak se později ukázalo, že je to další dílo Černého Slona.

Mishu pokračoval. Simmondsova puška a vlastně veškeré jeho vybavení zmizelo. Nebylo pochyb, že je vzali vrahové. Mishu našel prázdnou nábojnici, ale jiného typu než používal Simmonds, takže by mohla být ze zbraně muže, který jej zastřelil. Mishu zakryl hrob kameny, aby se na něj znovu nedostaly hyeny.

Masaj, který měl přirozený talent pro dramatické vypravování, si nechal to nejdůležitější na konec. Bylo

tam hodně stop, prohlásil. Některé z nich vytvořili Bungorové, kteří tělo objevili. Ale byly tam i jiné stopy. Některé z nich zanechali lidé, kteří nežijí v této části země. Dvoje stopy zanechali po sobě muži, kteří nosili kožené boty, takové jaké nosívají běloši. Jednu z těchto stop vytvořil pochopitelně Simmonds. Ta druhá byla větší a byla od muže, který byl poměrně těžký.

Mishu líčil, jak šel po Simmondsových stopách až do křovitého porostu, nedaleko od hrobu. Předpokládal, že Simmonds se k místu přiblížil právě přes tyto keře a v jejich skrytu něco poměrně dlouhou dobu sledoval. V křoviscích Mishu objevil zavěšenou podivnou věc. Jak to líčil, zvedl se ze země, přešel do rohu místnosti a špičkou svého kopí začal kutat zeminu tvořící podlahu. Když seškrábal sypkou hlínu, objevilo se cosi zabalené v kusu látky. Byla to prázdná nábojnice a fotoaparát v pouzdře. Mishu zvedl aparát do vzduchu. „Tuto věc já našel viset v keřích,“ oznámil. „Vrazi ne vědět, že to tam bylo.“

„To byl Simmondsův fotoaparát,“ řekl Ginger. „Viděl jsem ji, když jsem byl tady předtím.“

„Pokračuj, Mishu,“ vybídl jej Biggles.

Masai se usadil a vypravoval dál. To bylo už všechno, co objevil na místě zločinu. Vrátil se do noclehárny a když tam nikoho nenašel, ukryl alespoň ty věci, které už měl. Potom se však, jak přiznal, zachoval poněkud hloupě. Zašel do vesnice a řekl náčelníkovi o vraždě, upozornil jej, že to bude znamenat velké potíže. Tuto věc udělal, protože tam byl velmi dobře známý a myslel si, že je tím připraví na výslechy, které určitě brzy přijdou. Jak Mishu žalostně připustil, měl si lépe uvědomit, že v přírodní rezervaci čile kvete pytláctví a lidé z vesnice o tom věděli bezpochyby více, než co

přiznali, i když třeba ve skutečnosti nepytláčili. Nyní už byl přesvědčen, že pytláčili i oni. A právě z tohoto důvodu, aby byli krytí pro případ, že by někdo začal věc vyšetřovat, se zachovali tak, jak se zachovali. Snad si mysleli, že bude lépe, když nikdo Simmondsovo tělo nikdy neobjeví. Pak se budou jen dělat hloupými na otázky, co se s ním stalo. Jenže on, Mishu, by vše řekl svému zaměstnavateli, tak se rozhodli zabít jej takovým způsobem, aby to vypadalo, že se stal obětí lidožravé šelmy.

Mishu neměl ani nejmenší podezření, co chystají, a napil se s nimi domorodého piva. Určitě do něj něco dali, protože dlouho poté si vůbec na nic nevzpomínal a když se konečně probudil, zjistil, že má ruce i nohy spoutány řemeny ze surové kůže. Tu noc jej vynesli ven na obětiště, kde se měl stát kořistí leoparda, který žil nedaleko. To bylo vše. Jakým zázrakem se podařilo jej najít a zachránit, to zkrátka nemohl pochopit.

„Hledali jsme tě,“ řekl mu Biggles. „Když jsi beze stopy zmizel, zašli jsme do vesnice a vyptávali se po tobě. Nikdo nám nechtěl odpovědět, což nám bylo podezřelé, a proto jsme domorodce sledovali. Jak vidíš, není to vůbec žádný zázrak. Pověz nám, Mishu, kde se stala ta vražda?“

Mishu odpověděl: „Na sever, blízko hranice se Súdánem.“

Biggles pohlédl na Gingera: „Tím můžeme Černého Slona vyloučit. Tou dobou se nemohl dostat tak daleko.“

Mishu souhlasil. Byl si jistý, že Cetezulu není ve zdejší kraji, jinak by o něm slyšel. Podle něj bylo pravděpodobnější, že vraždu spáchali pytláci, které Simmonds zastihl při činu.

„Jenže podle stop byl do celé záležitosti zapleten další běloch,“ upozornil Biggles.

Mishu připustil, že tomu skutečně nerozumí. Někdy přicházeli špatní bílí lidé ze severu a nakupovali slonovinu, kterou se pytláci neodvažovali dopravit do Kampaly, Nairobi či jiného města. Jeho zesnulý pán, major Harvey, mu o tomto vyprávěl. Avšak považoval za nepravděpodobné, že by někdo z těchto lidí zabil jiného bělocha.

„Ale je zřejmé, že právě toto se stalo,“ prohlásil rezolutně Biggles. „Ty jsi řekl, že Simmonds byl zabit kulkou a ne kopím.“

Mishu upozornil, že někteří domorodci nosívali pušky, které jim dali obchodníci ze severu, aby jimi mohli střílet slony, nosorožce a antilopy.

„Copak tam Simmonds dělal s fotoaparátem?“ vložil se do hovoru Ginger. „Proč jej nechával v křoví?“

Biggles pokrčil rameny: „Mohl se pokoušet získat nějaké pěkné záběry divoké zvěře. Nebo možná doufal, že se mu podaří vyfotografovat zabitá zvířata, aby měl důkaz o pytláčení.“

„To mi zní pravděpodobněji,“ prohlásil Ginger. „Simmonds mi o pytláčení vyprávěl. Jeho největší potíží byla, že se mu nedařilo získat domorodce ke spolupráci, což jej utvrzovalo v tom, že jsou do věci zapleteni. Bylo prakticky nemožné získat důkazy. Podle mého si vzal aparát s sebou v naději, že získá snímky, jež by usvědčily viníka.“

Biggles pohlédl na Mishua: „Říkáš, že stopy bwana Simmondse směřovaly od křovisek. Z nějakého směru přišly ty další stopy a kterým zase odešly?“

„Přijít od východu,“ odvětil Mishu. „A jít dál na jihozápad. Já je sledovat, ale ztratit je na kamenitém úseku.“

Biggles si prohlédl fotoaparát: „Uvnitř je stočený film.“ Pohlédl na číslo, které bylo v červeném okénku. „Sedm snímků bylo exponováno. Mohly by nám leccos říct. Jakmile zde budeme mít letadlo, někdo by měl zaskočit do Kampaly a nechat je tam vyvolat. V tuto chvíli nemůžeme více dělat, takže co kdybychom si teď dopřáli trochu spánku. Já budu mít první hlídku, jen pro případ, že by se tady někdo ukázal a pokoušel se dělat problémy.“

Ginger nic nenamítal. Lehl si na zem a záhy usnul. Spal jako zabítý až dokud jej Biggles nevzbudil těsně před úsvitem, aby jej vystřídal. Jakmile vyšlo slunce, uvařil čaj, vyndal zbytek potravin a zavolal ostatní k snídani. Všiml si, že na Mishuovi našťestí nebyly vidět žádné známky jeho hrůzoplného zážitku.

Právě dojedli, když dorazil mosquito a Algy se k nim připojil. Zanedlouho po příletu prvního stroje se ukázal i proctor, pilotovaný Bertiem. Biggles jim pověděl, co se stalo za jejich nepřítomnosti. Algy se hned nabídl, že v mosquitu zaletí zpátky do Kampaly a nechá tam film vyvolat.

„Vrat' se zpátky co nejdříve,“ nařídil Biggles. „Zatímco my ostatní budeme na tebe čekat, zajdeme se podívat na místo, kde se stala vražda.“ Obrátil se k Mishuovi. „Jak je to daleko odtud?“

„Jeden den pochodu, bwana.“

„Pak nám to letadlem nebude trvat dlouho,“ pravil Biggles. „Je tam někde poblíž vhodné místo, kde bychom mohli přistát?“

„Ano, bwana, zem tam docela plochá, i když tam být i nějaké keře a málo stromů. Ale pozor na mraveniště.“

„Tak dobrá, pojďme na věc,“ řekl Biggles.

Algy vzal fotoaparát a byl záhy ve vzduchu. Ostatní nastoupili do proctoru a podle Mishuových instrukcí zanedlouho dorazili na místo zločinu.

Na místě samotném nebylo k vidění prakticky nic s výjimkou smutné hromady navršených kamenů, jež podle Gingera činila toto místo ještě zoufalejším a opuštěnějším. Mishu jim ukázal keře, kde našel fotoaparát. „Vrah přijít touto cestou,“ řekl a ukázal asagajem k jihozápadu. „On přijít odtamtud.“ Ukázal trochu severně od východního směru.

„Kolik lidí to bylo celkem?“ otázal se Biggles.

Mishu odpověděl, že podle něj tam byl jeden běloch se čtyřmi nebo pěti domorodými nosiči.

Biggles porovnal jejich trasu s mapou. „Jistě přišli z oblasti Rudolfova jezera,“ řekl pomalu. „Hned za severním okrajem jezera je už Etiopie. Zajímalo by mne...“

„Moc potíží přicházet z toho místa, bwana,“ řekl Mishu. „Mnoho zlých bílých mužů přicházet hledat zlato a kupovat sloní kly od černých mužů v Ugandě a Keni. Oni se skrývají, protože to proti úřadům.“

„Zajímalo by mne, jestli bychom dokázali najít toho padoucha, který zastřelil chudáka Simmondse,“ uvažoval nahlas Biggles a zadumaným pohledem přejížděl krajinu. „Nemohl se dostat příliš daleko.“

„Nebude očekávat komplikace ze vzduchu,“ poznamenal Ginger.

„To je pravda, ovšem, u všech všudy!“ procedil Bertie.

„Je faktem, že toto není naše záležitost,“ pokračoval Biggles. „Naším úkolem je najít Cetezulua. Ale je mi zcela proti mysli, abychom nechali tohoto neznámého ptáčka ufrknout, když má na svědomí vraždu. Každopádně dříve, než cokoli začneme, bude třeba, abychom se vrátili do Latongy a zjistili, jestli Algy nenašel něco zajímavého na těch fotkách.“

Vrátili se zpět na letiště. Algy přiletěl krátce po nich a přivezl informaci, která svým významem přesahovala i ty nejsmělejší předpoklady. Měla podobu několika ještě vlhkých fotografií, uložených mezi listy svého papíru.

Bylo na první pohled jasné, že nešťastný lovec získal důkazy, které hledal. Bylo exponováno sedm políček, z nichž vyšly jasné, ostré fotografie, které svědčily o tom, že Simmonds byl i dobrým amatérským fotografem.

První dva snímky zachycovaly tutěž scénu, jak hlouček domorodců odřezává kly ze zabitého slona. Obě fotografie byly pořízeny ze stejného místa, ale osoby zobrazené na snímku se mezitím pohnuly, takže na obou snímcích bylo nakonec vidět většinu zúčastněných do tváří. Ginger jednoho z nich okamžitě poznal a podle výkřiků údivu soudě, stejně tak Biggles a Mishu. Byl jím náčelník vesnice.

„Není divu, že se s námi nechtěl vůbec bavit,“ řekl vážně Biggles.

Další dva snímky ukazovaly jen pozůstatky zabitého nosorožce s odřezanými rohy. Četní supové na něm hodovali, ale nebyli tam vidět žádní lidé. Mršina vypadala, že je už nějakou dobu po smrti.

Poslední tři snímky byly natolik dramatické a zobrazovaly věci tak hrůzyplné, že každému při pohledu na ně přeběhl mráz po zádech.

„U všech rohatých! Jen si představte, co to všechno znamená,“ vypadlo nakonec z Bertieho. „Každý z těch obrázků je učiněný příběh.“

„Tyto určitě příběh vyprávějí a není to nic pěkného,“ řekl tiše Biggles.

„To jsou poslední tři exponované snímky,“ vložil se do hovoru Algy. „Soudím, že musely být pořízeny těsně předtím, než byl Simmonds zastřelen.“

„Přesně tak,“ souhlasil Biggles. „Řekl bych, že vyfotografoval tyto snímky, vložil aparát do pouzdra a pověsil jej na skryté místo, což vypadá, jako by očekával potíže. Buď jej spatřili, nebo byl natolik nerozumný, že se je pokusil sám zatknout.“

Na těchto fotografiích byla stejná scéna. Zřetelně byl na nich zachycen podsaditý mohutný běloch, vyzbrojený, či spíše až příliš vyzbrojený na to, kde se nacházel a co dělal. Měl na sobě dva zkřížené nábojové pásy. Okolo krku mu visel armádní dalekohled. Na řemeni okolo pasu měl zavěšen těžký lovecký nůž. Nápadný byl na něm tmavý neupravený plnovous. Dva domorodci, ozbrojeni kopími a oblečení do potrhaných košilí a kalhot špatných velikostí, stáli po jeho obou stranách. Jejich tváře byly odlišné od vzhledu místních domorodců, z nichž několik bylo zachyceno na obrázku, jak vyčkávavě postává naproti bílému muži. Mezi oběma skupinami leželo na zemi zboží, které vylučovalo jakékoli pochybnosti o tom, co se zde odehrává. Byly tam čtyři sloní kly, dva z nich velmi malé, a několik rohů z nosorožce. Bylo jasné, že

právě mění majitele. Snímek ukazoval, jak je uzavírán černý obchod.

Biggles se zhluboka nadechl: „Takže chudák Simmonds skutečně na něco narazil, ale stálo ho to život. Nic nemůže být jednoznačnějším důkazem, než je toto. Musel ty domorodce sledovat až na místo jejich schůzky s tím rošťákem, který zboží od nich kupuje. Zajímalo by mne, kdo to je. Znáš toho muže, Mishu? Nespátril jsi jej už někdy?“

Mishu odpověděl, že toho muže nikdy neviděl, ale už o něm slyšel a zná jej podle popisu. Ten muž, pravil, není čistý běloch. Přišel z Etiopie, kde prý nějaký čas žil. Podle toho, co se povídalo, byl ten muž dříve bohatý, ale uprchl ze své země kdesi v Evropě a usadil se v Addis Abebě. Mishu měl dojem, že nejprve zamířil na jih do britského teritoria, aby zde hledal zlato. Žádné však nenašel a tak začal provozovat ilegální obchod se slonovinou, leopardími kůžemi a vlastně vším, co měli domorodci na prodej. Tyto informace měl Mishu od majora Harveye, který po tom člověku opakovaně pátral, ale nikdy se mu nepodařilo jej najít.

„Jestli se mu podaří dostat se zpátky přes hranice, nebudeme pak už moci nic dělat,“ pronesl zasmušile Biggles. „Kdybychom jej pronásledovali dále, někdo by spustil povyk o narušování území cizího státu. Avšak pokud sebou hodíme, budeme mu moci odříznout cestu dříve, než se dostane zpátky přes hranici. Pokud Mishu čte stopy správně, pak se ještě neobrátí k domovu. Já pro začátek učiním průzkum v mosquitu směrem k Rudolfově jezeru, abych se přesvědčil, jestli náhodou nemíří tímto směrem. Algy, vezmi Bertieho s sebou v proctoru a zkuste svoje štěstí v opačném směru. Naberte

pořádnou výšku, pokud by vás ten muž spatřil, nebude vás podezřívat, že hledáte právě jeho. Ze stejného důvodu, pokud jej objevíte, leťte dál a teprve potom se obraťte. V žádném případě nepřelétávejte nízko nad ním. Udržujte spojení. Já vezmu Gingera a Mishua s sebou.“

„Jasná věc,“ souhlasil Algy.

Za několik minut byly oba stroje ve vzduchu a směřovaly na obhlídku určených lokalit.

Biggles dorazil do severovýchodní oblasti ve dvou tisících stopách. Potom ubral plyn na cestovní rychlost a zahájil systematický průzkum krajiny. Nějakou dobu mlčel, až nakonec poznamenal, že podle jeho soudu už musejí být za hranicí mezi Ugandou a Súdánem, ačkoli nic tomu nenasvědčovalo, protože terén měl na obou stranách zcela stejný charakter. Stroj nyní sledoval kurz prakticky přímo na východ. Ginger se podíval do mapy a prohlásil, že už jsou asi sto mil od Etiopie.

Zakrátko Biggles ukázal na třpytící se světelný pruh, který se rozléval podél horizontu přímo před nimi. „Rudolfovo jezero,“ prohlásil.

Ginger opět sklonil zrak k zemi a prohlížel si podivný podlouhlý pás, nad kterým si už chvíli lámal hlavu. Nebyl natolik zřetelný, aby to mohla být cesta, ale zase byl příliš široký na zvířecí stezku. Místy zcela vymizel a opět se vynořil o kus dál, stále přitom sledoval směr na východ k jezeru. Povšiml si jedné zvláštní věci, že totiž tento pás spojuje občasné vodní nádrže a větší louže. Otázal se Mishua, co on si o tom myslí, protože předpokládal, že to tu zná ze země. Mishu odpověděl, že už je to dlouho, co tu byl naposledy. Nevzpomínal si ale, že by tu něco takového spatřil. Mohla by to být stopa po vyhánění dobytka, jenže bylo by zapotřebí dost značného

počtu kusů, aby vydupaly takovou stezku v tvrdé zemi. „Jistě by to záviselo na tom, jak často je tím místem dobytek hnán, že?“ pravil Ginger.

„Možná, že na tom něco bude,“ prohlásil Biggles. „Jedné věci ale nerozumím. Nikde tady není ani nejmenší známka života. Nezahlédl jsem ani jediný kus zvěře. V krajině tak řídce osídlené jako je tato, by člověk očekával, že spatří spousty antilop a pakoní.“

Zde jej Mishu přerušil a uvedl, že kdyby Cetezulu prošel tímto krajem, nebylo by zde mnoho zvířat. Potřeboval by hodně masa, aby nakrmil všechny své muže. Mimoto zvířata záhy opouštějí místo, kde jsou často lovena.

Tato poznámka, neúmyslně vyslovená, přivedla Gingera na možnost, která jej dříve nenapadla. „Na něco jsem přišel!“ vzrušeným hlasem pronesl. „Nemohla by náhodou existovat nějaká spojitost mezi Černým Slonem a tím mužem, kterého nyní hledáme? Mám tím na mysli, jestli by nemohli být členy stejného gangu.“

„Právě jsem nad tím uvažoval,“ odvětil Biggles. „Nepřekvapilo by mne to. Už jsme dospěli k myšlence, že Cetezulu musí nakradený dobytek někomu předávat. A podle Mishua ten chlap, co zabil Simmondse, pochází z Etiopie. Možná, že právě tam směřuje dobytek. Ten muž s plnovousem může být kromě toho zapletený navíc i do černého obchodu s pytláky. Ale copak to vidím před námi? Není to kouř?“

„To být kouř, bwana,“ potvrdil Mishu. „Tam být tábor, velký tábor. Mnoho mužů.“

„To je skutečně zajímavé,“ zabručel Biggles. „Možná, že jsme na něco narazili.“

Ginger se upřeně zahleděl dopředu a uviděl, jak se ten podivný pás, o němž hovořili, patrně definitivně rozplývá v rozsáhlé oblasti džunglí, močálů a jezer vyskytujících se v oblasti, kde se stýkají hranice Ugandy, Súdánu, Keni a Etiopie, nedaleko severního výběžku Rudolfova jezera. Na jeho přivráceném břehu se vznášel dým z několika ohňů. Pohybovalo se tam značné množství domorodců, ale když zpozorovali blížící se letoun, zastavili se a hleděli nahoru.

„Našli jsme místo, kde se skrývá Černý Slon?“ dychtivě se zeptal Ginger.

„Nevidím žádný dobytek,“ řekl Biggles.

„Žádný bílý muž tam,“ vložil se Mishu. „Jestli bílý muž mezi nimi, on vzhlednout a my vidět bílou tvář.“

„Co je to za muže, Mishu?“ otázal se Biggles a stále držel původní kurz.

Mishu prohlásil, že podle oblečení soudě jsou ti muži z Etiopie. Neměli tady co dělat. Bylo zakázáno překračovat hranice. Jen špatní lidé by to učinili.

„Celá věc začíná do sebe zapadat,“ s jistotou prohlásil Biggles. „Tu stezku mohl vytvořit jedině dobytek. Ale jaký dobytek? Je zřejmé, že kradený. Není pro to jiné vysvětlení. Připadá mi, že jsme dorazili na místo, kde končí Cetezuluova dlouhá stezka. Na tomto místě prodává svoji kořist a pak se odchází někam ukrýt. Všichni tito Etiopané, kteří jsou nyní na naší straně hranice, musejí být součástí stejné zločinné organizace. Nepřišli by sem přece jen tak, sami od sebe. Mají svého vůdce a není pochyb o tom, kdo to je.“

„Myslíš, že muž, který nakupuje od pytláků slonovinu, ten darebák, který zabil Simmondse?“

„Přesně tak,“ opáčil Biggles. „Podle mého ta tlupa, kterou nyní vidíme pod námi, jsou honáci, kteří čekají, aby mohli odvést dobytek do Etiopie.“

Touto dobou už mosquito opsal velký půlkruh a nyní se vracel zpět v opačném kurzu.

„Pokud se dobytek dostane až sem, už nemáme šanci je zastavit,“ poznamenal pak Ginger.

„Dobytěk není to, co mne zajímá,“ odpověděl Biggles. „Já chci ty muže, Cetezulua a toho bílého vraha, který, pokud se nepletu, má s ním dostaveníčko. Já...“

„Počkej chvíli! tiše!“ přerušil jej ostře Ginger. „Mám tu Algyho.“ Poslouchal minutu či dvě a očima visel na Bigglesovi.

„Objevili ho!“ oznámil.

„Koho?“

„Pytláka. Počkej chvíli! Pokračuj Algy. Ano... Rozuměl jsem. Dobře.“

„Řekni mu, aby letěl přímo do Latongy,“ nařídil Biggles. „My tam míříme také.“

Ginger předal rozkaz: „Dobře, Algy – uvidíme se za chvíli. Už jsme na cestě. Končím.“

„Dobrá práce,“ pravil Biggles s uspokojením v hlase. „Kde jej Algy objevil?“

Ginger odpověděl: „Říká, že ten muž má s sebou čtyři domorodce. Utábořili se blízko řeky asi dvacet pět mil jihozápadně od Latongy, mezi severním koncem bambusové bažiny a velkým pásem obří trávy. Postavili tam stan.“

„Skvělé. Měli bychom být schopni jej chytit,“ prohlásil Biggles a naplno otevřel palivovou záklopku.

„Pokud jej ovšem letadlo nevyděsí a on neuprchne do bažiny.“

„Nevidím důvod, proč by se měl děsit. Jistě předpokládá, že je v naprostém bezpečí, jinak by nebyl tam, kde je. Za normálních okolností by trvalo celé týdny, než by se úřady dozvěděly o vraždě. Zaměstnanci rezervací bývají pryč bez přerušení někdy celé měsíce, takže by nebylo podezřelé, kdyby se Simmonds neohlásil svým nadřízeným po nějakou dobu.“

„Máš tedy v úmyslu toho ptáčka polapit?“

„Rozhodně se o to pokusím.“

„A co Černý Slon?“

„S trochou štěstí dostaneme i jeho. Pročpak se, podle tvého názoru, tenhle chlápek s vraždou na svědomí, potuluje tady po kraji? Proč nepláchne za hranice, dokud je vše v pořádku? Podle fotografií můžeme soudit, že už od domorodců získal slonovinu. Na co tedy čeká?“

„Na Černého Slona.“

„Přesně to si myslím,“ souhlasil Biggles. „Více než na Černého Slona čeká na nakradený dobytek. Neřekl bych, že platí Černému Slonovi za stádo plnou cenu. V Etiopii by velké stádo představovalo celé jmění. Jakmile tenhle chlápek dostane dobytek, nebude už dál tady vyčkávat. Právě proto chci na něj udeřit okamžitě, namísto abych tu práci přenechal na policii. A ještě něco ti povím. Černý Slon není daleko. Zanedlouho by se tu měl objevit. Proto doufám, že se mi podaří lapit oba tyto krví potřísněné darebáky zároveň.“

„Ten běloch rozhodně neprodá svoji kůži lacino,“ namítl Ginger.

„V tom ohledu si může posloužit po libosti,“ ironicky opáčil ponurým hlasem Biggles. „Pokud bude chtít bojovat, dobře, já na to přistoupím. Kat pak bude mít o práci méně.“

Letoun rychle směřoval k Latonze.

Kapitola 11

ARMÁDA PŘICHÁZÍ NA POMOC

V Latonze na ně čekalo překvapení. Před noclehárnou stály zaparkované dva lehké nákladní vozy. Okolo nich byli různými pracemi zaměstnaní domorodí příslušníci afrických ozbrojených sil. Algy a Bertie, kteří zjevně právě dorazili v proctoru, právě hovořili s bílým důstojníkem, který jim byl záhy představen jako poručík Haynes.

„Poručík Haynes sem dorazil z Juby, aby vyšetřil oznámení, že v této oblasti byl zavražděn běloch,“ řekl Algy. „Právě jsem mu potvrdil, že je to pravda a že tím mužem byl Simmonds ze správy rezervací. Byli jsme na obhlídce a pátrali jsme po vrahovi.“

Haynes vypadal rozrušeně.

„Soudím, že jste znal Simmondse osobně,“ zahájil hovor Biggles.

„Ano. Dobře jsem jej znal. Byl to dobrý chlap. Obával jsem se, že se mu něco takového může přihodit.“

„Proč?“

„Protože měl vlastní představy o své práci, některé z nich byly poněkud nekonvenční.“

„Jako třeba, že nosil s sebou fotoaparát?“

„Přesně tak. A vyrážel ven bez nosiče zbraní či bez řádného doprovodu. Podle jeho názoru domorodci nedrželi jazyk za zuby a šířili řeči – což byla pochopitelně pravda – a tak se vždycky v kraji vědělo, co dělá. Díky tomu pak bývaly jeho výpravy bez úspěchu.“

Proto před nějakým časem začal cestovat nalehko, jen sám.“

„Bylo mi divné, že nemá žádné nosiče,“ zamumlal Ginger.

„Bylo to nebezpečné,“ pokračoval Haynes. „Nezapomínejte, že jsem tehdy neuvažoval o možnosti vraždy. Já jsem se hlavně obával, že se stane obětí některé poraněné šelmy. Měl pro strach uděláno.“

„Ale proč sem přišel až z Juby? Juba je v Súdánu a toto je Uganda.“

„Já vím. Ale mnohdy není možné z obou stran tak přísně dodržovat úřední hranice. Často je nutné přecházet z jedné strany na druhou, jinak by pytlákům stačilo jen přeběhnout hranici a mohli by se nám vysmát. Ale povězte mi otevřeně. Máte vůbec nějakou stopu? Právě jsem se chystal do vesnice, abych tam zahájil vyšetřování.“

„Tím byste se daleko nedostal,“ řekl vážným hlasem Biggles důstojníkovi. „Všichni jsou v tom zapleteni.“

Haynes se zamračil.

„Nemusíte se ničeho obávat,“ pokračoval Biggles. „My víme, kdo zabil Simmondse a víme také, kde se ten muž nalézá. Není to domorodec. Je to běloch – či spíše skoro běloch.“

Haynes měl překvapený výraz.

„Vlastně jsme pátrali po tom černém lumpovi Cetezuluovi, když jsme náhodou narazili na tento případ,“ pokračoval Biggles. „Když jste teď zde, raději se toho ujměte. Jakkak jste se vlastně o té věci dozvěděl, když jste byl v Jubě?“

„Sdělili nám to z Kampaly.“

Biggles se zahleděl na Algyho: „Říkal jsi někomu něco, když jsi se stavoval v Kampale kvůli vyvolání filmu?“

„Ano. Prohodil jsem pár slov se správcem letiště. Nevěděl jsem, že bych to měl nějak tajit.“

„Ne, myslím, že to bylo správné,“ souhlasil Biggles.

„Hned jsem vyrazil a jeli jsme bez přestávky,“ řekl Haynes.

„Neztráceli jste čas,“ uznale prohlásil Biggles. „A nemáte ani trochu času nazbyt, pokud chcete sebrat toho chlápka dříve, než vezme do zaječích.“

„Máte nějaký skutečný důkaz, že to spáchal on?“

„Důkaz natolik přesvědčivý, abyste mohl ukončit jeho zločineckou dráhu,“ odpověděl Biggles. „Ten muž přišel z Etiopie, aby zde nakupoval, kromě jiných věcí, od pytláků slonovinu. Simmondsovi se podařilo jej přitom vyfotografovat, ty snímky vám hned ukážu. Neznám jeho jméno. Má černý plnovous. Jsou s ním čtyři domorodci, o kterých jeden z mých místních lidí tvrdí, že jsou příslušníky etiopského kmene. Jenže hned u hranice z této strany je velké množství domorodců a já mám důvod předpokládat, že čekají na něj. Dospěl jsem k názoru, že skutečným důvodem, proč je ten chlápek zde, je nákup kořisti, kterou Černý Slon nashromáždil během svých nájezdů na jihu, ale to všechno se teprve ukáže. Domnívám se, že obchod s pytláky byl jen vedlejší záležitost. Jsem přesvědčen, že nyní čeká na setkání s Černým Slonem.“ Biggles dále vylíčil všechno, co se stalo od jejich příjezdu do Latongy. Své vyprávění uzavřel tím, že ukázal Haynesovi fotografie, které pořídil Simmonds.

Důstojník hleděl užasle. „Ach tak!“ vydechl. „Takže toto je onen muž, není pravda?“

„Vy jej znáte?“

„Ach ano, známe jej, či spíš víme o něm,“ odpověděl rozrušený Haynes. „Už po něm pátráme dost dlouhou dobu. Býval to německý špión, který žil v Addis Abebě, když vypukla válka. Neznáme jeho původní národnost, ale je nepravděpodobné, že by to byl Němec. Říká si Bronnou, což může být cokoli. Šíří o sobě nepravděpodobnou historku, že je údajně šlechtic. My už si na něj posvítíme, jen kdyby se nám podařilo jej dopadnout.“

„Tak byste měli raději hned za ním vyrazit.“

„Jak daleko je odtud ten tábor?“

Algy odpověděl: „Asi dvacet pět mil.“

„Pokud sebou hned nehoďte, může se přesunout dříve, než tam dorazíte,“ upozornil Biggles.

„Ano, bude nám to nějaký čas trvat, ať už budeme pochodovat nebo pojedeme na vozech,“ pravil zamyšleně Haynes. „Tyto naše nákladáky jsou užitečné, ale nemůžeme s nimi jet v terénu rychle, jinak hrozí, že se na nich něco rozbije.“

„Co kdybych vás tam dopravil letadlem?“ navrhl Biggles. „Jeden z vašich nákladáků by mohl jet za námi a přivést vězně nazpátek. Můj člověk, Mishu, by mohl jet s ním a ukazovat řidiči cestu. Zná tady v kraji každý kámen. My bychom mohli na místě zneškodnit nepřítele dříve, než tam vůz dorazí.“

„To zní jako dobrý plán,“ prohlásil Haynes. „Kolik mužů jste schopni vzít?“

„Čtyři do malého stroje. To by mělo stačit. Raději nebudu riskovat přistání s mosquitem na povrch, který

neznám. Pro každý případ bude lépe, když jeden stroj zůstane ve vzduchu a bude vše sledovat pro případ, že by Bronnou uprchl. Mosquito by mu v tom případě mohl situaci značně znepříjemnit. Ideální by bylo zastihnout jej nepřipraveného. Vlastně je méně pravděpodobné, že by upláchl před letadlem, než kdyby uviděl blížít se vaše nákladáky. To by mu jistě netrvalo dlouho, než by si domyslel, co máte za lubem.“

„Nechám to na vás,“ řekl Haynes. „Jsem připraven kdykoli vyrazit.“

Biggles rozdělil úkoly a učinil nezbytné přípravy k odletu. Plán byl jednoduchý. Biggles poletí v proctoru, vezme přitom s sebou Haynese, Bertieho a Gintera. Algy měl všechno sledovat v mosquitu ze vzduchu a sledovat Bronnou v případě, že by se pokusil o útěk. Bude-li to nezbytné může užít palubní zbraně. Mishu pojede ve voze s deseti vojáky pod velením seržanta. Zbytek jednotky bude střežit noclehárnu a druhé vozidlo, které bylo naloženo převážně zásobami a záložním vybavením. Podle plánu měl nákladák s vojáky vyrazit na cestu o hodinu dříve, aby se stačil dostatečně přiblížit místu akce dříve, než přistane letadlo a posádka provede zadržení. Za žádných okolností se vojáci neměli ukazovat na scéně dříve, než přistane letadlo. Mishu prohlásil, že zná místo, kde je nepřátelský stan, když mu je předtím Algy popsal. Bylo to dobře známé tábořiště vyhledávané kvůli blízkému zdroji vody.

Vozidlo obsazené vojáky tmavé pleti záhy vyrazilo na cestu.

Biggles spolu s přáteli seděli a hovořili asi hodinu o záležitostech, které je svedly dohromady. Haynes řekl, že dobře zná policejní spis Černého Slona. Stejně jako

všichni státní zaměstnanci ve střední Africe i on měl instrukce k jeho zatčení, ale nějakou dobu už o něm nebylo slyšet.

Nakonec se Biggles podíval na své hodinky. „Je načase, abychom vyrazili,“ oznámil.

Když kráčeli k letadlům, Biggles požádal Algyho, aby od něj držel raději větší vzdálenost. Bronnou by mohl pojmout větší podezření, kdyby přiletěly dva stroje najednou, zejména když mosquito byl bojový typ.

Ginger byl z připravovaného výletu celý rozrušený, protože vše nasvědčovalo tomu, že to bude nebezpečná operace. Navíc by mohla zásadním způsobem ovlivnit jejich hlavní úkol, to znamená dopadnout samozvaného vládce Afriky. Ukázalo se, že měl v obou těchto předpokladech pravdu.

Počáteční kroky operace se odehrávaly v pořadí, jež bylo možno předpokládat. Bertie je přivedl k Bronnouově tábořišti. Stan tam stál stejně jako předtím. Bronnou seděl na rozkládací židli před ním a čistil něco, co vypadalo – a záhy se ukázalo, že skutečně je – puška. Jeho čtyři muži posedávali v blízké trávě a neměli nic zvláštního na práci. Všechny tváře se obrátily na blížící se proctor a Ginger si všiml, že Bronnou ustal ve své činnosti a bedlivě je sledoval. Podvozek letadla se dotkl země. Stroj jednou či dvakrát poskočil, až se nakonec zastavil asi sto yardů od stanu.

Biggles s Haynesem byli venku první a vykročili směrem k táboru, zatímco všech pět mužů povstalo a vestoje očekávali návštěvníky. Ginger s Bertiem hned také vyrazili. Když přišli blíž, zatím co Bronnou neučinil ani jediné gesto, ať už na obranu či jiné, Ginger jasně vycítil napětí v atmosféře. Bronnou, který neměl čisté

svědomí, měl jistě své podezření o účelu jejich návštěvy, domýšlel se Ginger, ale nechtěl riskovat otevřenou agresí pro případ, že by se mýlil.

Ginger by tomu muži v nejmenším nevěřil, ani kdyby o něm z dřívějšíka vůbec nic nevěděl. Byl to mohutný svalovec okolo padesátky, jeho pokožka byla mírně nažloutlá. Pod hustým nízkým obočím hleděly chladné oči. Divoký plnovous mu dodával hrozivý vzhled. Gingerovi se při pohledu na něj vybavil obraz rozzuřeného býka. Snad jej na tu spojitost přivedly kovové kruhy, dohadoval se. Býci často mívají v nozdrách kovový kruh. Bronnou měl podobný kruh, ovšem ze zlata, v každém uchu, což Gingerovi napovědělo, že ať už byl jakékoli národnosti, určitě nepocházel ze západní Evropy.

Haynes byl štíhlý, šlachovitý typ, ale záhy dokázal, že se rozhodně nenechá robustním Bronnouem zastrašit. Neztrácel zbytečně čas a šel přímo k věci.

„Jsem poručík Haynes z afrických ozbrojených sil,“ oznámil odměřeně.

„Může být,“ ušklíbl se Bronnou chraplavým hlasem, v němž klíčilo podezření.

„Sbalte si věci,“ nařídil Haynes. „Pojedete se mnou na velitelství.“

„Může být,“ opakoval Bronnou.

„Máme několik otázek na které chceme, abyste nám odpověděl.“

„Může být.“

„Nejen může. Jak jsem řekl, tak se stane,“ břitce prohlásil Haynes. „Zabalit. Můžete si také věci nechat zde. To záleží na vás. Každopádně, půjdete se mnou.“

„A to říká kdo?“

„To říkám já a co řeknu to platí.“

„Aha!“ Bronnou se stále nepohnul. Zamyšleným zrakem si přeměřil muže, kteří stáli před ním, jako by zvažoval, jaké má vyhlídky v případě odporu. „Co to všechno má vůbec znamenat?“ protáhl.

„Na prvním místě nemáte oprávnění vstoupit na toto území,“ úsečně odpověděl Haynes. „To mohu vysvětlit. Ještě něco?“

„Ano,“ pomalu opáčil Haynes. „Beru vás s sebou za účelem výslechu ve spojitosti se smrtí pana Simmondse z Britské správy rezervací.“

„Co vás přivádí na myšlenku, že s tou vraždou mám co do činění?“

„Protože o ní víte,“ vybuchl Haynes. „Odkud?“

Bronnou přimhouřil oči a pohledem šlehnul po mosquitu, který se právě vynořil na scéně. „To jsem nikdy neřekl,“ zavrčel. „O co se to zde pokoušíte – falešně mne obvinít? Nikdy jsem Simmondse neviděl a nikdy jsem o něm ani neslyšel.“

„Copak potom děláte s jeho puškou?“ zeptal se Ginger. „Ta Rigby Express, kterou držíte, patřila jemu. To odpřisáhnu. Posledně mi ji ukazoval.“

To zabralo. Bronnou si uvědomil, že lži mu nepomohou a pohnul se jako blesk. Roztočil pušku, která evidentně nebyla nabitá, nad hlavou, mrštil ji po mužích jež stáli před ním, uskočil do boku jako kočka a z revolveru, který se mu jako kouzlem objevil v ruce, vypálil na Haynese. Všechno se to stalo v jediném okamžiku. Haynes se stočil na stranu a chytil se za rameno. V tu chvíli už měl Biggles v ruce svoji automatickou pistoli a dva výstřely práskly téměř současně. Ginger pocítil ve tváři hvízdnutí kulky.

Bronnou zavrával vzad, zaklel, klopýtl o stanovou šňůru a přepadl naznak.

Co následovalo hned potom Ginger už neviděl, protože byl stržen dalšími událostmi. Dva domorodci se dali na útěk, ale jeden ze zbývajících napřáhl své kopí a chystal se je hodit po Bigglesovi, když na něj Ginger vystřelil. Muž padl s výkřikem k zemi. Jeho společník pustil kopí a zůstal stát s široce vytřeštěnýma očima. Ginger vypálil několik ran za utíkajícími domorodci, ale ti věděli před čím prchají, a tak v běhu kličkovali. Kulky je proto minuly.

Obrátil se zpět ke stanu, kde se odehrávala zoufalá bitva. Biggles, Bertie a Haynes se vrhli na Bronnou a pokoušeli se jej udržet na zemi. Nebylo to vůbec snadné, neboť muž soptící zlostí se rval jako lev, i když mu Bertie klečel na ruce, v níž třímal revolver. Ginger mu jej vykroutil a hned byl sražen na stranu naslepo kopající nohou, ani nevěděl čím. Po stanové šňůře se vyšplhal na nohy a jak ucítil hrubý provaz v dlani, přišel na nápad. Haynes byl zřejmě rozhodnut lapit toho muže živého, protože měl hodně příležitostí jej zastřelit nebo mu roztřístit lebku některou ze zbraní, které se tu po zemi povalovaly. Z toho důvodu nechtěl Ginger sáhnout ke krajním opatřením, i když cítil, že by na to měl právo, protože výsledek celé akce byl ještě stále nejistý. Navzdory přesile se zdálo, že Bronnou má sílu deseti mužů a stále znova a znova se mu dařilo odhazovat ty, jež se jej snažili udržet.

Ginger vytasil svůj nůž, odřízl kus lana, rychle uvázal smyčku a podařilo se mu navléct ji na Bronnouovy nohy. Stáhl je smyčkou k sobě a pak je přivázal ke stanovému kolíku. Tím se poměr sil obrátil.

Ginger odřízl další provazy a nakonec se jim spojenými silami podařilo spoutat ruce a nohy Bronnoua, až nakonec zůstal bezmocně ležet a jen spílal. Ostatní, špinaví a potrhání, vstali neschopni popadnout dech. Všichni byli více či méně potlučení, ale jen Haynes byl skutečně poraněn. Bronnouova kulka mu prolétla horní částí paže, naštěstí přitom minula kost. Haynes své zranění zlehčoval, ale Biggles ránu ovázal obvazem, který přinesl z lékárníčky v proctoru.

Domorodec, kterého postřelil Ginger, seděl na zemi a sténal. Ukázalo se, že není smrtelně zraněn, kulka se jen svezla po žeburu. Druhý domorodec ještě stále stál na místě a zdálo se, že je k smrti vyděšen. Zbylí dva zmizeli.

„Járku, to byla prácička,“ znechuceně bručel Bertie a čistil si svůj monokl, který právě zvedl ze země.

„Mohlo to být horší,“ řekl Biggles a jemně si osahával bouli na čele.

Haynes vešel do stanu. Zůstal uvnitř několik minut. Když vyšel ven, nesl s sebou množství různých předmětů, mezi nimiž byly kupříkladu i náramkové hodinky a benzínový zapalovač. Ginger v nich poznal Simmondsův majetek.

„To je vše, co jsem potřeboval vědět,“ řekl vážně Haynes.

„Byla uvnitř nějaká slonovina?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Ale není pravděpodobné, že by se s ní tahal až sem. Bezpochyby ji někde zakopal s tím, že si ji vyzvedne na cestě zpět. Ale tam uvnitř je ještě něco, co je zapotřebí dobře prozkoumat,“ pravil Haynes.

Ostatní jej sledovali, jak Bronnouovi prohledává kapsy. Našel malý svazek klíčů, což byla očividně ta věc, kterou Haynes hledal. Pak se vrátil zpátky do stanu a

když vyšel ven, nesl kovovou příruční pokladnu. Otevřel ji a v nastalém tichu zvedl objemný svazek bankovek. Obrátil se k Bronnouovi, ukázal mu bankovky a řekl: „To je spousta peněz na to, aby je člověk nosil jen tak při sobě zrovna tady, kde nejsou žádné obchody. K čemu pak je máte?“ Bronnou neodpověděl.

„Myslím, že na tu otázku znám odpověď,“ klidně pravil Biggles.

„Právě přijíždí nákladák,“ vložil se do hovoru Ginger.

„Skvělé!“ řekl Biggles. „Zamávej na Algyho, že je všechno v pořádku. Může se vrátit zpátky. My vyrazíme také, jen co trochu nabere dech.“

Počkali však, dokud nepřijelo vozidlo a dokud nebyli všichni vězni na korbě. Stan byl stržen a i se svým obsahem naložen na nákladák. Vozidlo pak vyrazilo na zpáteční cestu, vojáci vypadali zklamaně, že nebylo zapotřebí jejich služeb. Haynes se rozhodl, že pojedje s nimi, aby mohl osobně dohlédnout na svého nebezpečného zajatce. Mishu zde proto zůstal s tím, že se vrátí v proctoru.

„Tak a teď by mělo být v Africe o jednoho lumpa méně,“ prohodil Biggles když se vůz rozjel. „Jen si krátce potáhnu z cigarety než vyrazíme,“ pokračoval a hned tak učinil. „To jsou ale věci! Jedna věc, kterou skutečně nenávidím, jsou takové rvačky. Ale co jiného nám zbývalo. Očekával jsem, že Bronnou bude obtížný případ, ale musím se přiznat, že jsem nebyl dost dobře připraven na běsnícího maniaka.“

„On a Cetezulu by se k sobě dobře hodili,“ tvrdil Ginger.

Biggles zamyšleným zrakem přešel po krajině: „Ta zmínka o Černém Slonovi mi něco připomněla. Možná by bylo vhodné, vrátit se sem zítra. Pořád se nemůžu zbavit dojmu, že Bronnou na něj čekal, což by znamenalo, že musíme být na jeho trase na sever. Je tady dost vody a vhodných úkrytů. Nesázím se často, ale něco bych klidně vsadil na to, že tenhle balík peněz, jež s sebou vezl Bronnou, měl být předán výměnou za dobytek. Z jakého jiného důvodu by potřeboval tolik peněz na takovémto místě? Rozhodně by tak velkou sumu nepotřeboval na odkoupení toho malého množství upytlačené slonoviny, které by tady mohl nasbírat. Ne. On se chystal koupit dobytek a pokud je tento předpoklad správný, nebude to trvat dlouho, než se tady objeví Černý Slon.“

Mishu ukázal svým kopím k oblasti vysokého porostu obří trávy, která začínala o kus dále směrem po proudu. Byla mezi dvěma a třemi mílemi dlouhá s průměrnou šířkou dvě až tři sta yardů. Řekl, že to je místo, kde byl zabit major Harvey.

„To jen podporuje, co jsem právě řekl,“ sdělil ostatním Biggles. „Pokud ono místo Černý Slon použil jako zastávku při jedné příležitosti, může tak učinit znovu. Může to být také jeho pravidelné stanoviště. Je tady blízko voda. Myslím, že jednou věcí si můžeme být jisti. Dosud se nedostal při svém pochodu na sever až sem, jinak bychom zahlédli stopy dobytka. Co myslíš, Mishu?“

Masaj si byl zcela jistý, že dobytek tudy ještě neprošel.

„Ideální by bylo chytit jej, když bude muset překonat otevřený úsek mezi bambusovou bažinou a obří travou,“ pravil zadumaně Biggles.

„To on ale neprovede za denního světla,“ prohlásil Ginger. „Proklouzne, když bude tma.“

„Ano. Myslím, že máš pravdu,“ přitakal Biggles a pohlédl na slunce, které viselo nízko nad horizontem. „Zanedlouho se budeme muset definitivně rozhodnout, jaký bude náš další postup.“

Pomalou kráčeli ke stroji, když náhle k jejich uším v tichu, které vždy na chvíli nastává s přicházejícím večerem, dolehl odkudsi daleko na jihu podivný zvuk. Biggles okamžitě strnul a upřeně se tím směrem zahleděl.

„Přišlo to od bambusového pásu nebo odněkud nedaleko něj,“ řekl Ginger.

Biggles pohlédl na Mishua. „Byla to kráva?“

„Ano, bwana. Kráva přivolávat své tele.“

„Mám na mysli domácí krávu, ne divokého buvola.“

„To být kráva chovaná lidmi, bwana.“

„Leží někde tím směrem některá domorodá vesnice?“

„Ne, bwana. Tam být kraj much.“

Biggles pochopil, že tím myslí, že v oblasti se vyskytují mouchy tse-tse, přinášející spavou nemoc. Zaváhal. „Pokud tam nejsou žádní domorodci, co tam pak dělá dobytek? Ne, nemusíš mi na tuto otázku odpovídat. Musí tam být Černý Slon, který žene své stádo, aby dorazil včas na schůzku s Bronnouem.“

„Ten tady bude před rozedněním, kamaráde,“ řekl Bertie. „Copak si asi pomyslí, když zjistí, že jeho kamarád z mokré čtvrti tady nečeká?“

„Otázkou spíše je, co pak udělá?“ zadumaně opáčil Biggles.

„Co jiného mu zbude než táhnout dál?“ vmísil se do debaty Ginger. „Jistě se nebude chtít tady zbytečně zdržovat s tak obrovským stádem dobytka.“

„To jistě nebude, zejména pokud se ti dva domorodci, kteří uprchli, s ním setkají a sdělí mu, že Bronnou byl zatčen,“ bručel Biggles. „Pokud se tu zprávu dozví, měla by jej probudit k aktivitě. Ale přesto, jediné co může udělat, je postupovat dál – pokud se ovšem nerozhodne zanechat dobytek svému osudu. Nemyslím však, že by to udělal, dokud nebude v krajní nouzi. Ta zvířata pro něj představují nashromážděný zisk za celé měsíce práce.“

Opět se vzdálené zabučení táhle rozlehlo po opuštěné krajině. Dva nebo tři další kusy se přidaly.

„Je to skutečně dobytek, určitě,“ prohlásil Biggles. „Právě jej ženou. Tohle může být šance, na kterou jsme čekali. Nastane, jakmile vyjdou ven z bambusového porostu.“

„On se tady v otevřené krajině nezastaví,“ řekl Ginger.

„Ne. To skutečně není pravděpodobné,“ souhlasil Biggles. „Jeho celá strategie spočívá v tom. setrvat v úkrytu za denního světla. Jeho další skryší na trase je tamta obří tráva. Řekl bych, že právě tam hodlá strávit zítřek. Od Mishua víme, že toto místo použil už dříve.“

„Pozor na jednu věc, brachu!“ přerušil je Bertie. „Pokud zvedneš mašinu do vzduchu, on to jistě uslyší. Pokud my můžeme slyšet jeho dobytek, on uslyší nás – chápeš, co to znamená?“

„Ano. Uvědomuji si to,“ pomalu pravil Biggles. „Na druhou stranu ale nemůžeme stroj nechat na tom místě, kde je, protože bychom riskovali, že jej uvidí. Jistě bude mít vpředu vyslané zvědy, tím si můžeš být jist. Když na to přijde, co se stane, když uslyší odlétat letadlo? Co pak bude moci udělat? Nic. Může se mu nanejdvůž ulevit, když si pomyslí, že jsme pryč. Bylo by dobře, kdyby si to myslel. Každopádně, ať už se dozví, co se tady stalo či ne, je už tak blízko hranice, že se bude ze všech sil snažit dostat dál. Ale už příliš mnoho hádáme. Možná, že jsme úplně vedle. Jedna kráva ještě neznamená stádo. Podstatné je, abychom se dříve, než se definitivně rozhodneme pro určitý postup, ujistili, že jsme na správné stopě.“

„Nemá přece žádný význam přelétávat nad tím bambusovým porostem,“ řekl Ginger. „Není tam vidět zhora nic.“

„To jsem vůbec neměl na mysli,“ odvětil Biggles. „Jediný způsob, jak zjistit to, co chceme vědět, je nechat zde někoho na hlídce.“

Mishu vystoupil vpřed a prohlásil, že tady chce dobrovolně zůstat.

„Někdo by tu měl zůstat s ním,“ řekl Biggles. „Já zůstanu,“ nabídli se Ginger a Bertie současně.

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Můžete tu zůstat oba. Nebudu vás potřebovat. Můžete se střídat na hlídce, abyste se trochu prospali. Já odletím s letadlem nazpět. Chci si beztak promluvit s Haynesem ještě než odjede. Možná, že by bylo dobré mít jej ještě nějakou chvíli po ruce. Dobře se ukryjte a pozorně sledujte bambusový porost. Když se objeví dobytek, zapamatujte si, kam půjde. Ale buďte opatrní! Nesmíte pochopitelně rozdělat

oheň – ale stejně jej nebudete potřebovat. Jakmile získáte patřičnou informaci, jděte pěšky směrem k Latonze až dokud nedorazíte na vhodné místo, kde budu moci přistát. Já se ukážu krátce po úsvitu.“

„Je to jasné,“ potvrdil Ginger.

„Dobrá. Myslím, že to je vše. Vyrázím na cestu,“ řekl Biggles a vyhoupl se na sedadlo.

Motor naskočil, ale Biggles hned neodstartoval. Přidal jen tolik plynu, aby se stroj rozjel a opatrně roloval ve směru, kde pohasínající obloha splývala s nachovými stíny kdesi v dálce.

Ginger se odvrátil: „Raději bychom si měli najít místo, kde se uložíme, dokud je ještě dost světla, abychom na to viděli.“

Po nedlouhém hledání se nakonec rozhodli pro vyvýšeninu pokrytou divokým rostlinným porostem. Byla umístěna kousek od řeky a poskytovala dobrý pohled na těch několik mil otevřené krajiny, jež ležela mezi bambusovou bažinou a obří travou. Všichni se shodli, že je to ideální místo.

Dříve než brzy však všichni upřímně litovali, že nevybrali jiné.

Kapitola 12

VELKÁ MELA

Když se poslední záblesk večerních červánků odcházejícího dne postupně přetavil v temné odstíny šera, někde daleko na opuštěné planině zařval lev. Bylo to působivé podbarvení, které v jakési podivné harmonii ladilo s celou zdejší scénérií. Tento zvuk se už stal pro naše přátele natolik obvyklým, že jej nikdo nekomentoval. Veškerý sluch měli nastražený, aby zachytili první náznak, že se dobytek přibližuje. Ale když se za chvíli lev ozval znovu a jiný mu odpověděl, Mishu obrátil hlavu ve směru, odkud zvuky přicházely a upřeně se zahleděl do houstnoucí tmy.

Lev opět zahrimal do noci svoji děsivou výzvu a Gingerovi bleskla hlavou myšlenka, jak to bude snášet dobytek. Tlumeným hlasem se svěřil se svými obavami.

Mishu souhlasil. Řekl, že podle něj se lvi zřejmě potloukají v blízkosti stáda v naději, že najdou zbloudilý kus. Dodal uklidňující informaci, že lvi neřvou, když se chystají zmocnit se kořisti. Mnohem častěji se ozývají, když se nažerou a jsou na cestě k vodě.

Ginger se zadíval na bledou vinoucí se čáru, která ještě stále prozrazovala, že hned pod nimi teče řeka, nic však už neříkal.

Krátce poté zařvali dva lvi unisono, o něco blíž, a zasel jim další odpověděl. Ginger se nejistě zavrtěl a položil si pušku přes kolena. Byl ochoten nepokrytě přiznat, že si drží lvy raději dále od těla, bez ohledu na to,

zda jsou hladoví nebo ne. Mishu dal znamení, aby byli zticha.

Řev se ozýval v krátkých intervalech a stále se přibližoval. Mishu špitl, že podle něj se jdou napít dolů k řece. Nemyslí si, že je důvod se znepokojovat. Kdyby ti lvi byli hladoví, zopakoval, neřvali by. Pro Gingera to však byla chabá útěcha, protože měsíc dosud nevyšel a sedět ve tmě černé jak smůla se lvy na dosah nebyl rozhodně příjemný zážitek. Váhavě navrhl, že pokud se lvi ještě více přiblíží, bylo by vhodné zapálit oheň. Bertie však o tom nechtěl ani slyšet a upozornil, že oheň by zaručeně zmařil plán, kvůli kterému zde vůbec jsou. Ginger ponuře odušil, že pokud budou sežráni lvy, zmaří se tím jejich plán s mnohem větší jistotou.

Zašklebil se, když lev, nyní už zcela blízko, natáhl slyšitelně do nozder vzduch těsně předtím, než zařval svým strašlivým hlasem do ticha. Krátce potom mu šustění trávy prozradilo, že blízko tudy prochází celá lví rodina na své cestě k vodě. Když trochu zvedl hlavu, Ginger přímo uviděl proti obzoru zvířata krácející za sebou. Mishu si přiložil ruce k ústům, aby byli zticha, a za malou chvíli bylo slyšet rovnou pod nimi chlemtání lvů, jak tišili svoji žízeň.

Přešlo několik minut a v Gingerovi právě klíčila naděje, že šelmy jsou už pryč, když po obvyklém natažení vzduchu, které znělo jako zívnutí, jeden ze lvů zařval. Další se připojil a pak ještě jeden, až nakonec řvali společně. Vydávali tak hlasitý zvuk, až to vypadalo, že se země otřásá a vzduch vibruje. Nic, co by si Ginger dokázal kdy představit, se nemohlo tomuto vyrovnat. Všichni seděli naprosto nehnutě, Mishu měl stále hlavu nakloněnou vpřed s rukama přiloženýma k uším.

Mohutný chór byl zakončen sérií hrdelních chropů. Krátkou chvíli zavládlo nepříjemné ticho, pak to všechno začalo znovu. Před koncem se, k nepopsatelné Gingerově radosti, začal randál trochu zeslabovat, což znamenalo, že lvi se vzdalují. Řev se čas od času ozýval znovu. Zvuk se však stále vzdaloval, až nakonec ustal úplně.

Ginger, který dosud seděl strnule v hrůze, se uvolnil. „Fuj!“ oddechl si. „To nebyla žádná legrace. Už jsi někdy v životě slyšel tak pekelný kravál?“

„Stálo to za to, starý brachu, bez debaty,“ prohlásil Bertie. „Za nic na světě bych si jej nechtěl nechat ujít. Jsou to ale veselí společníci na večírek, nemám pravdu? Už jsem slyšel lidi dělat horší zvuky, když se pije – to tedy ano, u všech rohatých.“

Ginger souhlasil, že zvuk to byl velkolepý, ale nevadilo by mu příliš, kdyby jej už nikdy neslyšel. Uvažoval, zda řvoucí lvi nemohli nějak změnit plány Černého Slona. Zdálo se nepravděpodobné, že by se pokoušel hnát dobytek za tak strašlivého hluku.

V tomto předpokladu se zřejmě nemýlil, protože uplynuly dvě předlouhé hodiny, než se ozval odlišný zvuk. Ale jakmile jej zaslechli, okamžitě se vrhli na zem do trávy. Byl to lidský hovor a nepřicházel zdaleka. Ginger slovům nerozuměl. Mishu možná ano, ale ani neotevřel ústa. Zvuk hlasu se už neopakoval. Pak vyšel na oblohu měsíc a planinu zalil svitem. Zakrátko v dálce někdo vykřikl. Pak se ozvaly další výkřiky. Zabučela kráva. Pak další.

„Podle zvuku bych řekl, že právě na toto čekáme,“ procedil Bertie.

Nehnuli se ze svých míst. Ginger zjistil, že když se trochu nadzvedne, tak může dohlédnout až ke kraji

bambusového porostu v dálce. Jenže matné osvětlení bylo klamné a dlouhou dobu neviděl jediný pohyb. Mishu řekl, že rozeznává velké stádo dobytka, které se k nim pomalu přibližuje. Muži jdou po obvodu a udržují je pohromadě. Musel mít pravdu, protože záhy bylo možno slyšet obvyklý zvuk dobytka a mužů, kteří jej hnali. Přibližovali se a po více než hodině se stádo, které mělo několik set kusů a páslo se při pochodu, ocitlo naproti našim přátelům, vzdáleno ne více než čtyři sta yardů. Uplynula dlouhá doba. Nakonec se vytratilo v dálce ve směru, kde se nacházel porost obří trávy.

Mishu řekl, že je bude sledovat, aby zjistil, jak daleko dovedou stádo, dříve než je ukryjí na dobu denního světla. Bude lépe, když ostatní zůstanou tam, kde jsou, jejich bledé tváře by mohli ostražití domorodci rozeznat v měsíčním svitu. Vráť se zpět, jakmile bude vše vědět, řekl nakonec. Pak tiše vyklouzl do tmy.

Bertie nabídl Gingerovi, že by se mohl teď pokusit nabrat trochu spánku. On že bude držet hlídku a probudí jej, kdyby se cokoli dělo. Sám se necítil v nejmenším unaven.

Gingera nebylo třeba vybízet dvakrát, protože nyní, když bezprostředně nic zlého nehrozilo, byl náhle nepřekonatelně ospalý. Natáhl se do trávy, ze které ještě dýchalo teplo dne a záhy usnul.

Vzbudil jej, celého ztuhlého zimou včasných ranních hodinách, až příchod Mishua. Přišel s informací, že stádo se nyní popásá poblíž vzdáleného konce obří trávy. Jelikož už skoro svítalo, zdálo se jisté, že Cetezulu zamýšlí udělat svoji příští zastávku v šestnáct stop vysokém porostu.

„V tom případě bychom mohli pomalu vyrazit,“ navrhl Ginger. „Tedy pokud Mishu soudí, že je to už bezpečné.“

Mishu pravil, že je přesvědčen, že všichni muži Černého Slona jsou se stádem, takže bude zcela bezpečné vyrazit.

„Uviděl jsi vlastně samotného Cetezulua?“ zeptal se Ginger.

Mishu odvětil, že ne, ale podle počtu mužů, jež byli nyní se stádem, byl přesvědčen, že Černý Slon se všemi svými kumpány dohonil nakradený dobytek a společně se všichni přesunují směrem k hranici.

„Tak dobře,“ řekl Ginger. „Pojďme se tedy hnout z tohoto místa. Podíváme se po vhodné ploše, kde by mohl Biggles přistát. Budeme muset ujít kus cesty, abychom si mohli být jisti, že Černý Slon nezaslechne zvuk motoru.“

„Ano, je načas zvednout kotvy,“ přitakal Bertie. „Biggles řekl, že přiletí okolo úsvitu.“

Vyrazili na cestu a pochodovali tak rychle, jak jim jen opatrnost dovolovala. Urazili zhruba dvě míle než bledý závoj na obloze oznámil, že nový den je na dosah. Šlapali dál, nyní ostřejším tempem, dokud nenašli území bez roztroušených překážek, kde usedli na zem a čekali.

Zanedlouho zaslechli zvuk blížícího se stroje a hrst suché trávy vyprodukovala dostatek kouře, aby navedla Bigglese v proctoru na správné místo. Stroj přistál a Biggles, který v něm seděl sám, seskočil dolů. „Je všechno v pořádku?“ tázal se Ginger.

„Ano. Algy čeká v Latonze. Kdybych ho vzal s sebou, nedostal bych vás pak všechny na palubu. Co je nového?“

„Stádo v noci přešlo otevřený úsek, jak jsi předpokládal, a nyní je v obří trávě,“ informoval jej Ginger.

„Uviděl jsi Cetezulua?“

„Ne, ale Mishu si je jistý, že celá banda se už spojila se stádem. Viděli jsme přecházet stádo v bezprostřední blízkosti. Čítá skutečně mnoho kusů. Mishu je sledoval až k obří trávě.“

„Parádní úlovek,“ prohlásil Biggles. „Právě na tento okamžik jsme celou dobu čekali.“

„Co podnikneš?“

„Vyženu jej samozřejmě ven.“

„Jak to ale chceš provést?“ pochybovačně se otázel Ginger.

Biggles se usmál: „K tomu se dostaneme.“

Nastupte si. Chci zastavit Haynese než odjede. Má sto chutí hned vyrazit k domovu se zajatci, ale slíbil mi, že počká, dokud se nevrátím. Možná budu potřebovat jeho pomoc.“

Všichni nastoupili do letounu a během několika minut dorazili k noclehárně v Latonze. Haynes s Algym tam nedočkavě postávali. Gingera potěšilo, že tam byla pro ně rovněž připravena snídaně.

„Tak tedy, co máte nového?“ zeptal se Haynes.

„Cetezulu udělal přesně, co jsem čekal, že udělá,“ odpověděl Biggles. „Nedokázal jsem si představit, že by se mohl zachovat jinak. Uložil své stádo k dennímu spánku v tom poměrně velkém úseku, kde roste obří tráva. Je to nedaleko od místa, kde jste sebral Bronnoua. Toto je naše první příležitost osobně se s ním utkat a je možné, že už se nám další nikdy nenaskytne. Pokud nám pláchne do oblasti džunglí poblíž hranice, budeme

nahrání. Dobře ví, že se neodvážíme jej tam pronásledovat.“

„To je pravda,“ přitakal Haynes. „Jak vám mohu pomoci?“

„Půjčte mi co nejvíce vašich mužů, kolik jen budete moci,“ pravil Biggles. „Cetezuluův gang čítá přinejmenším třicet mužů, což je pro naši malou skupinku trochu mnoho. Když budu čekat na policejní posily, může se stát, že se Černý Slon vypaří dříve, než policie dorazí na místo. Vaši mládenci mají pušky a jsou oprávněni jich použít. Když byste je rozmístil na strategická místa okolo travního porostu, dostaneme Černého Slona tam, kam potřebujeme. Gang bude mít na vybranou, buď se vzdát nebo probít. Pokud si vyberou boj, sami si ponesou následky, dojde-li ke krveprolití.“

„Jak jsou nepřátelé vyzbrojeni?“ zeptal se Haynes.

„Převážně kopími. Mají i několik pušek, bezpochyby sebraných lidem, které zavraždili. Ale jsou jen tlupou surovců, naprosto bez šance proti disciplinované jednotce jakou je vaše.“

„Jsem váš člověk,“ souhlasně pronesl Haynes.

„Seržant a dva muži se postrají o vězně dokud se nevrátíme. To znamená, že mohu vzít s sebou deset mužů.“

„To by mělo stačit.“

„Jaký bude postup? Nelíbí se mi představa, že bych své chlapce měl poslat do nezajištěné akce.“

„Nic takového jsem neměl na mysli.“

„Jaký máte tedy plán?“ otázal se Haynes. „Hodláte se pokusit vyhnat je ven střelbou do trávy?“

„Ne. Jediným výsledkem by bylo velké množství zbytečně promrhané munice. Mimochodem, nelíbí se mi

na tom také fakt, že by kulky zasáhly velký počet zcela bezbranných kusů dobytka, čemuž bychom jistě nezabránili. Mám proto lepší plán. Mělo by to vyjít.“ Biggles odvedl Haynese na stranu a použil kapotu jednoho z vozidel jako podložku. Rychle něco načrtnul na stránku, kterou vytrhl ze svého notesu. Během kreslení hovořil vážně a zaujatě. Na důstojníkově tváři se při poslechu pomalu rozhostil úsměv. Když Biggles skončil, Haynes jen řekl ano, obrátil se a začal vydávat rozkazy.

Biggles se vrátil k ostatním. „Doufám, že se mi podaří vyštvat Černého Slona z úkrytu, aniž bych musel vystřelit jedinou ránu,“ oznámil. „Možná se to nezdaří, ale podle mého by to mělo vyjít. Každopádně to zkusíme dříve, než sáhne k razantnějším metodám. Pokud to půjde, měli bychom si tím ušetřit ztráty – tedy na naší straně.“

„A co kdybys nám už konečně vysvětlil, co máš za lubem?“ netrpělivě se otázel Ginger.

„Právě se k tomu chci dostat,“ odpověděl Biggles s náznakem úsměvu. „Není žádný spěch. Černý Slon se skoro jistě nepohne, dokud je plné denní světlo. Dám Haynesovi několik hodin, aby měl dost času rozmístit své muže na místa.“

„A co potom?“

Bigglesův úsměv se rozzářil: „Přesvědčíme se, jak se několik set kusů dobytka zachová, když jim těsně nad hlavami naplno zaburácí dva motory značky Merlin. Nemyslím, že se jim to bude nějak zvlášť líbit.“

V Gingerově pohledu zableskla jiskra pochopení: „Máš na mysli, že je necháš ušlapat?“

„V tom je ten vtip. Když bude stádo divoce pobíhat sem a tam, nebude rozhodně možné zalehnout a pospávat v obří trávě. Zejména si od toho slibuji, že zachráníme dobytek. Pak bude možné sehnat jej zase dohromady. Cetezuluovy muže pak půjde snadno zatknout, když budou z trávy vybíhat po malých skupinách či jako jednotlivci, nic jiného jim podle mne nezbude. Pokud dá snad někdo z nich přednost tomu zůstat uvnitř, bude dobyt看em zadupán do bláta. Nijak mu v tom ovšem bránit nebudeme. Já poletím v mosquitu s tebou, Gingere. Algy, ty s Bertiem byste mohli letět za mnou v proctoru. Společnými silami bychom měli být schopni nadělat dostatečný hluk.“

„Tedy, povídám, tohle je ale věc!“ prohlásil nadšeně Bertie. „Vlastně to znamená porazit toho lumpa pomocí jeho vlastní naloupené kořisti. Vynikající, starý brachu, naprosto vynikající.“

Biggles se zašklebil: „Dejme si šálek čaje, zatímco budeme čekat.“

„A co Mishu?“ zeptal se Ginger. „Podívejte se na něj.“

Mishu seděl na stupačce jednoho z nákladáků a soustředěně brousil hrot svého kopí kamenem.

„Musí tam být s námi,“ řekl Biggles. „Nemůžeme jej z toho vynechat. Nerad létá letadlem, tak by mohl raději jet na voze s Haynesem.“

„Podle toho, jak se tváří,“ vložil se Algy, „zřejmě doufá, že tím kopím někoho ještě dnes probodne.“

„To se mne ani trochu netýká,“ odvětil Biggles. „Má nějaké staré nevyrovnané účty, nezapomínej. Je to jeho osobní záležitost. Naše nikoli. Gingere, pověz mu, že pojede na voze s vojáky.“

Ginger tak učinil. Když se zakrátko nákladní vůz rozjel, mezi ježícími se hlavněmi pušek a tmavými usměvavými tvářemi vyčníval jediný hrot domorodého kopí. Muž, jež je držel v ruce, měl ve tváři strnulý výraz.

Pak už nebylo co dělat, tak se sesedli nad šálkem čaje a dopodrobna probírali celý plán, dokud nevypršel Haynesovi určený čas. Nastoupili do přidělených strojů a vzlétli.

Když se mosquito odlepil od země, Gingera opět zachvátil onen báječně radostný pocit. Ať už bude výsledek dnešní akce jakýkoli, uvažoval, Černému Slonovi se v jeho dlouhé kariéře úspěšného zločince konečně věci nevyvíjejí podle jeho představ. Jeho banda za ním stála, pokud se všechno dařilo, ale jistě je záhy omrzí nechat se pronásledovat letadly z jednoho konce země na druhý. Zejména když nebyla žádná kořist, která by se mohla dělit.

Pruh obří trávy, zhruba oválného tvaru, tvořící cíl cesty, se náhle objevil v zorném poli. Nevanul vůbec žádný vítr, ani sebelehčí vánek, takže vysoké úzké stvolý trávy stály nehybně a v nejmenším neprozrazovaly, kdo se za nimi skrývá. Ginger zahlédl Haynesův nákladňák, který byl zaparkován v mírné úžlabině a několik vojáků, kteří leželi připraveni po obou stranách Cetezuluovy skrýše. Přemítal, zdali se podařilo zaujmout toto postavení aniž by se to Cetezulu dozvěděl. Kdyby přece upozoroval, co se venku děje, copak by si o tom asi pomyslel? Patrně by si s tím nedělal velké starosti, protože by předpokládal, že jednotka si netroufne vejít do porostu. Tam by se totiž ztratila její výhoda spočívající v disciplíně a lepších zbraních. V tom případě by spoléhal na to, že se mu podaří vyklouznout pod pláštěm tmy.

Tehdy by byli vojáci opět v nevýhodě, protože by nemohli střílet v obavě, že zasáhnou sami sebe. Ginger myslel na to, že pokud se úvahy Černého Slona odvíjejí takto, pak jej brzy čeká velmi nepříjemné překvapení.

V tuto chvíli už jistě uslyšel letadla. To by jej rovněž nemělo příliš znepokojit. Jistě je během uplynulého týdne slyšel mnohokrát a přesvědčil se, že není čeho se obávat, pokud setrvá v úkrytu. Každopádně se v trávě vůbec nic nepohlo, což znamenalo, že Černý Slon nemá v úmyslu podniknout nějakou protiakci. Skutečně tráva byla tak klidná, až Gingera přepadl tísnivý pocit, že Černý Slon už možná odtamtud zmizel.

Biggles přeletěl střední rychlostí pěkný kus za jižní okraj travnatého pásu. Tam se obrátil a namířil stroj paralelně s ním. „Teď si pěkně drž klobouk!“ řekl tiše. Pak oba motory spustil naplno a zamířil k zemi.

Na chvíli se v Gingerovi zatajil dech, protože se zdálo, že letí přímo do země. Ale deset stop nad vrcholky trávy se mosquito srovnal a se řvoucími motory se přehnal nad ním. Když Ginger pohlédl dolů, uviděl, jak se tráva ohýbá pod mohutným nápořem vzduchu. Když dosáhli konce pásu, Biggles stroj vehnal do prudké stoupavé otáčky, aby mohl celé představení zopakovat, jakmile proletí i proctor, který je v závěsu sledoval.

Ginger měl dojem, že snad ani další přelet není zapotřebí. Jeden byl podle všeho dostačující a jeho účinek jistě překonal i ta nejoptimističtější Bigglesova očekávání. Na severním konci se vysoká tráva začala zmítat sem a tam, jako by ji uchvátil cyklon. Toto však nezpůsobilo žádné z letadel, protože obě už byla mimo. Pak začal ze všech stran prudce vybíhat dobytek. Rovněž se tam míhali i muži a podle jejich chování bylo možno

usuzovat, že jedinou jejich starostí je nenechat se ušlapat zvířaty k smrti.

V Bigglesově tváři se nehnul ani sval, když po prudké obrátce znovu zamířil k zemi a téměř se dotýkal vrcholků trávy, v níž to vřelo. Pak stejně jako poprvé prudce vystoupal do výše a obrátil se, aby mohl sledovat výsledek.

Ginger fascinovaně hleděl na scénu, jakou dosud nikdy v životě nespatril a zřejmě také už nespatri. Stádo muselo mít mezi čtyřmi a pěti sty kusy a při pohledu na takové množství ženoucích se v bezhlavé panice se tento počet zdál ještě mnohem vyšší. Okrsky trávy byly rychle udupány a následkem toho bylo místy možné vidět, co se odehrává uvnitř. Býčci i krávy se v proudech hnali všemi směry, přičemž další kusy, které očividně nevěděly, před čím vlastně prchají, zuřivě poskakovaly a útočily na vše. Tato vřava pochopitelně nebrala nejmenší ohledy na muže, kteří se ani nepokoušeli splašená zvířata uklidnit a jen uskakovali v zoufalém úsilí uniknout záplavě dobytka. Ti z nich, kteří už byli sraženi k zemi, se alespoň pokoušeli odplazit pryč. Další leželi nehybně. Travnatý pás začal vyhlížet, jako by v něm manévrovalo několik tanků.

Gingerovu pozornost upoutaly pestré barvy a když na ně zaměřil svůj zrak, podařilo se mu rozeznat postavu. Podle okázalého oděvu poznal, že to musí být samotný Černý Slon. Ale nyní v jeho vzhledu nebyla ani stopa po majestátnosti. Jeho ozdoba z pštrosích per mu visela spadlá přes záda a z jeho chování bylo zřejmé, že jej zachvátila všeobecná panika. Vyběhl kus z travnatého porostu, rozhlédl se napravo i nalevo a znovu se rozběhl. Vzápětí jej srazil přinejmenším tucet zdivočelých zvířat,

která se náhle vynořila z polámaného travnatého porostu a v panice pádila vpřed. Brzy se postavil opět na nohy, jeho paráda však ještě více vzala za své. Silně pokulhával.

„To je Černý Slon!“ vzrušeně vykřikl Ginger. „Támhle běží! Pokrop ho olovem. Nenechej ho uprchnout.“

Biggles sklonil předeek letounu směrem k prchajícímu, ale nic víc nemohl dělat. K Cetezuluovi se totiž hnal ze strany další černoch, aby mu odřízl cestu. Nebylo možné vystřelit, protože hrozilo, že zasáhnou i toho druhého.

„To je Mishu!“ zvolal Ginger. „Podívej se na něj. On to myslí smrtelně vážně.“

„Ovšemže myslí,“ odpověděl Biggles. „Ten vyšňořený grázl zavraždil jeho pána.“

„On ho zabije.“

„Je načase, aby jej někdo zabil.“ Ginger se nemohl odtrhnout od hrůzné podívané.

Cetezulu uviděl Mishua, jak se blíží. Ginger se obával, že spatří, jak Masaje zastřelí. Pak si uvědomil, že zločinec nemá žádnou pušku. Pravděpodobně si ji zapomněl zvednout ze země, když jej porazil dobytek. Mishu se s kopím v ruce hnal vpřed plně zaujat jediné svou obětí. Černý Slon, který viditelně kulhal, si uvědomil, že jej takto záhy dohoní, prudce se obrátil a hodil něčím po svém pronásledovateli. Ginger nerozeznal, o jaký předmět šlo, ale ať už to bylo cokoli, Mishu včas uskočil. Přiblížil se. Napráhl paži a mrštil jí vpřed. Cetezulu zavrával a upadl.

V tuto chvíli do nich narazilo několik splašených býčků a oba muže náhle nebylo vidět. Když se zvířata přehnala, oba leželi nehybně na zemi.

„Bojím se, že chudák Mishu je po smrti,“ řekl Ginger Bigglesovi.

Biggles neodpověděl. Obrátil mosquito zpět nad travu – tedy spíš nad to, co z ní zbylo, protože většina porostu byla udusána. Uvnitř nezůstal jediný kus dobytka, ale Ginger zahlédl několik mužů Černého Slona. Někteří seděli na zemi, jiní leželi nehybně, další se plazili.

„Nemyslím, že je zapotřebí zůstat déle ve vzduchu,“ pravil Biggles Gingerovi. „Řekni Algymu, ať si sedne. My si najdeme příhodné místo, kde bychom také přistáli. Bude lepší osobně dohlédnout na závěr akce.“

„Vypadá to, že dole je pořádná mela,“ poznamenal Ginger. „Dobytek se rozutíkal široko daleko.“

Biggles kroužil dokud neobjevil místo, kde se zdálo, že bude možno celkem dobře přistát. Klouzavě se snesl dolů a přistál bez komplikací. Vypnul motory. Oba seskočili dolů a rozběhli se ke scéně, kde dosud panoval zmatek. Vojáci obstoupili zajatce a rozčlenili je do skupin.

Proctor mohl přistát blíže tomuto místu a jeho posádka už zde byla. Haynes se k nim připojil. „Vy jste na ně vyzrál,“ řekl Bigglesovi. „Tento příběh budu muset podrobně vypravovat, až se vrátím. Potíž je ale v tom, že mi nikdo nebude věřit. Co se stalo s Cetezuluem? My jsme jej nechtyli. Neviděli jste, kam běžel?“

„Ano, je támhle na druhé straně,“ oznámil Biggles. „Pokusil se uprchnout, ale nedostal se daleko. Mám

dojem, že můj člověk, Mishu, jej probodl kopím. Něco takového se dalo předpokládat, protože právě zde, na tomto místě, Černý Slon zavraždil majora Harveye ze správy rezervací. Mishu byl dlouhá léta jeho nosičem zbraní. Nikdy o tom moc nevyprávěl, ale soudě podle toho, jak se před chvílí zachoval, musel v sobě živit šílenou nenávist. Čekal na příležitost, aby si vyrovnal účet, a to se mu dnes podařilo. Zřejmě na to myslel už v době, kdy se přidal k mé skupině, protože věděl, že tak bude mít větší naději dostat Černého Slona, než kdyby pracoval sám na vlastní pěst. Ale pojďme se tam podívat, ať vidíme, co se stalo.“

„Dobrá,“ souhlasil Haynes. „Myslím, že moji mládenci se už o všechno na této straně postarají sami. Nevypadá to na nějaký odpor. Vy jste rozpoutal účinné zemětřesení. Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych.“

Prošli udupaným travnatým porostem a na druhé straně objevili Mishua sedět vedle rozhozeného bezvládného těla nepřítele. Černý Slon nyní zbavený ozdob ležel tváří k zemi a ze zad mu vyčnívala násada Mishuova kopí. Bylo zřejmé, že Masaj veškerou svou nahromaděnou nenávist soustředil do jediné rány kopím. Ale jeho tvář byla prosta emocí, když Haynes ohledával tělo.

„Je s jistotou mrtev,“ prohlásil důstojník.

Snad minutu stáli bílí muži beze slova a hleděli na obraz, který byl jistě starý tak jako sama Afrika.

„Mishu to neměl udělat,“ pravil Haynes vážným hlasem.

Biggles pokrčil rameny: „Můžete se opřít o názor, že nikdo nemá právo zabít druhého. Já osobně nevidím

velký rozdíl v tom, jestli by byl Cetezulu oběšen, zastřelen nebo probodnut kopím. Někdo jej prostě musel zabít. Podíváte-li se na věc objektivním zrakem, Mishu všem, včetně nás, ušetřil spoustu problémů. Měl k tomu přitom plné právo a podle mého soudu by to měly úřady vzít v potaz. Ale teď je už po všem a nemyslím, že těmito řečmi můžeme cokoli změnit.“

Jak se ukázalo, Mishu zůstával sedět na zemi z jednoho pádného důvodu, a to že měl zlomenou nohu. Byl to následek zásahu kopytem, když jej spolu s Cetezuluem strhl proud splašeného dobytka. Z nákladního vozidla proto přátelé přinesli nosítka a Mishua dopravili přes travnatý pás na místo, kde vojáci hlídali zajatce.

„Zaletím s ním do Kampaly,“ rozhodl Biggles, když sledoval jak dva zdravotníci zafixovali končetinu v provizorní dlaze. „Nebude vám vadit, když nechám na vás, abyste to tady dali do pořádku?“ otázal se Haynese. „Nemám vybavení na úklid tohoto druhu.“

„S tím si nedělejte starosti,“ odpověděl důstojník. „My to zvládneme. Na takové situace jsme vybaveni.“

„To je skvělé,“ pravil Biggles. „V tom případě zvedneme kotvy. Napíšu o celé této záležitosti podrobnou zprávu, jakmile dorazím do Kampaly. Pošlu vám kopii.“

„To mi vyhovuje,“ souhlasil Haynes. „Takže nashledanou! Zastavte se cestou domů v Jubě, pokud budete mít čas.“

„Budu na to myslet,“ slíbil Biggles. „Moc vám děkujeme, že jste jeli s námi.“

O pět minut později už byly oba stroje ve vzduchu, mířily ke Kampale.

Je třeba ještě něco málo dodat. Smrtí muže, který si činil nárok na post černého vládce Afriky a uvězněním těch členů jeho gangu, kteří přežili, zmizela hrozba, která tuto oblast po dlouhou dobu sužovala. Záhy však upadla v zapomnění. Bronnou byl za vraždu Simmondse právoplatně odsouzen k smrti a následně popraven oběšením. Z výpovědí bylo zjištěno, že události se sběhly velmi podobně, jak Biggles předpokládal. Simmonds, který chytil Bronnou přímo při činu, jak kupuje od pytláků slonovinu, se jej pokusil zatknout a okamžitě byl zastřelen. Díky tomu, že Bronnou zmizel ze scény, se ilegální lov kvůli slonovině postupně omezil, protože pytláci neměli odbytiště. Nakradený dobytek se podařilo bez velkých problémů sehnat dohromady a byl pak vrácen na farmy, odkud jej nájezdník odvedl.

Mishu se nezdržel v nemocnici dlouho. Při propuštění mu bylo nabídnuto místo nosiče zbraní pro nástupce po majoru Harveyovi. Toto zaměstnání dosud rád vykonává. Úřady nijak neprotestovaly proti tomu, že vzal zákon do vlastních rukou, protože bylo prokázáno, že jednal v sebeobraně poté, co po něm Černý Slon hodil nůž.

Ale dříve, než se všechny tyto podrobnosti vyjasnily, byl už Biggles spolu se svými přáteli zpátky v Londýně, kde na ně čekaly jiné záležitosti.

OBSAH

Hrůzné zločiny
Plány a přípravy
Nebezpečně blízko
Podvedeni
Viditelnost nula
Důležitý objev
Rušné ráno
Smrt zakročuje
Spletitá záležitost
Stopy vypovídají
Armáda přichází na pomoc
Velká mela

W. E. Johns: BIGGLES A ČERNÝ SLON

Z anglického originálu

přeložil Pavel Jansa

Vydalo nakladatelství RIOPRESS,

109 00 Praha 10-Horní Měcholupy, Dýšinská 279

jako svoji 84. publikaci.

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát.

Tisk: ČTK-repro Brandýs n. Labem.

Doporučená prodejní cena 64,– Kč

ISBN 80-85611-53-8